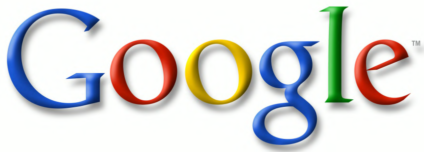

ACADEMIAE HARVARDIANAE IN NOV ANGLIA SIGILLUM
VE RI TAS

A. Haaß
[illegible]

THEOPHRASTI

CHARACTERES.

EDIDIT

HENRICUS EDUARDUS FOSS.

LIPSIAE.

IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.

MDCCCLVIII.

LIPSIAE TYPIS B. G. TEUBNERI.

VIRO · ILLUSTRISSIMO
SUMME · VENERANDO

IOANNI · SCHULZE

THEOLOGIAE · ET · PHI
LOSOPHIAE · DOCTORI
REGI · BORUSSORUM
A · CONSILIIS · INTIMIS
FAUTORI · SEMPER
BENEVOLENTISSIMO

D · D · D

HENRICUS · EDUARDUS · FOSS

PRAEFATIO.

Haud facile ullus veterum scriptorum inveniatur liber, qui, quum exiguo sit ambitu, plures hominum ac temporum passus sit iniurias pluresque legentibus afferat dubitationes, quam is, quo pravos hominum mores descripsit Theophrastus, neque ullo alio quam illius exemplo clarius ostenditur, sua libellis esse fata. Nam quum recte statuere nobis videamur, librum non ita, ut nunc est comparatus, a Theophrasto ipso esse compositum, sed recentiore memoria ex maiore eius opere excerptum, servatis quidem fere ipsius scriptoris verbis, ut vere tamen Theophrasteus possit nominari, partim eorum, qui confecerunt epitomen, partim librariorum, qui postea descripserunt, factum est culpa et negligentia, ut plura in eo quam in ullo alio eiusdem circuitus volumine reperiantur menda. Neque enim modo singula verba vitiose scripta sunt, sed multa etiam passim omissa vel coarctata et in angustum male referta: notae deinde, quibus hominum mores exprimuntur et effinguntur, parum recte saepe compositae et ordinatae, aut ad alienos mores prave relatae sunt.

Mirabiliter autem accidit, ut ne hunc quidem librum tam male habitum et comparatum uno eodemque tempore totum atque integrum acciperemus, sed ut singulae deinceps particulae longis intermissis intervallis in doctorum hominum venirent notitiam. Postquam enim diu opusculum Theophrasteum in bibliothecarum latebris abditum iacuit, Bilibaldus Pirckeymherus tandem quindecim characteres priores e codice quodam Italico negligenter

VE RI TAS

quo libro secrevit, sed etiam argumentis usus pluribus et, ut ipse putabat, gravissimis a librario inepto et doctrinae ostentatore profecta ea esse defendere studuit. In quam sententiam quoniam qui in his studiis versabantur plerique omnes erant propensissimi, mirum non poterat cuiquam accidere, quod, quum Christianus Wurmius notationes morum viginti unam prius vulgatis breviores multoque contractiores in codice olim Augustano, nunc Monacensi repertas in actis philologorum Monacensium Tom. III. fasc. III. p. 365 sqq. ederet, vir adeo doctissimus acutissimusque, Fridericus Thierschius, prooemium saltem et quinque prima capita, quum in aliis codicibus turpiter essent ineptis librariorum additamentis foedata, tunc primum germana forma affirmabat esse publicata.

In hac tanta incertarum opinionum discrepantia exortus equidem virorum doctorum controversias componere atque, si possem, rem explicare et expedire sum conatus. Tribus enim commentationibus tribus deinceps annis MDCCCXXXIV.—MDCCCXXXVI. Halis Saxonum emissis in codice illo Monacensi non integros Theophrasti characteres, sed epitomen quandam inventam esse docui*): eum autem, qui composuerit illam, codice usum esse bono paullumque diverso ab illis, e quibus vulgatae editiones profluxerint. Deinde vero supplementa Palatini omnia Theophrastea eodemque pretio esse ostendi, quo essent characteres prius vulgati. Argumenta autem a me proposita diligenterque et copiose explicata tam certa et ad probandum firma erant, ut omnes ex animis exemisse scrupulos atque quaestionem perdifficilem et perobscuram viderer expedivisse. Nemo enim, quantum quidem scio, exortus est, qui sententiam meam impugnaret: imo vero Eduardus Meierus, vir doctissimus et harum rerum existimator intelligens, nulla interposita mora assensum suum re atque verbis publice testificatus est: neque recentissimi characterum editores Duebnerus et Hartungius supplementa recipere dubitarunt.

*) Idem iam ante me a Pinzgero esse actum e commentatione docte et eleganter scripta (p. 20), quam de Theophrasti characterum libello Fridericus Hanowius nuperrime edidit, cognovi.

THEOPHRASTI

CHARACTERES.

EDIDIT

HENRICUS EDUARDUS FOSS.

LIPSIAE.

IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.

MDCCCLVIII.

LIPSIAE TYPIS B. G. TEUBNERI.

VIRO · ILLUSTRISSIMO
SUMME · VENERANDO

IOANNI · SCHULZE

THEOLOGIAE · ET · PHI
LOSOPHIAE · DOCTORI
REGI · BORUSSORUM
A · CONSILIIS · INTIMIS
FAUTORI · SEMPER
BENEVOLENTISSIMO

D · D · D

HENRICUS · EDUARDUS · FOSS

per tempus licuisset. [redacted]
par erat, illis uti. [redacted]
Sheppardiano et [redacted]
potissimum secutus [redacted]
Sheppardum et [redacted]
Haec quum ita [redacted]
quod characteres [redacted]
cusatione existimet [redacted]
plaria omnia, ut [redacted]
corruptelisque obs
dum ad certam qua
plane est necessari
collatione, sine q
opusculi Theophra
suscipere docui, ego
tanto tamque diffic
iudicium.

Dicendum iam est
tuendis emendandisque
que subsidiis, quibus p
instructus ad opus acce
codices Monacenses duo
quorum hic quindecim (no
refert) characteres priores, ille
latos illos olim iam, sed satis
ab I. G. Krabingero, Carolus
cuius insignem in hac re experi
litteras a me rogatus ad me tr
lis usurpare et diligenter confe
rici Haasii, viri amicissimi, ex
ceptum refero, quod nova codicis
uti mihi licuit. Codex ille duodetrigin
res et in bibliotheca Rhedigeriana, qua
asservatur: unus quidem ille ex recentior
mis certe illorum recte et merito annum
nullis adeo cum Palatino congruit. Idem es
is, quo usus est vir quidam doctus, — quem
fuisse suspicor — qui de editione Blochiana in
terariis Ienensibus anni MDCCCXV. (no. 98. p.

PRAEFATIO.

Haud facile ullus veterum scriptorum inveniatur liber, qui, quum exiguo sit ambitu, plures hominum ac temporum passus sit iniurias pluresque legentibus afferat dubitationes, quam is, quo pravos hominum mores descripsit Theophrastus, neque ullo alio quam illius exemplo clarius ostenditur, sua libellis esse fata. Nam quum recte statuere nobis videamur, librum non ita, ut nunc est comparatus, a Theophrasto ipso esse compositum, sed recentiore memoria ex maiore eius opere excerptum, servatis quidem fere ipsius scriptoris verbis, ut vere tamen Theophrasteus possit nominari, partim eorum, qui confecerunt epitomen, partim librariorum, qui postea descripserunt, factum est culpa et negligentia, ut plura in eo quam in ullo alio eiusdem circuitus volumine reperiantur menda. Neque enim modo singula verba vitiose scripta sunt, sed multa etiam passim omissa vel coarctata et in angustum male referta: notae deinde, quibus hominum mores exprimuntur et effinguntur, parum recte saepe compositae et ordinatae, aut ad alienos mores prave relatae sunt.

Mirabiliter autem accidit, ut ne hunc quidem librum tam male habitum et comparatum uno eodemque tempore totum atque integrum acciperemus, sed ut singulae deinceps particulae longis intermissis intervallis in doctorum hominum venirent notitiam. Postquam enim diu opusculum Theophrasteum in bibliothecarum latebris abditum iacuit, Bilibaldus Pirckeymherus tandem quindecim characteres priores e codice quodam Italico negligenter

descriptos et ab Io. Franc. Pico comite Mirandulano dono acceptos Noribergae anno MDXXVII. edidit. Viginti quinque annis post Io. Baptista Camotius suae Aristotelis operum editioni tum alia Theophrasti scripta, tum characteres viginti tres e pleniore codice diligentissime expressos addidit. His Isaacus Casaubonus quinque characteres a Marquardo Frehero e codice quodam Palatino descriptos a. MDLXXXXVIII. (MDLXXXXIX.) adiunxit. Sed ne sic quidem perfectum et absolutum esse opusculum Theophrasteum constabat inter omnes: in codicibus enim nonnullis triginta capitum inventi erant indices. Iam vero duo ferme saecula praeterierant et omnem viri docti deposuerant spem, fore unquam, ut etiam ultima duo capita tam diu frustra desiderata reperirentur, quum Io. Chr. Amadutius ea e codice olim Palatino, nunc Vaticano CX. Parmae anno MDCCLXXXVI. edidit.

Haec quum mira profecto cuique debeant videri et vix unquam in aliis veterum scriptis ad nostram memoriam servatis acciderint, nondum tamen satis fortuna huic libro tam egregio tamque pleno bonae frugis illuserat. In eodem enim codice Vaticano CX. quum iam prius a Prospero Petronio rumor disseminatus esset characteres tredecim posteriores eorum quidem, qui tunc noti erant, multo auctiores melioresque extare, Io. Philippus Siebenkeesius eos, quum Romae commoraretur, ex illo descripsit et in anecdotis Graecis, quae in bibliothecis Italicis collegerat, anno MDCCLXXXXVIII edidit, auctos quidem revera supplementis, quorum in reliquis codicibus vix ullum apparuit vestigium. Haec supplementa quum viris doctis gratissima deberent accidere, scrupulos iis potius iniecerunt maximos et in dubitationem disceptationemque vocata sunt. Et Io. Gottl. Schneiderus quidem, qui a. MDCCIC. characteres edidit, quum ab ipso Theophrasto putaret esse profecta supplementa, recepit ea atque defendit, tam parum autem aliis de sententiae suae veritate persuasit, ut vix unus et alter ei assentiretur. Imo vero Fridericus Astius, qui Theophrasti opusculum amplo et copioso commentario instructum a. MDCCCXVI. emisit, supplementa Palatini non modo reiecit et ab reli-

quo libro secrevit, sed etiam argumentis usus pluribus et, ut ipse putabat, gravissimis a librario inepto et doctrinae ostentatore profecta ea esse defendere studuit. In quam sententiam quoniam qui in his studiis versabantur plerique omnes erant propensissimi, mirum non poterat cuiquam accidere, quod, quum Christianus Wurmius notationes morum viginti unam prius vulgatis breviores multoque contractiores in codice olim Augustano, nunc Monacensi repertas in actis philologorum Monacensium Tom. III. fasc. III. p. 365 sqq. ederet, vir adeo doctissimus acutissimusque, Fridericus Thierschius, prooemium saltem et quinque prima capita, quum in aliis codicibus turpiter essent ineptis librariorum additamentis foedata, tunc primum germana forma affirmabat esse publicata.

In hac tanta incertarum opinionum discrepantia exortus equidem virorum doctorum controversias componere atque, si possem, rem explicare et expedire sum conatus. Tribus enim commentationibus tribus deinceps annis MDCCCXXXIV.—MDCCCXXXVI. Halis Saxonum emissis in codice illo Monacensi non integros Theophrasti characteres, sed epitomen quandam inventam esse docui*): eum autem, qui composuerit illam, codice usum esse bono paullumque diverso ab illis, e quibus vulgatae editiones profluxerint. Deinde vero supplementa Palatini omnia Theophrastea eodemque pretio esse ostendi, quo essent characteres prius vulgati. Argumenta autem a me proposita diligenterque et copiose explicata tam certa et ad probandum firma erant, ut omnes ex animis exemisse scrupulos atque quaestionem perdifficilem et perobscuram viderer expedivisse. Nemo enim, quantum quidem scio, exortus est, qui sententiam meam impugnaret: imo vero Eduardus Meierus, vir doctissimus et harum rerum existimator intelligens, nulla interposita mora assensum suum re atque verbis publice testificatus est: neque recentissimi characterum editores Duebnerus et Hartungius supplementa recipere dubitarunt.

*) Idem iam ante me a Pinzgero esse actum e commentatione docte et eleganter scripta (p. 20), quam de Theophrasti characterum libello Fridericus Hanowius nuperrime edidit, cognovi.

Sed non hanc modo iniuriam, quam tempori ac fortunae recte imputaveris, verum etiam aliam ab ipsis editoribus accepit liber Theophrasti. Aliorum enim incredibilem expertus est audaciam ac temeritatem, aliorum contra maximam timiditatem et anilem superstitionem: illi nihil immutatum reliquerunt, sed sic omnia perverterunt, ut scriptoris manum vix agnosceres: hi vel certissimas coniecturas repudiarunt, manifestissima vitia defenderunt, apertissimas lacunas non viderunt: quum sedulo et obscura diligentia alii levissima quaeque e libris scriptis editisque colligerent et in unum darent conspectum, alii turpissima negligentia vitia commiserunt intoleranda: egregii illi viri, qui divinis praediti ingeniis abundantique instructi doctrina rectam emendandi viam erant ingressi, industriae carebant subsidiis, quae posterior demum tulit aetas.

Codices Theophrastei in tres distribui possunt classes. Et prima quidem Parisienses A et B continet, collatos olim a Guilelmo Clerico in Petri Needhami usum, nuper deinde a Friderico Duebnero inspectos et consultos. Duo hi codices vetustissimi optimique sunt, noni saeculi alter, alter decimi, vel ambo, ut Duebnerus statuit, decimi ineuntis. Cum his codex Baroccianus, saeculo quinto decimo „circa captam Constantinopolim“ scriptus, quo etiam Needhamus usus est, ita congruit, ut ab eodem fonte profluxisse videatur. Neque dissimilis est codex Fonteblandensis, quem Duebnerus, qui inspexit, uno tantum loco a Parisiensibus illis discrepare vidit. Quattuor illi codices quindecim tantum morum notationes priores continent.

Secunda classis uno constat Palatino s. Vaticano CX. Hic posteriores characteres quindecim comprehendit omniumque codicum Theophrasteorum longe est praestantissimus. Scriptus autem videtur esse saeculo tertio decimo et originem habet diversam ab ea, quae ceterorum librorum manu scriptorum fuit omnium.

Tertia denique classis reliquos complectitur codices, quorum alii quidem viginti tria, alii viginti octo comprehendunt capita, longe autem plurimi priora quindecim. Horum haud parvus est numerus, pauci tamen tam dili-

genter, quam oportebat fieri, sunt collati. Omnes autem recentiores sunt, scripti quidem illi maiorem partem saeculo quinto decimo vel quarto decimo, et a Parisiensibus illis A et B bonitate superantur.

Ex hoc numero codices fuerunt illi, ex quibus exempla Pirckeymheri, Camotii, Casauboni, qui primi quidem, ut supra diximus, novorum characterum aperuerunt notitiam, facta sunt et expressa. Reliqui editores, qui ante Needhamum extiterunt, quum melioribus carerent codicibus, satis habuerunt illorum repetere exemplaria. Multi quidem doctissimique viri in emendando libro Theophrasteo, quem ingeniosissimi quique mirifice semper adamarunt, strenue versati felicissimas acutissimasque ceperunt coniecturas, raro autem aut ipsi recipere eas ausi sunt, aut ita probarunt editoribus, ut ab his illae reciperentur. Imo ne Casaubonus quidem, vir singulari praeditus ingenio, etsi praeclare prorsus menda innumerabilia deprehendit, patefecit, correxit, a priorum editorum ratione discedere ausus est, satis habens in annotationibus certam ostendisse vel probabilem certe emendandi viam. Sic vulgata paullatim orta est scriptura, quam vel recentissimi saepe editores iusto cautius servarunt. Aliam viam ingressus Petrus Needhamus anno MDCCXII. notationes morum edidit. Qui quum scripturae discrepantia e novem codicibus enotata instructus ad recte constituenda scriptoris verba accederet, Parisienses A et B, quos ipse Gallicos primum et secundum solet nominare, et optimos et sequendos sibi esse intellexit. Sed quum haud raro a scriptura ante vulgata discederet, non tam saepe tamen, quam et poterat et debebat, optimorum illorum auctoritatem est secutus. Needhamum in plerisque secutus Schwarzius a. MDCCXXXIX. characteres edidit. Is tamen Theophrasti verba quum emendare sibi videretur, tam audacter tamque inepte saepe mutavit, ut temeritate et audacia sua omnes qui secuti eum sunt editores horrore quodam perfunderet et ab hac criticae artis factitandae ratione deterreret. Ita factum est, ut Io. Frid. Fischerus, homo diligentissimus simulque timidissimus, quum anno MDCCLXIII. opusculum Theophrasteum ederet, pertaesus Schwarzii teme-

ritatem, relicta, quam ingressus Needhamus erat, via ad vulgatam rediret scripturam. Huius autem tanta admiratione verecundiaque affectus erat et quodammodo obstupefactus, ut vix unquam a se impetraret, ut litterulam aliquam mutaret vel apicem: numeravit nimirum libros et scriptos et editos, non ponderavit. Maxima tamen neque unquam satis praedicanda huius viri, cuius diligentia omni laude superior fuit, in librum Theophrasti sunt merita. Inventis deinde in codice Vaticano supplementis antea incognitis et postremis duobus notationum capitibus quum nova opus esset editione, Schneiderus quidem in exemplum a se curatum et a. MDCCIC. editum supplementa illa recepit, sed quum nonnulla praeclare expediret, satis tamen negligenter in adornanda editione versatus est nec certam quandam emendandi rationem tenuit. Idem in Fridericum Astium convenit, qui errore captus et praeiudicata ductus opinione supplementa Palatini in exemplum anno MDCCCXVI. a se editum non recepit neque viam ab Needhamo monstratam persecutus est. Qui post Schneiderum Astiumque Theophrasti characteres longo intervallo (anno MDCCCXL.) edidit, Fridericus Duebnerus, haud pauca is quidem menda, quibus inquinatus erat liber, partim optimorum codicum secutus auctoritatem, partim coniectura aliorum plerumque, interdum vero etiam sua usus sustulit, multo tamen plura, quum nollet omnia recensere et ad integritatem revocare, aliis tollenda reliquit. I. A. Hartungius denique, recentissimus editor, quum difficillimum profecto sit emendare Theophrasti librum, facillimum illud vel nihil potius esse negotii sibi passus est persuaderi. Plus ille sine dubio profecisset, si melius instructus paratusque rem lubricam laborisque plenissimam esset aggressus et, quot menses in ea consumsit, totidem consumsisset annos.

Omnes autem illi viri quoniam nova codicis Palatini collatione plane necessaria carebant, non poterant Theophrastei operis absolvere emendationem. Siebenkeesius enim quum parum paratus, ut videtur, ad legendum codicem litteris male exaratis multisque scribendi compendiis *deformatum* accederet ac satis festinanter in excutiendo

eo conferendoque versaretur, multa, quae difficilia lectu essent, prave interpretatus est atque descripsit, multa alia, quae mentione essent digna, non animadvertit silentioque praetermisit. Ipse quum, antequam anecdotorum volumen edidisset, mortem obiret, Io. Adamus Goezius non modo editionem absolvit, sed etiam omnes Theophrasti characteres Vaticani codicis supplementis auctos a. MDCCLXXXXVIII. edidit. Caruit autem doctrina ad susceptam curam et operam necessaria Goezius pariter atque oculorum acie: itaque factum est, ut et anecdotorum et characterum volumen tam incredibili negligentia exscriptum typis sit, ut ingentem turpissimorum vitiorum multitudinem in quavis pagina deprehendas. Dudum igitur viri harum rerum intelligentes nova codicis Palatini collatione opus esse perspexerunt, nec posse quemquam, hac qui careat, Theophrastei libri emendationem ita instituere et absolvere, ut peritis satisfaciat.

Feliciter autem accidit, ut Carolus Badhamus Anglus, vir doctissimus et Germanis quoque philologis probatissimus, anno MDCCCXLIII., quum Romae commoraretur, codicem Vaticanum cum editione Tauchnitiana conferret et enotatam scripturae discrepantiam Ludovico Prellero, viro clarissimo, tunc quum maxime in Italia versanti describendam committeret. Prellerus vero aliquot annis post, quum Vimariae eum convenirem, qua est humanitate, apographum suum mecum communicavit, atque ex eo equidem lectiones a Tauchnitiano exemplo discrepantes quam poteram accuratissime exscripsi scribendique compendia imitando expressi. Easdem praeterea lectiones Ioannes G. Sheppardus Anglus, qui characteres amplo commentario explicatos Londini anno MDCCCLII. edidit, a Badhamo ipso acceptas in exemplo a se publicato p. 280—288 typis exscribendas curavit: ipse tamen iis sero, ut in praefatione narrat, ad se transmissis non est usus. Quod vix crediderim valde esse dolendum. Sheppardus enim, qui ultra Astium fere non saperet et in eorum omnium, quae Germani philologi post illum tum de libro Theophrasteo, tum praesertim de codice Palatino commentati essent, summa versaretur ignoratione, etiamsi

per tempus licuisset, fortasse ne potuisset quidem ita, ut par erat, illis uti. Ceterum quoniam Prelleri apographum Sheppardiano et plenius est et diligentius factum, illud potissimum secutus sum, ascriptis fideliter iis, quae apud Sheppardum et Siebenkeesium discreparent.

Haec quum ita sint, vix quemquam fore puto, qui me, quod characteres Theophrasteos edendos susceperim, excusatione existimet egere. Etenim quum et vetera exemplaria omnia, ut ostendi supra, plurimis adhuc mendis corruptelisque obsita sint atque maculata, et critica nondum ad certam quandam rationem factitata sit, nova editio plane est necessaria. Deinde vero nova Vaticani codicis collatione, sine qua nec posse quemquam nec debere opusculi Theophrastei emendationem atque editionem suscipere docui, ego quidem non careo. Vires meae num tanto tamque difficili suffecerint operi, penes alios esto iudicium.

Dicendum iam est de via ac ratione, quam in constituendis emendandisque scriptoris verbis secutus sim, deque subsidiis, quibus praeter Vaticani codicis collationem instructus ad opus accesserim. Ut ab his autem exordiar, codices Monacenses duos, numeris 327 et 490 signatos, quorum hic quindecim (non quattuordecim, ut Astius p. 48 refert) characteres priores, ille viginti tres continet, collatos illos olim iam, sed satis negligenter, in Astii usum ab I. G. Krabingero, Carolus Halmius, vir clarissimus, cuius insignem in hac re expertus sum benignitatem, per litteras a me rogatus ad me transmisit. Sic ipse illos oculis usurpare et diligenter conferre potui. Deinde Friderici Haasii, viri amicissimi, eximiae benevolentiae acceptum refero, quod nova codicis Rhedigeriani collatione uti mihi licuit. Codex ille duodetriginta continet characteres et in bibliotheca Rhedigeriana, quae Vratislaviae est, asservatur: unus quidem ille ex recentioribus est, at optimis certe illorum recte et merito annumeratur: in nonnullis adeo cum Palatino congruit. Idem est autem atque is, quo usus est vir quidam doctus, — quem Schneiderum fuisse suspicor — qui de editione Blochiana in diurnis litterariis *Ienensibus* anni MDCCCXV. (no. 98. p. 297—304)

iudicium fecit. Hunc igitur „censoris Ienensis“ codicem, cuius Astius saepe iniicit mentionem, nunquam commemoravi. Praeterea lectiones e codice Darmstadiensi a Fr. Xav. Werfero enotatas et in actis philologorum Monacensium Tom. III. fasc. III. p. 427—430 publicatas, quibus priores editores nondum usi sunt, diligenter examinavi et, si res posceret, commemoravi. Denique etiam lectiones e codicibus Florentinis quattuor a Leonardo Riccio enotatas severo ponderavi iudicio et, quoties opus esse videretur, in scripturae discrepantia verbis Graecis subiecta ascripsi. Mentio quidem illarum etiam ab aliis interdum facta est editoribus, sed praeter Coraem nemo videtur ipsum Riccii librum oculis usurpasse: satis plerique habuerunt, hic illic lectionum a Corae in margine suae editionis appositarum repetere memoriam: atque ab illo ipso multae silentio sunt praetermissae. Dolendum vero est quam maxime, quod Riccii in enotandis lectionibus a suo exemplo discrepantibus non minor quam Siebenkeesii fuit negligentia atque incuria. Sunt autem, ut diximus, quattuor a Riccio collati codices: et unus quidem (X) prooemium et duos characteres, reliqui tres (S. T. V) prooemium et quindecim characteres priores continent. Reponendi illi, praesertim T et V, in meliorum codicum sunt numero atque interdum cum Parisiensibus A et B concordant.

Praeter haec novis ad edendum emendandumque Theophrasti librum adiumentis non sum usus: vetera autem pleraque mihi ad manus fuisse et diligenter a me in usum meum esse conversa, vix opus est dicere. Ceterum novam codicum recentiorum minusque bonorum collationem, quum simillimi omnes inter se sint, arbitror equidem futuris characterum editoribus non multum allaturam esse adiumenti. Nisi novus aliquando invenietur codex, qui ab alio atque codices adhuc noti profluxerit fonte, ingenii acie coniectandique sollertia menda etiamnum reliqua e libro Theophrasteo oportebit tolli.

Quam rationem in emendandis recteque constituendis scriptoris verbis sequendam et servandam putem, supra iam satis aperte significavi. Secutus igitur sum in priori-

bus quindecim capitibus, quantum fieri poterat, optimos libros Parisienses A et B, in quindecim posterioribus Palatinum vel Vaticanum CX, quem simpliciter Palatinum vel Vaticanum non addito numero nominare soleo. Ita sane factum est, ut capita priora et posteriora non ab omni parte congruere inter sese et concordare videantur. Nisi enim me fallit opinio, etiam priora capita pariter atque posteriora auctiora olim et ampliora extiterunt, codices autem pleniores, qualis Palatinus est, aut interierunt, aut latent etiamnum in bibliothecae alicuius tenebris. Deinde vero etiam in formis verborum est quoddam inter Parisienses A et B et Palatinum discrimen: at leviculas hasce dissimilitudines, quas rei ipsius ratio ferret, nec potui evitare vel tollere, nec volui. Etenim quum meliore ac pleniore priorum capitum codice careamus, quis possit vel audeat ad Palatini similitudinem omnia revocare, vel quis praeter ea quidem additamenta, quae ad explendas lacunas necessaria sunt, priora illa capita augere velit supplementis? Sed de his quidem alio loco accuratius erit quaerendum.

Quum ne optimorum quidem codicum auxilio omnia tolli et corrigi possint menda multaque coniecturâ sint emendanda, ego quoque, ubicunque res posceret, aut ipse coniecturâ verum assequi conatus sum, aut, si alii certam indagasse viderentur emendandi viam, hanc sequendam esse duxi. In quo genere imprimis nominandus praedicandusque mihi est Eduardus Meierus, qui quinque programmatis Halis Saxonum a. MDCCCXXX—MDCCCL. editis depravata multa tam praeclare restituit et correxit, ut ad eius auctoritatem me applicare non dubitarem. In vitiorum numerum referendae potissimum lacunae sunt, quarum magna profecto in libro Theophrasteo extat multitudo. Omnes tamen praeter unam, qua ultimum deformatur caput, ita comparatae sunt, ut, sententiarum verborumque contextus quid postulet quum facile perspiciatur, expleri possint. Quapropter, quantum ferebant ingenii vires, explevi illas: ut statim tamen legentibus appareat, quid a scriptore profectum in codicibus inveniatur, quid interpositum a me vel aliis sit, quaecunque orationi in-

serui, omnia uncinis [ ] a reliquis verbis seclusi. Neque enim tantum mihi tribuo, ut semper me vel etiam plerumque ipsa Theophrasti verba assecutum esse coniectura existimem.

In verbis coniectura mutandis mediam quandam mihi putavi inter nimiam temeritatem nimiamque timiditatem ineundam esse rationem. Itaque quae certae mihi aut valde probabiles viderentur esse coniecturae, eas, quoties quidem codicum scriptura ferri nullo modo posset, non dubitavi recipere: quoties non contingeret mihi iustam mendi correctionem mente et cogitatione exquirere, intactum illud reliqui: si denique scriptura codicum, licet dubitationem mihi afferret minusque esset bona, defendi certe posset, coniecturam, quae probabilis videretur, in discrepantium lectionum conspectu, quem verbis Graecis subieci, satis habui proponere. Nolui enim, quae multorum Theophrastei libri editorum fuit consuetudo, servata semper codicum scriptura, nihil nisi in critica annotatione emendandi viam ac rationem indicare et ostendere. Quid enim iuvat, apertissima propagare vitia atque ita legentibus molestias exhibere et facessere negotia, ut in quavis pagina ter quaterve vel saepius etiam haereant neque quo se vertant sciant?

Varietatem scripturae, quae verba Theophrasti Graeca sequitur, nolui esse apparatum, quem vocant, criticum: hunc enim non licebat adiicere propter leges bibliothecae Teubnerianae editoribus scriptas, quas aliquantum iam me migrasse arbitror: neque enim poterat fieri, in hoc quidem opere ut religiose eas servarem. Itaque satis habui ea commemorare et diligenter colligere, in quibus ab reliquorum editorum rationibus discedendum mihi esse putaverim, ita tamen, ut etiam ea interdum ascriberem, in quibus unus alterve recentissimorum editorum eandem viam esset ingressus. Sic omnia ea in unum quodammodo conspectum dedi, in quibus a reliquis exemplaribus discreparet meum. Lacunarum supplementa omnia, non modo quae a me, sed etiam quae ab aliis interposita essent, etiamsi ab aliis iam ante me editoribus recepta essent, addito semper primi auctoris nomine indicavi: editorum ipsorum,

qui ante me recepissent, quum criticum apparatum colligere nollem, plerumque omisi mentionem.

Denique quae in vulgatis codicibus omissa nova e Palatino accesserunt, ea omnia accurate indicavi, etiamsi nulla facta mutatione, id quod raro accidit, recipi illa potuerunt. Sunt autem haec additamenta etiam ab recentioribus editoribus Schneidero, Blochio, Duebnero, Hartungio recepta: id vero ego non necesse habui in quovis Vaticani codicis supplemento commemorare et inculcare. Itaque etiam ubi nulla horum editorum facta est mentio, tenendum tamen, apud illos supplementa reperiri. Accidit autem interdum, ut additamenta quaedam, plerumque minora, interdum tamen etiam maiora, a Siebenkeesio praetermissa et neglecta, nunc vero a Badhamo inventa et in lucem edita a me primo reciperentur. Quod ubi factum est, haud obscure id significavi.

Quum editionum Teubnerianarum ratio hoc postulet, ut non commentarii copiosi atque ampli, sed lectionum varietates breviter enotatae scriptorum verbis adiungantur, nolui equidem, quum id paucis fieri non possit, sed satis amplum requirat volumen, aliorum opiniones argumentis refellere measque rationibus ad probandum idoneis firmare. Dicere non possum, quantopere id saepe mihi fuerit dolendum. Et quum intelligam, in hoc Theophrasti libello haudquaquam satis esse coniectura sine argumentorum firmamento proposita tollere menda et corrigere velle, sed accuratiore pleraque egere probatione, animum induxi maiorem suscipere et perficere editionem, critico instructam apparatu, qua receptas a me lectiones codicum et coniecturas veras probasque esse, quantum potero, defendam argumentisque probabo.

Ego vero etsi certo spero atque confido, nonnulla me recte constituisse et correxisse, atque exemplum opusculi Theophrastei a me curatum editumque ceteris emendatius posse nominari, longissime tamen ab hac absum arrogantia, ut omnia a me expedita, omnes remotas difficultates, menda omnia correcta esse arbitrer. Tantum id quidem est, ut unius hominis ingenium superet. Itaque eos, qui de opera mea iudicaturi sint, rogatos velim, ut

reputantes illud non quid desideretur adhuc, sed quid praestiterim respiciant. Scio enim et fateor, multorum etiamnum ingeniorum requiri operam, donec futurum sit, ut egregius libellus, siquidem id fieri omnino potuerit, ad pristinum integrumque restituatur nitorem. Quum vero mox secuturam esse sperem maiorem, de qua dixi, editionem, si qui de hoc libello existimaturi sint, eos vehementer rogo, ut, ubi de rationibus meis dubitaverint, donec illa prodierit, iudicium cohibeant. Maiore autem opus esse editione vix erit qui vel dubitet vel infitietur. Nam ut taceam, difficilium verborum sententiarumque explicationem ab huius editionis instituto ac ratione esse alienam, multa autem in Theophrasti libro, quum sint difficillima, explicationis indigere, quot, quaeso, aliae dubitandi disceptandique reliquae sunt materiae. Comparandi inter se sunt codices, quorum notitiam habemus paullo accuratiorem, dicendumque de eorum ratione et diversitate et cognatione. Deinde vero quid a prioribus praestitum sit editoribus severo certoque iudicio ponderandum est et enarranda contextus, quem vocant, historia. Quaerendum praeterea de scriptore libri, Theophrastus ille an alius fuerit: disserendum denique de libelli ipsius indole et ratione: postremo docendum, num integer liber sit et ab ipso Theophrasto ita, ut nunc est, compositus, an epitome ex maiore aliquo eius opere excerpta. Haec omnia quum in huius moduli libello locum non habeant, in aliud tempus fuerunt reservanda. Dab. Altenburgi mense Augusto anni MDCCCLVIII.

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΥ

ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ.

Ἤδη μὲν καὶ πρότερον πολλάκις ἐπιστήσας τὴν διάνοιαν ἐθαύμασα, ἴσως δὲ οὐδὲ παύσομαι θαυμάζων, τί γὰρ δήποτε, τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τὸν αὐτὸν ἀέρα κειμένης καὶ πάντων τῶν Ἑλλήνων ὁμοίως παιδευομένων, συμβέβηκεν ἡμῖν οὐ τὴν αὐτὴν τάξιν τῶν τρόπων ἔχειν. Ἐγὼ γάρ, ὦ Πολύκλεις, συνθεωρήσας ἐκ πολλοῦ χρόνου τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν καὶ βεβιωκὼς ἔτη ἐνενήκοντα ἐννέα, ἔτι δὲ ὡμιληκὼς πολλαῖς τε καὶ παντοδαπαῖς φύσεσι καὶ παρατεθεαμένος ἐξ ἀκριβείας πολλῆς τούς τε ἀγαθοὺς τῶν ἀνθρώπων καὶ τοὺς φαύλους ὑπέλαβον δεῖν συγγράψαι, ἃ ἑκάτεροι αὐτῶν ἐπιτηδεύουσιν ἐν τῷ βίῳ. Ἐκθήσω δέ σοι κατὰ γένος, ὅσα τε τυγχάνει γένη τρόπων τούτοις προσκείμενα καὶ ὃν τρόπον τῇ οἰκονομίᾳ χρῶνται· ὑπολαμβάνω γάρ, ὦ Πολύκλεις, τοὺς υἱεῖς ἡμῶν βελτίους ἔσεσθαι, καταλειφθέντων αὐτοῖς ὑπομνημάτων τοιούτων, οἷς παραδείγμασι χρώμενοι αἱρήσονται τοῖς εὐσχημονεστάτοις συνεῖναί τε καὶ ὁμιλεῖν, ὅπως μὴ καταδεέστεροι ὦσιν αὐτῶν. Τρέψομαι δὲ ἤδη ἐπὶ τὸν λόγον· σὸν δὲ παρακολουθῆσαί τε καὶ εἰδῆσαι, εἰ ὀρθῶς λέγω. Πρῶτον μὲν οὖν [μνείαν] ποιήσομαι τῶν τὴν εἰρωνείαν ἐζηλωκότων, ἀφεὶς τὸ προοιμιάζεσθαι καὶ πολλὰ περὶ τοῦ πράγματος λέγειν· καὶ ἄρξομαι πρῶτον ἀπὸ τῆς εἰρωνείας καὶ ὁριοῦμαι αὐτήν· εἶθ᾽ οὕτως τὸν εἴρωνα διέξειμι, ποῖός τίς ἐστι καὶ εἰς τίνα τρόπον κατενήνεκται· καὶ τὰ ἄλλα δὴ τῶν παθημάτων,

ὥσπερ ὑπεθέμην, πειράσομαι κατὰ γένος φανερὰ καθιστάναι.

Εἰρωνείας α'.

Ἡ μὲν οὖν εἰρωνεία δόξειεν ἂν εἶναι, ὡς τύπῳ λαβεῖν, προσποίησις ἐπὶ χεῖρον πράξεων καὶ λόγων, ὁ δὲ εἴρων τοιοῦτός τις, οἷος προσελθὼν τοῖς ἐχθροῖς ἐθέλειν λαλεῖν, οὐ μισεῖν· καὶ ἐπαινεῖν παρόντας, οἷς ἐπέθετο λάθρα· καὶ τούτοις συλλυπεῖσθαι ἡττωμένοις καὶ πρὸς [αὐ]τοὺς ἀδικουμένους καὶ ἀγανακτοῦντας πράως διαλέγεσθαι· καὶ συγγνώμην δὲ ἔχειν τοῖς αὐτὸν κακῶς λέγουσι καὶ [μὴ ἀγανακτεῖν] ἐπὶ τοῖς καθ' ἑαυτοῦ λεγομένοις· καὶ τοῖς ἐντυγχάνειν κατὰ σπουδὴν βουλομένοις προστάξαι ἐπανελθεῖν· καὶ πρὸς τοὺς δανειζομένους καὶ ἐρανίζοντας προσποιήσασθαι ἄρτι παραγεγονέναι, καὶ ὀψὲ γενέσθαι αὐτῷ, καὶ μαλακισθῆναι· καὶ μηδὲν, ὧν πράττει, ὁμολογῆσαι, ἀλλὰ φῆσαι βουλεύεσθαι· καὶ [πωλῶν λέγειν], ὡς οὐ πωλεῖ, καὶ μὴ πωλῶν φῆσαι πωλεῖν, καὶ ἀκούσας τι μὴ προσποιεῖσθαι, καὶ ἰδὼν φῆσαι μὴ ἑωρακέναι, καὶ ὁμολογήσας μὴ μεμνῆσθαι· καὶ τὰ μὲν σκέψεσθαι φάσκειν, τὰ δὲ οὐκ εἰδέναι, τὰ δὲ θαυμάζειν, τὰ δ' ἤδη ποτὲ καὶ αὐτὸς οὕτω διαλογίσασθαι. Καὶ τὸ ὅλον δεινὸς τῷ τοιούτῳ τρόπῳ τοῦ λόγου χρῆσθαι· „Οὐ πιστεύω·“ „Οὐχ ὑπολαμβάνω·“ „Ἐκπλήττομαι·“ „Παράδοξόν μοι τὸ πρᾶγμα·“ „Ἄλλῳ τινὶ λέγε·“ καὶ „Λέγεις αὐτὸν ἕτερον γεγονέναι, καὶ μὴν οὐ ταῦτα πρὸς ἐμὲ διεξήει· ὅπως δὲ σοὶ ἀπιστήσω ἢ ἐκείνου καταγνῶ, ἀποροῦμαι· ἀλλ' ὅρα, μὴ σὺ θᾶττον πιστεύεις.“

[Τοιαύτας φωνὰς καὶ πλοκὰς καὶ καλλιλογίας εὑρεῖν ἔστιν, οὗ χεῖρον οὐδέν. Τὰ δὴ τῶν ἠθῶν

μὴ ἁπλᾶ ἀλλ' ἐπίβουλα φυλάττεσθαι μᾶλλον δεῖ ἢ τοὺς ἔχεις.]

Κολακείας β'.

Τὴν δὲ κολακείαν ὑπολάβοι ἄν τις ὁμιλίαν αἰσχρὰν εἶναι, συμφέρουσαν δὲ τῷ κολακεύοντι, τὸν δὲ κόλακα τοιοῦτόν τινα, ὥστε πορευόμενον ἅμα εἰπεῖν· „Ἐνθυμῇ, ὡς ἀποβλέπουσι πρός σε οἱ ἄνθρωποι; τοῦτο οὐδενὶ τῶν ἐν τῇ πόλει γίνεται πλὴν ἢ σοί·“ „Ηὐδοκίμεις χθὲς ἐν τῇ στοᾷ·“ πλειόνων γὰρ ἢ τριάκοντα ἀνθρώπων καθημένων καὶ ἐμπεσόντος λόγου, τίς εἴη βέλτιστος, ἀπ' αὐτοῦ ἀρξαμένους πάντας ἐπὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ κατενεχθῆναι· καὶ ἅμα τοιαῦτα λέγων ἀπὸ τοῦ ἱματίου ἀφελεῖν κροκύδα, καὶ ἐάν τι πρὸς τὸ τρίχωμα τῆς κεφαλῆς ὑπὸ πνεύματος προσενεχθῇ ἄχυρον, καρφολογῆσαι, καὶ ἐπιγελάσας δὲ εἰπεῖν· „Ὁρᾷς; ὅτι δυοῖν σοι ἡμερῶν οὐκ ἐντετύχηκα, πολιῶν ἔσχηκας τὸν πώγωνα μεστὸν, καίπερ, εἴ τις καὶ ἄλλος, ἔχεις πρὸς τὰ ἔτη μέλαιναν τὴν τρίχα·“ καὶ λέγοντος δὲ αὐτοῦ τι τοὺς ἄλλους σιωπᾷν κελεῦσαι, καὶ ἐπισημήνασθαι δὲ, ἐπὰν παύσηται, „Ὀρθῶς·“ καὶ σκώψαντι ψυχρῶς ἐπιγελάσαι, τό τε ἱμάτιον ὦσαι εἰς τὸ στόμα, ὡς δὴ οὐ δυνάμενος κατασχεῖν τὸν γέλωτα· καὶ τοὺς ἀπαντῶντας ἐπιστῆναι κελεῦσαι, ἕως ἂν αὐτὸς παρέλθῃ· καὶ τοῖς παιδίοις μῆλα καὶ ἀπίους πριάμενος εἰσενέγκας δοῦναι ὁρῶντος αὐτοῦ, καὶ ἐπαινέσαι δὲ ἀκούοντος, καὶ φιλήσας δὲ εἰπεῖν· „Χρηστοῦ πατρὸς νεόττια·“ καὶ συνωνούμενος ἐπὶ κρηπῖδας [ἐλθὼν] τὸν πόδα φῆσαι εἶναι εὐρυθμότερον τοῦ ὑποδήματος· καὶ πορευομένου πρός τινα τῶν φίλων προδραμὼν εἰπεῖν, ὅτι „Πρός σε ἔρχεται,“ καὶ ἀναστρέψας, ὅτι „Προήγ-

γελκα.“ Ἀμέλει δὲ καὶ τὰ ἐκ γυναικείας ἀγορᾶς διακονῆσαι δυνατὸς ἀπνευστί· καὶ ὀψωνεῖν αὐτῷ καὶ αὐλητρίδας μισθοῦσθαι· καὶ τῶν ἑστιωμένων πρῶτος ἐπαινέσαι τὸν οἶνον, καὶ ἄρας τι τῶν ἀπὸ τῆς τραπέζης φῆσαι· „Τουτὶ ἄρα ὡς χρηστόν ἐστι·“ καὶ παρακείμενος εἰπεῖν· „Ὡς μαλακῶς [ἔχων] ἐσθίεις,“ καὶ ἐρωτῆσαι, μὴ ῥιγοῖ, καὶ εἰ ἐπιβάλλεσθαι βούλεται, καὶ ἔτι ταῦτα λέγων περιστεῖλαι αὐτόν· καὶ μὴν πρὸς τὸ οὖς προσκύπτων διαψιθυρίζειν, καὶ εἰς ἐκεῖνον ἀποβλέπων τοῖς ἄλλοις λαλεῖν· καὶ τοῦ παιδὸς ἐν τῷ θεάτρῳ ἀφελόμενος τὰ προσκεφάλαια αὐτὸς ὑποστρῶσαι· καὶ τὴν οἰκίαν φῆσαι εὖ ἠρχιτεκτονῆσθαι, καὶ τὸν ἀγρὸν εὖ πεφυτεῦσθαι, καὶ τὴν εἰκόνα ὁμοίαν εἶναι.

Καὶ τὸ κεφάλαιον τὸν κόλακα ἔστι θεάσασθαι πάντα καὶ λέγοντα καὶ πράττοντα, ᾧ χαριεῖσθαι ὑπολαμβάνει.

Ἀδολεσχίας γ΄.

Ἡ δὲ ἀδολεσχία ἐστὶ μὲν διήγησις λόγων μακρῶν καὶ ἀπροβουλεύτων· ὁ δὲ ἀδολέσχης τοιοῦτός ἐστιν, οἷος, ὃν μὴ γινώσκει, τούτῳ παρακαθεζόμενος πλησίον πρῶτον μὲν τῆς αὐτοῦ γυναικὸς εἰπεῖν ἐγκώμιον· εἶτα, ὃ τῆς νυκτὸς εἶδεν ἐνύπνιον, τοῦτο διηγήσασθαι· εἶθ’, ὧν εἶχεν ἐπὶ τῷ δείπνῳ, τὰ καθ’ ἕκαστα διεξελθεῖν· εἶτα δὴ προχωροῦντος τοῦ πράγματος λέγειν, ὡς πολὺ πονηρότεροί εἰσιν οἱ νῦν ἄνθρωποι τῶν ἀρχαίων, καὶ ὡς ἄξιοι γεγόνασιν οἱ πυροὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ, καὶ ὡς πολλοὶ ἐπιδημοῦσι ξένοι· καὶ τὴν θάλατταν ἐκ Διονυσίων πλόϊμον εἶναι, καὶ εἰ ποιήσειεν ὁ Ζεὺς ὕδωρ πλεῖον, τὰ ἐν τῇ γῇ βελτίω ἔσεσθαι· καὶ ὅτι ἀγρὸν εἰς νέωτα γεωργήσει, καὶ ὡς

χαλεπόν ἐστι τὸ ζῆν, καὶ ὡς Δάμιππος μυστηρίοις μεγίστην δᾷδα ἔστησε· καὶ „Πόσοι εἰσὶ κίονες τοῦ Ὠιδείου,“ καὶ „Χθὲς ἤμεσα,“ καὶ „Τίς ἐστιν ἡμέρα σήμερον;“ καὶ ὡς Βοηδρομιῶνος μέν ἐστι τὰ μυστήρια, Πυανεψιῶνος δὲ Ἀπατούρια, Ποσειδεῶνος δὲ τὰ κατ' ἀγροὺς Διονύσια· κἂν ὑπομένῃ τις αὐτὸν, μὴ ἀφίστασθαι.

Παρασείσαντα δὴ δεῖ τοὺς τοιούτους τῶν ἀνθρώπων [φεύγειν] καὶ διαράμενον ἀπαλλάττεσθαι, ὅστις ἀπύρετος βούλεται εἶναι· ἔργον γὰρ συναρκεῖσθαι τοῖς μήτε σπουδὴν μήτε σχολὴν διαγινώσκουσιν.

Ἀγροικίας δ'.

Ἡ δὲ ἀγροικία δόξειεν ἂν εἶναι ἀμαθία ἀσχήμων, ὁ δὲ ἄγροικος τοιοῦτός τις, οἷος κυκεῶνα πιὼν εἰς ἐκκλησίαν πορεύεσθαι· καὶ τὸ μύρον φάσκειν οὐδὲν τοῦ θύμου ἥδιον ὄζειν· καὶ μείζω τοῦ ποδὸς τὰ ὑποδήματα φορεῖν· καὶ μεγάλῃ τῇ φωνῇ λαλεῖν· καὶ τοῖς μὲν φίλοις καὶ οἰκείοις ἀπιστεῖν, πρὸς δὲ τοὺς αὑτοῦ οἰκέτας ἀνακοινοῦσθαι περὶ τῶν μεγίστων· καὶ τοῖς παρ' αὐτῷ ἐργαζομένοις μισθωτοῖς ἐν ἀγρῷ πάντα τὰ ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας διηγεῖσθαι· καὶ ἀναβεβλημένος ἄνω τοῦ γόνατος καθιζάνειν, ὥστε τὰ γυμνὰ αὐτοῦ φαίνεσθαι· καὶ ἐπ' ἄλλῳ μὲν μηδενὶ μήτε θαυμάζειν μήτε ἐκπλήττεσθαι ἐν ταῖς ὁδοῖς, ὅταν δὲ ἴδῃ βοῦν ἢ ὄνον ἢ τράγον, ἑστηκὼς θεωρεῖν. Καὶ προαιρῶν δέ τι ἐκ τοῦ ταμείου δεινὸς φαγεῖν· καὶ ζωρότερον πιεῖν· καὶ τὴν σιτοποιὸν πειρῶν λαθεῖν, κᾆτ' ἀλέσαι μετ' αὐτῆς τοῖς ἔνδον πᾶσι καὶ αὑτῷ τὰ ἐπιτήδεια· καὶ ἀριστῶν δὲ ἅμα τοῖς ὑποζυγίοις ἐμβαλεῖν· καὶ κόψαντος τὴν θύραν ὑπακοῦσαι αὐτὸς, καὶ τὸν κύνα προσκαλεσάμενος καὶ ἐπιλαβόμενος τοῦ ῥύγχους εἰπεῖν „Οὗτος

φυλάττει τὸ χωρίον καὶ τὴν οἰκίαν·“ καὶ τὸ ἀργύριον δὲ παρά του λαμβάνων ἀποδοκιμάζειν, λίαν λέγων λυπρὸν εἶναι, καὶ ἕτερον ἅμα ἀλλάττεσθαι· καὶ ἐὰν τὸ ἄροτρον χρήσῃ ἢ κόφινον ἢ δρέπανον ἢ θύλακον, ταῦτα τῆς νυκτὸς [ἐξαιτεῖν] κατὰ ἀγρυπνίαν ἀναμιμνησκόμενος· καὶ εἰς ἄστυ καταβαίνων ἐρωτῆσαι τὸν ἀπαντῶντα, πόσου ἦσαν αἱ διφθέραι καὶ τὸ τάριχος, καὶ εἰ σήμερον ὁ Ἀγὼν νουμηνίαν ἄγει· καὶ εἰπεῖν, ὅτι βούλεται εὐθὺς καταβὰς ἀποκείρασθαι καὶ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ παριὼν κομίσασθαι παρ' Ἀρχίου τοὺς ταρίχους· καὶ ἐν βαλανείῳ δὲ ᾆσαι καὶ εἰς τὰ ὑποδήματα δὲ ἥλους ἐγκροῦσαι.

Ἀρεσκείας ε΄.

Ἡ δὲ ἀρέσκειά ἐστι μέν, ὡς ὅρῳ περιλαβεῖν, ἔντευξις οὐκ ἐπὶ τῷ βελτίστῳ ἡδονῆς παρασκευαστική, ὁ δὲ ἄρεσκος ἀμέλει τοιοῦτός τις, οἷος πόῤῥωθεν προσαγορεύσας καὶ ἄνδρα κράτιστον εἰπὼν καὶ θαυμάσας ἱκανῶς, ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ [λαβόμενος] μὴ ἀφιέναι, καὶ μικρὸν προπέμψας καὶ ἐρωτήσας, πότε αὐτὸν ὄψεται, ἔτι αἰνῶν ἀπαλλάττεσθαι· καὶ παρακληθεὶς δὲ πρὸς δίαιταν μὴ μόνον, ᾧ πάρεστι, βούλεσθαι ἀρέσκειν, ἀλλὰ καὶ τῷ ἀντιδίκῳ, ἵνα κοινὸς εἶναι δοκῇ· καὶ τοὺς ξένους δὲ εἰπεῖν ὡς δικαιότερα λέγουσι τῶν πολιτῶν· καὶ κεκλημένος δὲ ἐπὶ δεῖπνον κελεῦσαι καλέσαι τὰ παιδία τὸν ἑστιῶντα, καὶ εἰσιόντα φῆσαι σύκου ὁμοιότερα εἶναι τῷ πατρί, καὶ προσαγαγόμενος φιλῆσαι καὶ παρ' αὐτὸν καθίστασθαι· καὶ τοῖς μὲν συμπαίζειν αὐτὸς λέγων „Ἀσκός,“ „Πέλεκυς,“ τὰ δὲ ἐπὶ τῆς γαστρὸς ἐᾶν καθεύδειν ἅμα θλιβόμενος.

Ἀπονοίας ϛ'.

Ἡ δὲ ἀπόνοιά ἐστιν ὑπομονὴ αἰσχρῶν ἔργων τε καὶ λόγων, ὁ δὲ ἀπονενοημένος τοιοῦτός τις, οἷος ὀμόσαι ταχὺ, κακῶς ἀκοῦσαι, λοιδορηθῆναι δυναμένοις, τῷ ἤθει ἀγοραῖός τις καὶ ἀνασεσυρμένος καὶ παντοποιός· ἀμέλει δυνατὸς καὶ ὀρχεῖσθαι νήφων τὸν κόρδακα, καὶ προσωπεῖον μὴ ἔχειν ἐν κωμικῷ χορῷ· καὶ ἐν θαύμασι δὲ τοὺς χαλκοῦς ἐκλέγειν καθ' ἕκαστον περιιὼν, καὶ μάχεσθαι τούτοις τοῖς τὸ σύμβολον φέρουσι καὶ προῖκα θεωρεῖν ἀξιοῦσι· δεινὸς δὲ καὶ πανδοκεῦσαι καὶ πορνοβοσκῆσαι καὶ τελωνῆσαι καὶ μηδεμίαν ἐργασίαν αἰσχρὰν ἀποδοκιμάσαι, ἀλλὰ κηρύττειν, μαγειρεύειν, κυβεύειν, τὴν μητέρα μὴ τρέφειν, ἀπάγεσθαι κλοπῆς, τὸ δεσμωτήριον πλείω χρόνον οἰκεῖν ἢ τὴν αὑτοῦ οἰκίαν. Ἱκανὸς δὲ καὶ δίκας τὰς μὲν φεύγειν, τὰς δὲ διώκειν, τὰς δὲ ἐξόμνυσθαι, ταῖς δὲ παρεῖναι, ἔχων ἐχῖνον ἐν τῷ προκολπίῳ καὶ ὁρμαθοὺς γραμματιδίων ἐν ταῖς χερσίν· [καὶ] οὐκ ἀποδοκιμάζειν δὲ [προπωλεῖν] οὐδ' ἀναπωλῶν ἀγοραίων στρατηγεῖν, καὶ αὖθις τούτοις δανείζειν, καὶ τῆς δραχμῆς τόκον τρία ἡμιωβόλια τῆς ἡμέρας πράττεσθαι, καὶ ἐφοδεύειν τὰ μαγειρεῖα, τὰ ἰχθυοπώλια, τὰ ταριχοπώλια, καὶ τοὺς τόκους ἀπὸ τοῦ ἐμπολήματος εἰς τὴν γνάθον ἐκλέγειν.

Καὶ τοιοῦτος δ' ἂν εἶναι δόξειε τῶν περιισταμένων τοὺς ὄχλους καὶ προσκαλούντων, μεγάλῃ τῇ φωνῇ καὶ παρεῤῥωγυίᾳ λοιδορουμένων καὶ διαλεγομένων πρὸς αὐτούς· καὶ μεταξὺ οἱ μὲν προσίασιν, οἱ δὲ ἀπίασι πρὶν ἀκοῦσαι αὐτοῦ, ἀλλὰ τοῖς μὲν τὴν ἀρχὴν, τοῖς δὲ συλλαβὴν, τοῖς δὲ μέρος τοῦ πράγματος λέγει, οὐκ ἄλλως θεωρεῖσθαι ἀξιῶν τὴν ἀπό-

νοιαν αὐτοῦ, ἢ ὅταν ᾖ πανήγυρις. Ἐργώδεις δέ εἰσιν οἱ τὸ στόμα εὔλυτον ἔχοντες εἰς λοιδορίαν καὶ φθεγγόμενοι μεγάλῃ τῇ φωνῇ, ὡς συνηχεῖν αὐτοῖς τὴν ἀγορὰν καὶ τὰ ἐργαστήρια.

Λαλιᾶς ζ'.

Ἡ δὲ λαλιά, εἴ τις αὐτὴν ὁρίζεσθαι βούλοιτο, εἶναι ἂν δόξειεν ἀκρασία τοῦ λόγου, ὁ δὲ λάλος τοιοῦτός τις, οἷος τῷ ἐντυγχάνοντι εἰπεῖν, ἂν ὁτιοῦν πρὸς αὐτὸν φθέγξηται, ὅτι οὐδὲν λέγει, καὶ ὅτι αὐτὸς πάντα οἶδε, καὶ ἂν ἀκούῃ αὐτοῦ, μαθήσεται· καὶ μεταξὺ δὲ ἀποκρινομένῳ ὑποβάλλειν εἴπας· „Σὺ μὴ ἐπιλάθῃ, ὃ μέλλεις λέγειν," καὶ „Εὖ γε, ὅτι με ὑπέμνησας," καὶ „Τὸ λαλεῖν ὡς χρήσιμόν που," καὶ „Ὃ παρέλιπον," καὶ „Ταχύ γε συνῆκας τὸ πρᾶγμα," καὶ „Πάλαι σε παρετήρουν, εἰ ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἐμοὶ κατενεχθήσῃ·" καὶ ἑτέρας ἀρχὰς τοιαύτας πορίσασθαι, ὥστε μηδὲ ἀναπνεῦσαι τὸν ἐντυγχάνοντα. Καὶ ὅταν γε τοὺς καθ' ἕνα ἀποκναίσῃ, δεινὸς καὶ ἐπὶ τοὺς ἀθρόους καὶ συνεστηκότας πορευθῆναι καὶ φυγεῖν ποιῆσαι μεταξὺ χρηματίζοντας· καὶ εἰς τὰ διδασκαλεῖα δὲ καὶ εἰς τὰς παλαίστρας εἰσιὼν κωλύειν τοὺς παῖδας προμανθάνειν, τοσαῦτα καὶ [τοιαῦτα] προσλαλῶν τοῖς παιδοτρίβαις καὶ διδασκάλοις. Καὶ τοὺς ἀπιέναι φάσκοντας δεινὸς προπέμψαι καὶ ἀποκαταστῆσαι εἰς τὴν οἰκίαν· καὶ πυθομένοις τὰς ἐκκλησίας ἀπαγγέλλειν, καὶ προσδιηγήσασθαι δὲ καὶ τὴν ἐπ' Ἀριστοφῶντός ποτε γενομένην τοῦ ῥήτορος μάχην, καὶ τὴν Λακεδαιμονίων ἐπὶ Λυσάνδρου, καὶ οὕς ποτε λόγους αὐτὸς εἴπας εὐδοκίμησεν ἐν τῷ δήμῳ, καὶ κατὰ τῶν πληθῶν γε ἅμα διηγούμενος κατηγορίαν παρεμβαλεῖν, ὥστε τοὺς ἀκούοντας ἤτοι ἐπιλαβέσθαι ἢ νυστάξαι ἢ μεταξὺ κα-

ταλιπόντας ἀπαλλάττεσθαι· καὶ συνδικάζων δὲ κωλῦσαι κρῖναι, καὶ συνθεωρῶν θεάσασθαι, καὶ συνδειπνῶν φαγεῖν, λέγων, ὅτι χαλεπὸν τῷ λάλῳ ἐστὶ σιωπᾷν, καὶ ὡς ἐν ὑγρῷ ἐστιν ἡ γλῶττα, καὶ ὅτι οὐκ ἂν σιωπήσειεν οὐδ' εἰ τῶν χελιδόνων δόξειεν ἂν εἶναι λαλίστερος· καὶ σκωπτόμενος ὑπομεῖναι καὶ ὑπὸ τῶν αὐτοῦ παιδίων, ὅταν αὐτὸν ἤδη καθεύδειν βουλόμενον κελεύῃ λέγοντα βαυκαλᾷν· „Λαλεῖν τι ἡμῖν, ὅπως ἂν ἡμᾶς ὕπνος λάβῃ."

Λογοποιίας η'.

Ἡ δὲ λογοποιία ἐστὶ σύνθεσις ψευδῶν λόγων καὶ πράξεων, ὧν βούλεται ὁ λογοποιῶν, ὁ δὲ λογοποιὸς τοιοῦτός τις, οἷος ἀπαντήσας τῷ φίλῳ, εὐθὺς καταβαλὼν τὸ ἦθος καὶ μειδιάσας ἐρωτῆσαι· „Πόθεν σύ;" καὶ „Μὴ λέγεταί τι καινότερον;" κἂν λέγῃ τι, „Καί πως ἔχεις πέρα τοῦδε εἰπεῖν καινόν;" καὶ ὡς ὑποβαλὼν ἐρωτᾷν· „Μὴ ἀγαθά γέ ἐστι τὰ λεγόμενα;" καὶ οὐκ ἐάσας ἀποκρίνασθαι εἰπεῖν· „Τί λέγεις; οὐδὲν ἀκήκοας; δοκῶ μοί σε εὐωχήσειν καινῶν λόγων·" καὶ ἔστιν αὐτῷ ἢ στρατιώτης ἢ παῖς Ἀστείου τοῦ αὐλητοῦ ἢ Λύκων ὁ ἐργολάβος παραγεγονὼς ἐξ αὐτῆς τῆς μάχης, οὗ φησιν ἀκηκοέναι· — αἱ μὲν οὖν ἀναφοραὶ τῶν λόγων τοιαῦταί εἰσιν αὐτοῦ, ὧν οὐδεὶς ἂν ἔχοι ἐπιλαβέσθαι· — διηγεῖται δὲ, τούτους φάσκων λέγειν, ὡς Πολυσπέρχων καὶ ὁ βασιλεὺς μάχῃ νενίκηκε, καὶ Κάσανδρος ἐζώγρηται· καὶ ἂν εἴπῃ τις αὐτῷ, „Σὺ δὲ ταῦτα πιστεύεις;" φήσει, τὸ πρᾶγμα βοᾶσθαι γὰρ ἐν τῇ πόλει, καὶ τὸν λόγον ἐπεντείνειν, καὶ πάντας συμφωνεῖν, ταὐτὰ γὰρ λέγειν περὶ τῆς μάχης· καὶ πολὺν τὸν ζωμὸν γεγονέναι· εἶναι δὲ αὐτῷ καὶ σημεῖον τὰ πρόσωπα τῶν ἐν τοῖς πράγμασιν· ὁρᾷν γὰρ αὐτῶν πάντων μεταβεβληκότα· λέγει δ', ὡς καὶ παρακήκοε παρὰ τού-

τοις κρυπτόμενόν τινα ἐν οἰκίᾳ, ἤδη πέμπτην ἡμέραν ἥκοντα ἐκ Μακεδονίας, ὃς πάντα ταῦτα οἶδε· καὶ ταῦτα πάντα διεξιὼν — πῶς οἴεσθε; — πιθανῶς σχετλιάζει λέγων· „Δυστυχὴς Κάσανδρος· ὦ ταλαίπωρος· ἐνθυμῇ τὸ τῆς τύχης; ἀλλ' οὖν ἰσχυρὸς γενόμενος [νῦν ὡς ἀσθενής ἐστι]·" καὶ „Δεῖ δ' αὐτὸ σὲ μόνον εἰδέναι·" πᾶσι δὲ τοῖς ἐν τῇ πόλει προσδεδράμηκε λέγων.

Τῶν τοιούτων ἀνθρώπων τεθαύμακα, τί ποτε βούλονται λογοποιοῦντες· οὐ γὰρ μόνον ψεύδονται, ἀλλὰ καὶ ἀλυσιτελῶς ἀπαλλάττουσι· πολλάκις γὰρ αὐτῶν οἱ μὲν ἐν τοῖς βαλανείοις περιστάσεις ποιούμενοι τὰ ἱμάτια ἀποβεβλήκασιν, οἱ δ' ἐν τῇ στοᾷ πεζομαχίᾳ καὶ ναυμαχίᾳ νικῶντες ἐρήμους δίκας ὠφλήκασιν· εἰσὶ δ' οἳ καὶ πόλεις τῷ λόγῳ κατὰ κράτος αἱροῦντες παρεδειπνήθησαν. Πάνυ δὴ ταλαίπωρον αὐτῶν ἐστι τὸ ἐπιτήδευμα· ποία γὰρ οὐ στοά, ποῖον δὲ ἐργαστήριον, ποῖον δὲ μέρος τῆς ἀγορᾶς, οὗ διημερεύουσιν καὶ ἀπαυδᾷν ποιοῦντες τοὺς ἀκούοντας οὕτως καταπονοῦσι ταῖς ψευδολογίαις.

Ἀναισχυντίας θ'.

Ἡ δὲ ἀναισχυντία ἐστὶ μέν, ὡς ὅρῳ λαβεῖν, καταφρόνησις δόξης αἰσχροῦ κέρδους εἵνεκα, ὁ δὲ ἀναίσχυντος τοιοῦτος, οἷος πρῶτον μέν, ὃν ἀποστερεῖ, πρὸς τοῦτον ἀπελθὼν δανείζεσθαι· εἶτα θύσας τοῖς θεοῖς αὐτὸς μὲν δειπνεῖν παρ' ἑτέρῳ, τὰ δὲ κρέα ἀποτιθέναι ἁλσὶ πάσας· καὶ προσκαλεσάμενος τὸν ἀκόλουθον δοῦναι ἀπὸ τῆς τραπέζης ἄρτον καὶ κρέας ἄρας, καὶ εἰπεῖν ἀκουόντων πάντων· „Εὐωχοῦ, Τίβιε·" καὶ ὀψωνῶν δὲ ὑπομιμνήσκειν τὸν κρεωπώλην, εἴ τι χρήσιμος αὐτῷ γέγονε, καὶ ἑστηκὼς πρὸς τῷ

σταθμῷ μάλιστα μὲν κρέας, εἰ δὲ μή, ὀστοῦν εἰς τὸν ζωμὸν ἐμβαλεῖν· καὶ ἐὰν μὲν λάβῃ, εὖ ἔχει, εἰ δὲ μή, ἁρπάσας ἀπὸ τῆς τραπέζης χολίκιον ἅμα γελῶν ἀπαλλάττεσθαι· καὶ ξένοις δὲ αὐτοῦ θέαν ἀγοράσας, μὴ δοὺς τὸ μέρος θεωρεῖν, ἄγειν δὲ καὶ τοὺς υἱεῖς εἰς τὴν ὑστεραίαν καὶ τὸν παιδαγωγόν· καὶ ὅσα ἐωνημένος ἄξιά τις φέρει, μεταδοῦναι κελεῦσαι καὶ αὐτῷ· καὶ ἐπὶ τὴν ἀλλοτρίαν οἰκίαν ἐλθὼν δανείζεσθαι κριθὰς, ποτὲ δὲ ἄχυρον, καὶ ταῦτα χρήσαντας ἀναγκάσαι ἀποφέρειν πρὸς αὐτόν. Δεινὸς δὲ καὶ πρὸς τὰ χαλκεῖα τὰ ἐν τῷ βαλανείῳ προσελθὼν καὶ βάψας ἀρύταιναν βοῶντος τοῦ βαλανέως αὐτὸς αὐτοῦ καταχέασθαι, καὶ εἰπὼν, ὅτι λέλουται, ἀπιὼν κραγεῖν· „Οὐδεμία σοι χάρις.“

Μικρολογίας ι΄.

Ἡ δὲ μικρολογία ἐστὶ φειδωλία τοῦ διαφόρου ὑπὲρ τὸν καιρὸν, ὁ δὲ μικρολόγος τοιοῦτός τις, οἷος ἐν τῷ μηνὶ ἡμιωβόλιον ἀπαιτεῖν ἐλθὼν ἐπὶ τὴν οἰκίαν· καὶ συσσιτῶν ἀριθμεῖν τὰς κύλικας, πόσας ἕκαστος πέπωκε, καὶ ἀπάρχεσθαι ἐλάχιστον τῇ Ἀρτέμιδι τῶν συνδειπνούντων· καὶ ὅσα μικροῦ τις πριάμενος λογίζεται, πάντα φάσκειν εἶναι ἄγαν· καὶ οἰκέτου χύτραν ἢ λοπάδα κατάξαντος εἰσπρᾶξαι ἀπὸ τῶν ἐπιτηδείων· καὶ τῆς γυναικὸς ἐκβαλούσης τρίχαλκον οἷος μεταφέρειν τὰ σκεύη καὶ τὰς κλίνας καὶ τὰς κιβωτοὺς καὶ διφᾶν τὰ καλύμματα· καὶ ἐάν τι πωλῇ, τοσούτου ἀποδόσθαι, ὥστε μὴ λυσιτελεῖν τῷ πριαμένῳ· καὶ οὐκ ἂν ἐᾶσαι οὔτε συκοτραγῆσαι ἐκ τοῦ αὐτοῦ κήπου, οὔτε διὰ τοῦ αὐτοῦ ἀγροῦ πορευθῆναι, οὔτε ἐλάαν ἢ φοίνικα τῶν χαμαὶ κειμένων ἀνελέσθαι. Δεινὸς δὲ καὶ ὑπερημερίαν πρᾶξαι καὶ τόκον τόκου ἀπαιτῆσαι· καὶ ἑστιῶν τοὺς

δημότας μικρὰ τὰ κρέα κόψας παραθεῖναι· καὶ ὀψωνῶν μηδὲν πριάμενος εἰσελθεῖν· καὶ ἀπαγορεῦσαι τῇ γυναικὶ μήτε ἅλας χρηννύειν μήτε ἐλλύχνιον μήτε κύμινον μήτε ὀρίγανον μήτε οὐλὰς μήτε στέμματα μήτε θυλήματα, ἀλλὰ λέγειν, ὅτι τὰ μικρὰ ταῦτα πολλά ἐστι τοῦ ἐνιαυτοῦ. Καὶ τὸ ὅλον δὲ τῶν μικρολόγων καὶ τὰς ἀργυροθήκας ἔστιν ἰδεῖν εὐρωτιώσας καὶ κλεῖς ἰωμένας, καὶ αὐτοὺς δὲ φοροῦντας ἐλάττω τῶν μηρῶν τὰ ἱμάτια, καὶ ἐκ ληκυθίων μικρῶν πάνυ ἀλειφομένους, καὶ ἐν χρῷ κειρομένους, καὶ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας ὑπολυομένους, καὶ πρὸς τοὺς γναφεῖς διατεινομένους, ὅπως τὸ ἱμάτιον αὐτοῖς ἕξει πολλὴν γῆν, ἵνα μὴ ῥυπαίνηται ταχύ.

Βδελυρίας ια΄.

Οὐ χαλεπὸν δέ ἐστι τὴν βδελυρίαν διορίσασθαι· ἔστι γὰρ παιδιὰ ἐπιφανὴς καὶ ἐπονείδιστος, ὁ δὲ βδελυρὸς τοιοῦτος, οἷος ἀπαντήσας γυναιξὶν ἐλευθέραις ἀνασυράμενος δεῖξαι τὸ αἰδοῖον· καὶ ἐν θεάτρῳ κροτεῖν, ὅταν οἱ ἄλλοι παύωνται, καὶ συρίττειν, οὓς ἡδέως θεωροῦσιν οἱ λοιποί· καὶ ὅταν σιωπήσῃ τὸ θέατρον, ἀνακύψας ἐρυγεῖν, ἵνα τοὺς καθημένους μεταστραφῆναι ποιήσῃ· καὶ πληθούσης τῆς ἀγορᾶς προσελθὼν πρὸς τὰ κάρυα ἢ τὰ μύρτα ἢ τὰ ἀκρόδρυα ἑστηκὼς τραγηματίζεσθαι, ἅμα τῷ πωλοῦντι προσλαλῶν· καὶ καλέσαι δὲ τῶν παριόντων ὀνομαστί τινα, ᾧ μὴ συνήθης ἐστί· καὶ σπεύδοντας δέ που ὁρῶν περιμεῖναι κελεῦσαι· καὶ ἡττημένῳ δὲ μεγάλην δίκην ἀπιόντι ἀπὸ τοῦ δικαστηρίου προσελθεῖν καὶ συνησθῆναι· καὶ δεικνύειν δὲ τοῖς ἀπαντῶσι τὰ ὠψωνημένα καὶ παρακαλεῖν ἐπὶ ταῦτα· καὶ διηγεῖσθαι προστὰς πρὸς κουρεῖον ἢ μυροπώλιον, ὅτι μεθύσκεσθαι μέλλει· καὶ εἰς ὀρνιθοσκόπου τῆς μητρὸς ἐξελθούσης βλασφη-

μῆσαι· καὶ εὐχομένων καὶ σπενδόντων ἐκβαλεῖν τὸ ποτήριον καὶ γελάσαι, ὥς τεράστιόν τι πεποιηκώς· καὶ αὐλούμενος δὲ κροτεῖν ταῖς χερσὶ μόνος τῶν ἄλλων καὶ συντερετίζειν καὶ ἐπιτιμᾶν τῇ αὐλητρίδι, τί οὐ ταχὺ παύσαιτο· καὶ ἀποπτύσαι δὲ βουλόμενος ὑπὲρ τῆς τραπέζης προσπτύσαι τῷ οἰνοχόῳ.

Ἀκαιρίας ιβ'.

Ἡ μὲν οὖν ἀκαιρία ἐστὶν ἐπίτευξις λυποῦσα τοὺς ἐντυγχάνοντας, ὁ δὲ ἄκαιρος τοιοῦτός τις, οἷος ἀσχολουμένῳ προσελθὼν ἀνακοινοῦσθαι· καὶ πρὸς τὴν αὑτοῦ ἐρωμένην κωμάζειν πυρέττουσαν· καὶ δίκην ὠφληκότα ἐγγύης προσελθὼν κελεῦσαι αὑτὸν ἀναδέξασθαι· καὶ μαρτυρήσων παρεῖναι τοῦ πράγματος ἤδη κεκριμένου· καὶ κεκλημένος εἰς γάμους τοῦ γυναικείου γένους κατηγορεῖν· καὶ ἐκ μακρᾶς ὁδοῦ ἥκοντας ἄρτι παρακαλεῖν εἰς περίπατον. Δεινὸς δὲ καὶ προσάγειν ὠνητὴν πλείω διδόντα ἤδη πεπρακότι· καὶ ἀκηκοότας καὶ μεμαθηκότας ἀνίστασθαι ἐξ ἀρχῆς διδάσκων· καὶ πρόθυμος δὲ ἐπιμεληθῆναι, ἃ μὴ βούλεταί τις γενέσθαι, αἰσχύνεται δὲ ἀπείπασθαι· καὶ θύοντας καὶ ἀναλίσκοντας ἥκειν τόκον ἀπαιτήσων· καὶ μαστιγουμένου οἰκέτου παρεστὼς διηγεῖσθαι, ὅτι καὶ αὑτοῦ ποτε παῖς οὕτω πληγὰς λαβὼν ἀπήγξατο· καὶ παρὼν διαίτῃ συγκρούειν, ἀμφοτέρων βουλομένων διαλύεσθαι· καὶ ὀρχησάμενος ἅψασθαι ἑτέρου μηδέπω μεθύοντος.

Περιεργίας ιγ'.

Ἀμέλει περιεργία δόξειεν ἂν εἶναι προσποίησις τις λόγων καὶ πράξεων μετ' εὐνοίας, ὁ δὲ περίεργος τοιοῦτός τις, οἷος ἐπαγγέλλεσθαι ἀναστάς, ἃ μὴ δυνήσεται· καὶ ὁμολογουμένου τοῦ πράγματος δικαίου

εἶναι συνδικήσας ἐλεγχθῆναι· καὶ πλεῖον δὲ ἐπαναγκάσαι τὸν παῖδα κεράσαι, ἢ ὅσον δύνανται οἱ παρόντες ἐκπιεῖν· καὶ διείργειν τοὺς μαχομένους, καὶ οὓς οὐ γινώσκει· καὶ ἀτραποῦ ἡγήσασθαι, εἶτα μὴ δύνασθαι εὑρεῖν, οὗ πορεύεται· καὶ τὸν στρατηγὸν προσελθὼν ἐρωτῆσαι, πότε μέλλει παρατάττεσθαι, καὶ τί μετὰ τὴν αὔριον παραγγελεῖ· καὶ προσελθὼν τῷ πατρὶ εἰπεῖν, ὅτι ἡ μήτηρ ἤδη καθεύδει ἐν τῷ δωματίῳ· καὶ ἀπαγορεύοντος τοῦ ἰατροῦ, ὅπως μὴ δώσει οἶνον τῷ μαλακιζομένῳ, φήσας βούλεσθαι διάπειραν λαμβάνειν εὖ ποτίσαι τὸν κακῶς ἔχοντα· καὶ γυναικὸς δὲ τελευτησάσης ἐπιγράψαι ἐπὶ τὸ μνῆμα τοῦ τε ἀνδρὸς αὐτῆς καὶ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς καὶ αὐτῆς τῆς γυναικὸς τοὔνομα καὶ ποδαπή ἐστι, καὶ προσεπιγράψαι, ὅτι „Οὗτοι πάντες χρηστοὶ ἦσαν·“ καὶ ὀμνύναι μέλλων εἰπεῖν πρὸς τοὺς παρεστηκότας, ὅτι „Καὶ πρότερον πολλάκις ὀμώμοκα.“

Ἀναισθησίας ιδʹ.

Ἔστι δὲ καὶ ἡ ἀναισθησία, ὡς ὅρῳ εἰπεῖν, βραδυτὴς ψυχῆς ἐν λόγοις καὶ πράξεσιν, ὁ δὲ ἀναίσθητος τοιοῦτός τις, οἷος λογισάμενος ταῖς ψήφοις καὶ κεφάλαιον ποιήσας ἐρωτᾶν τὸν παρακαθήμενον· „Τί γίνεται;“ καὶ δίκην φεύγων καὶ ταύτην εἰσιέναι μέλλων ἐπιλαθόμενος εἰς ἀγρὸν πορεύεσθαι· καὶ θεωρῶν ἐν τῷ θεάτρῳ μόνος καταλείπεσθαι καθεύδων· καὶ πολλα φαγὼν καὶ τῆς νυκτὸς ἐπὶ θάκον ἀνιστάμενος ὑπὸ κυνὸς τῆς τοῦ γείτονος δηχθῆναι· καὶ λαβών [τι] καὶ ἀποθεὶς αὐτὸς, τοῦτο ζητεῖν καὶ μὴ δύνασθαι εὑρεῖν· καὶ ἀπαγγέλλοντος αὐτῷ, ὅτι τετελεύτηκέ τις αὐτοῦ τῶν φίλων, ἵνα παραγένηται, σκυθρωπάσας καὶ δακρύσας εἰπεῖν· „Ἀγαθῇ τύχῃ.“ Δεινὸς δὲ καὶ ἀπο-

λαμβάνων ἀργύριον ὀφειλόμενον μάρτυρας παραλαβεῖν· καὶ χειμῶνος ὄντος μάχεσθαι τῷ παιδὶ, ὅτι σικύους οὐκ ἠγόρασε· καὶ ἐν ἀγρῷ αὐτὸς φακῆν ἕψων δὶς ἅλας εἰς τὴν χύτραν ἐμβαλὼν ἄβρωτον ποιῆσαι· καὶ ὕοντος τοῦ Διὸς εἰπεῖν· „Ἡδύ γε τῶν ἄστρων [τὸ φῶς·“ φαινομένων δὲ τῶν ἄστρων] νομίζειν, ὅ τι δὴ καὶ οἱ ἄλλοι λέγουσι, πίσσης [μελάντερον εἶναι τὸ σκότος]· καὶ λέγοντός τινος, „Πόσους οἴει κατὰ τὰς Ἠρίας πύλας ἐξενεχθῆναι νεκρούς;“ πρὸς τοῦτον εἰπεῖν· „Ὅσοι ἐμοὶ καὶ σοὶ γένοιντο.“

Αὐθαδείας ιε΄.

Ἡ δὲ αὐθάδειά ἐστιν ἀπήνεια ὁμιλίας ἐν λόγοις, ὁ δὲ αὐθάδης τοιοῦτός τις, οἷος ἐρωτηθεὶς „Ὁ δεῖνα ποῦ ἐστιν;“ εἰπεῖν· „Πράγματά μοι μὴ πάρεχε·“ καὶ προσαγορευθεὶς μὴ ἀντιπροσειπεῖν· καὶ πωλῶν τι μὴ λέγειν τοῖς ὠνουμένοις, πόσου ἂν ἀποδοῖτο, ἀλλ’ ἐρωτᾷν, τί εὑρίσκει· καὶ τοῖς τιμῶσι καὶ πέμπουσιν εἰς τὰς ἑορτὰς εἰπεῖν, ὅτι οὐκ ἂν γένοιτο διδόμενα· καὶ οὐκ ἔχειν συγγνώμην οὔτε τῷ ῥυπώσαντι αὐτὸν ἀκουσίως οὔτε τῷ ὤσαντι οὔτε τῷ ἐμβάντι· καὶ φίλῳ δὲ ἔρανον κελεύσαντι εἰσενεγκεῖν εἰπὼν, ὅτι οὐκ ἂν δοίη, ὕστερον ἥκειν φέρων καὶ λέγειν, ὅτι ἀπόλλυσι καὶ τοῦτο τὸ ἀργύριον· καὶ προσπταίσας ἐν τῇ ὁδῷ δεινὸς καταράσασθαι τῷ λίθῳ· καὶ ἀναμεῖναι οὐκ ἂν ὑπομεῖναι πολὺν χρόνον οὐδένα· καὶ οὔτε ᾆσαι οὔτε ῥῆσιν εἰπεῖν οὔτε ὀρχήσασθαι ἂν ἐθελῆσαι· δεινὸς δὲ καὶ τοῖς θεοῖς μὴ ἐπεύχεσθαι.

Δεισιδαιμονίας ιϛ΄.

Ἀμέλει ἡ δεισιδαιμονία δόξειεν [ἂν] εἶναι δειλία πρὸς τὸ δαιμόνιον, ὁ δὲ δεισιδαίμων τοι-

οὗτός τις, οἷος ἐπὶ χοῶν που [γενόμενος] ἀπονιψάμενος τὰς χεῖρας καὶ περιῤῥανάμενος ἀπὸ ἱεροῦ δάφνην εἰς τὸ στόμα λαβὼν οὕτω τὴν ἡμέραν περιπατεῖν· καὶ τὴν ὁδὸν ἐὰν ὑπερδράμῃ γαλῆ, μὴ πρότερον πορευθῆναι, ἕως [ἂν] διεξέλθῃ τις, ἢ λίθους τρεῖς ὑπὲρ τῆς ὁδοῦ διαβάλῃ· καὶ ἐὰν παρείαν ἴδῃ ὄφιν ἐν τῇ οἰκίᾳ, Σαβάζιον καλεῖν, ἐὰν δ' ἐπ' ἠρίου, ἐνταῦθα ἱερὸν εὐθὺς ἱδρύσασθαι· καὶ τῶν λιπαρῶν λίθων τῶν ἐν ταῖς τριόδοις παριὼν ἐκ τῆς ληκύθου ἔλαιον καταχεῖν καὶ ἐπὶ γόνατα πεσὼν καὶ προσκυνήσας ἀπαλλάττεσθαι· καὶ ἐὰν μῦς θύλακον ἀλφίτων διαφάγῃ, πρὸς τὸν ἐξηγητὴν ἐλθὼν ἐρωτᾶν, τί χρὴ ποιεῖν· καὶ ἐὰν ἀποκρίνηται αὐτῷ, ἐκδοῦναι τῷ σκυτοδέψῃ ἐπιῤῥάψαι, μὴ προσέχειν τούτοις, ἀλλ' ἀποτραπεὶς ἐκθύσασθαι. Καὶ πυκνὰ δὲ τὴν οἰκίαν καθᾶραι δεινὸς, Ἑκάτης φάσκων ἐπαγωγὴν γεγονέναι· κἂν γλαῦκες βαδίζοντος αὐτοῦ [ἀνακράγωσι], ταράττεσθαι καὶ εἴπας „Ἀθηνᾶ κρείττων," οὕτω παρελθεῖν· καὶ οὔτε ἐπιβῆναι μνήματι, οὔτε ἐπὶ νεκρὸν οὔτ' ἐπὶ λεχὼ ἐλθεῖν ἐθελῆσαι, ἀλλὰ τὸ μὴ μιαίνεσθαι συμφέρον αὐτῷ φῆσαι εἶναι· καὶ ταῖς τετράσι δὲ καὶ ταῖς ἑβδομάσι προστάξας οἶνον ἕψειν τοῖς ἔνδον ἐξελθὼν ἀγοράσαι μυρσίνας, λιβανωτὸν, πόπανα, καὶ εἰσελθὼν εἴσω στεφανοῦν τοὺς Ἑρμαφροδίτους ὅλην τὴν ἡμέραν· καὶ ὅταν ἐνύπνιον ἴδῃ, πορεύεσθαι πρὸς τοὺς ὀνειροκρίτας, πρὸς τοὺς μάντεις, πρὸς τοὺς ὀρνιθοσκόπους, ἐρωτήσων, τίνι θεῷ ἢ θεᾷ εὔχεσθαι δεῖ· καὶ τελεσθησόμενος πρὸς τοὺς Ὀρφεοτελεστὰς κατὰ μῆνα πορεύεσθαι μετὰ τῆς γυναικὸς, ἐὰν δὲ μὴ σχολάζῃ ἡ γυνὴ, μετὰ τῆς τίτθης καὶ τῶν παίδων· καὶ τῶν περιῤῥαινομένων ἀπὸ θαλάττης ἐπιμελῶς δόξειεν ἂν εἶναι· κἂν ποτε ἐπίδῃ

σκορόδῳ ἐστεμμένον τῶν ἐπὶ τὰς τριόδους ἐπελθόντων, κατὰ κεφαλῆς λούσασθαι, καὶ ἱερείας καλέσας σκίλλῃ ἢ σκύλακι κελεῦσαι αὐτὸν περικαθᾶραι· μαινόμενόν τε ἰδὼν ἢ ἐπίληπτον φρίξας εἰς κόλπον πτύσαι.

Μεμψιμοιρίας ιζ'.

Ἔστιν ἡ μεμψιμοιρία ἐπιτίμησις περὶ τῶν προσηνῶς δεδομένων, ὁ δὲ μεμψίμοιρος τοιόσδε τις, οἷος ἀποστείλαντος μερίδα τοῦ φίλου εἰπεῖν πρὸς τὸν φέροντα· „Ἐφθόνησάς μοι τοῦ ζωμοῦ καὶ τοῦ οἰναρίου, οὐκ ἐπὶ δεῖπνον καλέσας;“ καὶ ὑπὸ τῆς ἑταίρας καταφιλούμενος εἰπεῖν· „Θαυμάζω, εἰ σὺ καὶ ἀπὸ τῆς ψυχῆς οὕτω με φιλεῖς·“ καὶ τῷ Διὶ ἀγανακτεῖν, οὐ διότι ὕει, ἀλλὰ διότι ὕστερον· καὶ εὑρὼν ἐν τῇ ὁδῷ βαλλάντιον εἰπεῖν· „Ἀλλ' οὐ θησαυρὸν εὕρηκα οὐδέποτε·“ καὶ πριάμενος ἀνδράποδον ἄξιον καὶ πολλὰ δεηθεὶς τοῦ πωλοῦντος, „Θαυμάζω,“ εἰπεῖν, „ὅ τι ὑγιὲς οὕτω ἄξιον ἐώνημαι·“ καὶ πρὸς τὸν εὐαγγελιζόμενον, ὅτι „Υἱός σοι γέγονεν,“ εἰπεῖν, ὅτι „Ἂν προσθῇς „„καὶ τῆς οὐσίας τὸ ἥμισυ ἄπεστιν,““ ἀληθῆ ἐρεῖς·“ καὶ δίκην νικήσας καὶ λαβὼν πάσας τὰς ψήφους ἐγκαλεῖν τῷ γράψαντι τὸν λόγον, ὡς πολλὰ παραλελοιπότι τῶν δικαίων· καὶ ἐράνου εἰσενεχθέντος παρὰ τῶν φίλων καὶ φήσαντός τινος „Ἱλαρὸς ἴσθι,“ „Καὶ πῶς;“ εἰπεῖν· „ὅτι δεῖ τἀργύριον ἀποδοῦναι ἑκάστῳ καὶ χωρὶς τούτων χάριν ὀφείλειν, ὡς εὐηργετημένον;“

Ἀπιστίας ιη'.

Ἔστιν ἀμέλει ἀπιστία ὑπόληψίς τις ἀδικίας κατὰ πάντων, ὁ δὲ ἄπιστος τοιοῦτός τις, οἷος ἀποστείλας τὸν παῖδα ὀψωνήσοντα, ἕτερον παῖδα πέμπειν τὸν

πευσόμενον, πόσου ἐπρίατο· καὶ φέρειν αὐτὸς τὸ ἀργύριον καὶ κατὰ στάδιον καθίζων ἀριθμεῖν, πόσον ἐστί· καὶ τὴν γυναῖκα τὴν αὐτοῦ ἐρωτᾶν κατακείμενος, εἰ κέκλεικε τὴν κιβωτὸν καὶ εἰ σεσήμανται τὸ κυλικούχιον καὶ εἰ ὁ μοχλὸς εἰς τὴν θύραν τὴν αὔλειαν ἐμβέβληται, καὶ ἂν ἐκείνη φῇ, μηδὲν ἧττον αὐτὸς ἀναστὰς γυμνὸς ἐκ τῶν στρωμάτων καὶ ἀνυπόδητος τὸν λύχνον ἅψας ταῦτα πάντα περιδραμὼν ἐπισκέψασθαι καὶ οὕτω μόλις ὕπνου τυγχάνειν· καὶ τοὺς ὀφείλοντας αὐτῷ ἀργύριον μετὰ μαρτύρων ἀπαιτεῖν τοὺς τόκους, ὅπως μὴ δύναιντο ἔξαρνοι γενέσθαι· καὶ τοὺς ὅρους δὲ ἐπισκοπεῖσθαι ὁσημέραι, εἰ διαμένουσιν οἱ αὐτοί. Καὶ τὸ ἱμάτιον δὲ ἐκδοῦναι δεινός, οὐχ ὃς βέλτιστα ἐργάσεται, ἀλλ' ὅταν ᾖ ἄξιος ἐγγυητὴς τοῦ κναφέως· καὶ ὅταν ἥκῃ τις αἰτησόμενος ἐκπώματα, μάλιστα μὲν μὴ δοῦναι, ἂν δ' ἄρα τις οἰκεῖος ᾖ καὶ ἀναγκαῖος, μόνον ἐντυπώσας καὶ στήσας καὶ σχεδὸν ἐγγυητὴν λαβὼν χρῆσαι· καὶ τὸν παῖδα δὲ ἀκολουθοῦντα κελεύειν αὐτοῦ ὄπισθεν μὴ βαδίζειν, ἀλλ' ἔμπροσθεν, ἵνα φυλάττηται αὐτόν, μὴ ἐν τῇ ὁδῷ ἀποδράσῃ· καὶ τοῖς εἰληφόσι τι παρ' αὐτοῦ καὶ λέγουσι „Πόσου [καὶ] κατάθου· οὐ γὰρ σχολάζω πω πέμπειν," [εἰπεῖν]· „Μηδὲν πραγματεύου· ἐγὼ γάρ, ἂν σὺ [μὴ] σχολάσῃς, συνακολουθήσω."

Δυσχερείας ιθʹ.

Ἔστιν ἡ δυσχέρεια ἀθεραπευσία σώματος λύπης παρασκευαστική, ὁ δὲ δυσχερὴς τοιοῦτός τις, οἷος λέπραν ἔχων καὶ ἀλφὸν καὶ τοὺς ὄνυχας μεγάλους περιπατεῖν καὶ φῆσαι, ταῦτα εἶναι αὐτῷ συγγενικὰ ἀρρωστήματα· ἔχειν γὰρ αὐτὰ καὶ τὸν πατέρα καὶ τὸν πάππον, καὶ οὐκ εἶναι ῥᾴδιον αὐτῷ [εἰς] τὸ γένος ὑποβάλ-

λεσθαι. Ἀμέλει δὲ δεινὸς καὶ ἕλκη ἔχειν ἐν τοῖς ἀντικνημίοις καὶ προσπταίσματα ἐν τοῖς δακτύλοις, καὶ ταῦτα μὴ θεραπεῦσαι, ἀλλ' ἐᾶσαι θηριωθῆναι· καὶ τὰς μασχάλας δὲ θηριώδεις καὶ δασείας ἔχειν ἄχρι ἐπὶ πολὺ τῶν πλευρῶν, καὶ τοὺς ὀδόντας μέλανας καὶ ἐσθιομένους, ὥστε δυσέντευκτος εἶναι καὶ ἀηδής· καὶ τὰ τοιαῦτα· [καὶ] ἐσθίων ἀπομύττεσθαι· [καὶ] ἅμα δ' ἀρξάμενος προσλαλεῖν ἀποῤῥίπτειν ἀπὸ τοῦ στόματος· [καὶ] ἅμα πιὼν προσερυγγάνειν· [καὶ ἀπὸ δείπνου] ἀναπόνιπτος ἐν τοῖς στρώμασι μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ κοιμᾶσθαι· [καὶ] ἐλαίῳ σαπρῷ ἐν βαλανείῳ χρώμενος σφαιρίζειν· καὶ χιτωνίσκον παχὺν καὶ ἱμάτιον σφόδρα λεπτὸν καὶ κηλίδων μεστὸν ἀναβαλόμενος εἰς ἀγορὰν ἐξελθεῖν.

Ἀηδίας κ'.

Ἔστιν ἡ ἀηδία, ὡς ὅρῳ λαβεῖν, ἔντευξις λύπης ποιητικὴ ἄνευ βλάβης, ὁ δὲ ἀηδὴς τοιοῦτός τις, οἷος ἐγείρειν ἄρτι καθεύδοντα εἰσελθὼν, ἵνα αὐτῷ λαλῇ· καὶ ἀνάγεσθαι δὴ μέλλοντας κωλύειν· καὶ προσελθόντος δεῖσθαι ἐπισχεῖν, ἕως ἂν περιπατήσῃ· καὶ τὸ παιδίον τῆς τίτθης ἀφελόμενος, μασώμενος σιτίζειν αὐτὸς καὶ ὑποκορίζεσθαι ποππύζων καὶ πανούργιον τοῦ πάππου καλῶν· καὶ ἐσθίων δὲ ἅμα διηγεῖσθαι, ὡς ἐλλέβορον πιὼν ἄνω καὶ κάτω καθαρθείη, καὶ ζωμοῦ τοῦ παρακειμένου ἐν τοῖς ὑποχωρήμασιν αὐτῷ μελαντέρα ἡ χολή. Καὶ ἐρωτῆσαι δὲ δεινὸς ἐναντίον τῶν οἰκείων· „Εἰπέ, μάμμη, ὅτ' ὤδινες καὶ ἔτικτές με, ποία τις ἡμέρα;" καὶ ὑπὲρ αὐτῆς δὲ λέγειν, ὡς [οὐχ] ἡδύ ἐστι, καὶ ἀμφότερα δὴ οὐκ ἔχοντα οὐ ῥᾴδιον ἄνθρωπον συλλαβεῖν· καὶ [κληθεὶς δ' ἐπὶ δεῖπνον καὶ λαμπρῶς ἑστιώμενος διηγήσασθαι], ὅτι ψυχρὸν ὕδωρ ἐστὶ παρ' αὐτῷ λακ-

καῖον, ὥστε [ἀεὶ καὶ τὸν οἶνον] εἶναι ψυχρὸν, καὶ ὡς κῆπος λάχανα πολλὰ ἔχων καὶ ἁπαλὰ, καὶ μάγειρος εὖ τὸ ὄψον σκευάζων· καὶ ξενίζων δὲ [φῆσαι], ὅτι ἡ οἰκία αὐτοῦ πανδοκεῖόν ἐστι· μεστὴν γὰρ ἀεί· καὶ τοὺς φίλους αὐτοῦ εἶναι τὸν τετρημένον πίθον· εὖ ποιῶν γὰρ αὐτοὺς οὐ δύνασθαι ἐμπλῆσαι· καὶ δεῖξαι τὸν παράσιτον αὐτοῦ, ποῖός τίς ἐστι, τῷ συνδειπνοῦντι· καὶ παρακαλῶν δὲ ἐπὶ τοῦ ποτηρίου εἰπεῖν, ὅτι τὸ τέρψον τοὺς παρόντας παρεσκεύασται, καὶ ὅτι αὐτὴν, ἐὰν κελεύσωσιν, ὁ παῖς μέτεισι παρὰ τοῦ πορνοβοσκοῦ ἤδη, „Ὅπως πάντες ὑπ' αὐτῆς αὐλώμεθα καὶ εὐφραινώμεθα.“

Μικροφιλοτιμίας κα'.

Ἡ δὲ μικροφιλοτιμία δόξειεν ἂν εἶναι ὄρεξις τιμῆς ἀνελεύθερος, ὁ δὲ μικροφιλότιμος τοιοῦτός τις, οἷος σπουδάσαι ἐπὶ δεῖπνον κληθεὶς παρ' αὐτὸν τὸν καλέσαντα κατακείμενος δειπνῆσαι· καὶ τὸν υἱὸν ἀποκεῖραι ἀγαγὼν εἰς Δελφούς· καὶ ἐπιμεληθῆναι δὲ, ὅπως αὐτῷ ὁ ἀκόλουθος Αἰθίοψ ἔσται· καὶ πλειστάκις δὲ ἀποκείρασθαι καὶ τοὺς ὀδόντας λευκοὺς ἔχειν· καὶ τὰ ἱμάτια δὲ χρηστὰ μεταβάλλεσθαι καὶ χρίσματι ἀλείφεσθαι· καὶ τῆς μὲν ἀγορᾶς πρὸς τὰς τραπέζας προσφοιτᾷν, τῶν δὲ γυμνασίων ἐν τούτοις διατρίβειν, οὗ ἂν ἔφηβοι γυμνάζωνται, τοῦ δὲ θεάτρου καθῆσθαι, ὅταν ᾖ θέα, πλησίον τῶν στρατηγῶν· καὶ ἀγοράζειν αὐτῷ μὲν μηδὲν, ξένοις δὲ εἰς Βυζάντιον ἀποστ[έλλειν] ἀλμάδας, καὶ Λακωνικὰς κύνας εἰς Κύζικον, καὶ μέλι Ὑμήττιον εἰς Ῥόδον, καὶ ταῦτα ποιῶν τοῖς ἐν τῇ πόλει διηγεῖσθαι. Ἀμέλει δὲ καὶ πίθηκον θρέψαι δεινὸς, καὶ τίτυρον κτήσασθαι καὶ Σικελικὰς περιστερὰς καὶ δορκαδείους

ἀστραγάλους καὶ Θουριακὰς τῶν στρογγύλων ληκύθους καὶ βακτηρίας τῶν σκολιῶν ἐκ Λακεδαίμονος καὶ αὐλαίαν ἔχουσαν Πέρσας ἐνυφασμένους καὶ αὐλίδιον παλαιστριαῖον κονι[στήριο]ν ἔχον καὶ σφαιριστήριον, καὶ τοῦτο περιιὼν χρηννύναι τοῖς φιλοσόφοις, τοῖς σοφισταῖς, τοῖς ὁπλομάχοις, τοῖς ἁρμονικοῖς ἐπιδείκνυσθαι· καὶ αὐτὸς ἐν ταῖς ἐπιδείξεσιν ὕστερον ἐπεισιέναι ἐπὶ [τῷ εἰπεῖν τὸν ἕτερον] τῶν θεωμένων πρὸς τὸν ἕτερον, ὅτι „Τούτου ἐστὶν ἡ παλαίστρα·“ καὶ ἀποδιδοὺς μνᾶν ἀργυρίου καινὸν ποιῆσαι ἀποδοῦναι· καὶ βοῦν θύσας τὸ προμετωπίδιον ἀπαντικρὺ τῆς εἰσόδου προσπατταλῶσαι, στέμμασι μεγάλοις περιδήσας, ὅπως οἱ εἰσιόντες ἴδωσιν, ὅτι βοῦν ἔθυσε· καὶ πομπεύσας μετὰ τῶν ἱππέων τὰ μὲν ἄλλα πάντα δοῦναι τῷ παιδὶ ἀπενεγκεῖν οἴκαδε, ἀναβαλόμενος δὲ θοἰμάτιον ἐν τοῖς μύωψι κατὰ τὴν ἀγορὰν περιπατεῖν. Καὶ κολοιῷ δὲ ἔνδον τρεφομένῳ δεινὸς κλιμάκιον πρίασθαι καὶ ἀσπίδιον χαλκοῦν ποιῆσαι, ὃ ἔχων ἐπὶ τοῦ κλιμακίου ὁ κολοιὸς πηδήσεται· καὶ κυναρίου δὲ Μελιταίου τελευτήσαντος αὐτῷ μνῆμα καὶ στηλίδιον ποιήσας ἐπιγράψαι „ΚΛΑΔΟΣ ΜΕΛΙΤΑΙΟΣ·“ καὶ ἀναθεὶς δακτύλιον χαλκοῦν ἐν τῷ Ἀσκληπιείῳ τοῦτον ἐκτρίβειν στιλπνῶν καὶ ἀλείφειν ὁσημέραι. Ἀμέλει δὲ καὶ συνδιοικήσασθαι παρὰ τῶν πρυτάνεων, ὅπως ἀπαγγείλῃ τῷ δήμῳ τὰ ἱερά, καὶ παρασκευασάμενος λαμπρὸν ἱμάτιον καὶ ἐστεφανωμένος παρελθὼν εἰπεῖν· „Ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐθύομεν οἱ πρυτάνεις τῇ μητρὶ τῶν θεῶν, καὶ ὑμεῖς δέχεσθε τὰ ἀγαθά· τὰ γὰρ σφάγια καὶ τὰ ἱερὰ καλά·“ καὶ ταῦτα ἀπαγγείλας ἀπιὼν διηγήσασθαι οἴκαδε τῇ αὐτοῦ γυναικί, ὡς καθ' ὑπερβολὴν εὐημερεῖ.

Ἀνελευθερίας κβ'.

Ἡ δὲ ἀνελευθερία ἐστὶ περιουσία τις ἀποφιλοτιμίας δαπάνης ἔχουσα, ὁ δὲ ἀνελεύθερος τοιοῦτός τις, οἷος νικήσας τραγῳδοὺς ταινίαν ξυλίνην ἀναθεῖναι τῷ Διονύσῳ, ἐπιγράψας μὲν αὐτοῦ τὸ ὄνομα· καὶ ἐπιδόσεων γινομένων ἐκ τοῦ δήμου σιωπᾶν ἢ ἀναστὰς ἐκ τοῦ μέσου ἀπελθεῖν· καὶ ἐκδιδοὺς αὐτοῦ θυγατέρα τοῦ μὲν ἱερείου πλὴν τῶν ἱερεω[σύνω]ν τὰ κρέα ἀποδόσθαι, τοὺς δὲ διακονοῦντας ἐν τοῖς γάμοις οἰκοσίτους μισθώσασθαι· καὶ τριηραρχῶν τὰ τοῦ κυβερνήτου στρώματα αὑτῷ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ὑποστορέννυσθαι, τὰ δὲ αὑτοῦ ἀποτιθέναι. Καὶ τὰ παιδία δὲ δεινὸς μὴ πέμψαι εἰς διδασκάλου, ὅταν ᾖ Μουσεῖα, ἀλλὰ φῆσαι κακῶς ἔχειν, ἵνα μὴ συμβάλωνται· καὶ ἐξ ἀγορᾶς δὲ ὀψωνήσας τὰ κρέα αὐτὸς φέρειν καὶ τὰ λάχανα ἐν τῷ προκολπίῳ· καὶ ἔνδον μένειν, ὅταν ἐκδῷ θοἰμάτιον ἐκπλῦναι· καὶ φίλου ἔρανον συλλέγοντος καὶ διειλεγμένου αὐτῷ προσιόντα προϊδόμενος ἀποκάμψας ἐκ τῆς ὁδοῦ τὴν κύκλῳ οἴκαδε πορευθῆναι· καὶ τῇ γυναικὶ δὲ τῇ ἑαυτοῦ προῖκα εἰσενεγκαμένῃ μὴ πρίασθαι θεράπαιναν, ἀλλὰ μισθοῦσθαι εἰς τὰς ἐξόδους τὰς γυναικείας παιδίον τὸ συνακολουθῆσον· καὶ τὰ ὑποδήματα παλιμπήξει κεκαττυμένα φορεῖν καὶ λέγειν, ὅτι κέρατος οὐδὲν διαφέρει· καὶ ἀναστὰς τὴν οἰκίαν ἐκκορῆσαι καὶ τὰς κλίνας καλλῦναι· καὶ καθεζόμενος παραστρέψαι τὸν τρίβωνα, ὃν αὐτὸς φορεῖ.

Ἀλαζονείας κγ'.

Ἀμέλει δὲ ἡ ἀλαζονεία δόξειεν ἂν εἶναι προσποίησις ἀγαθῶν οὐκ ὄντων, ὁ δὲ ἀλαζὼν τοιοῦτός τις, οἷος ἐν τῷ διαζεύγματι ἑστηκὼς διηγεῖσθαι ξένοις, ὡς

πολλὰ χρήματα αὐτῷ ἐστιν ἐν τῇ θαλάττῃ· καὶ περὶ τῆς ἐργασίας τῆς δανειστικῆς διεξιέναι, ἡλίκη, καὶ αὐτὸς ὅσα εἴληφε καὶ ἀπολώλεκε· καὶ ἅμα ταῦτα πλεθρίζων πέμπειν τὸ παιδάριον ἐπὶ τὴν τράπεζαν, [μηδὲ] δραχμῆς αὐτῷ κειμένης. Καὶ συνοδοιπόρου δὲ ἀπολαύσας ἐν τῇ ὁδῷ δεινὸς λέγειν, ὡς μετ' Ἀλεξάνδρου ἐστρατεύσατο, καὶ ὡς αὐτῷ εἶχε, καὶ ὅσα λιθοκόλλητα ποτήρια ἐκόμισε· καὶ περὶ τῶν τεχνιτῶν τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὅτι βελτίους εἰσὶ τῶν ἐν τῇ Εὐρώπῃ, ἀμφισβητῆσαι· καὶ ταῦτα δὴ φῆσαι, οὐδαμοῦ ἐκ τῆς πόλεως ἀποδεδημηκώς· καὶ γράμματα δὲ εἰπεῖν ὡς πάρεστι παρ' Ἀντιπάτρου τριττὰ δή, λέγοντα παραγίνεσθαι αὐτὸν εἰς Μακεδονίαν, καί, διδομένης αὐτῷ ἐξαγωγῆς ξύλων ἀτελοῦς, ὅτι ἀπείρηται, ὅπως μηδ' ὑφ' ἑνὸς συκοφαντηθῇ· „Περαιτέρω φιλοσοφεῖν προσῆκε Μακεδόσι·“ καὶ ἐν τῇ σιτοδείᾳ δὲ ὡς πλείω ἢ πέντε τάλαντα αὐτῷ γένοιτο τὰ ἀναλώματα, διδόντι τοῖς ἀπόροις τῶν πολιτῶν· ἀνανεύειν γὰρ οὐ δύνασθαι· καὶ ἀγνώτων δὲ παρακαθημένων κελεῦσαι θεῖναι τὰς ψήφους ἕνα αὐτῶν καὶ ποσοῦν· κἀθ' ἑξακοσίους κατ[αριθμήσας] κατὰ μνᾶν καὶ προστιθεὶς πιθανῶς ἑκάστοις τούτων ὀνόματα ποιῆσαι καὶ δέκα τάλαντα· καὶ τοῦτο φῆσαι εἰσενηνέχθαι εἰς ἐράνους αὐτῷ, καὶ τὰς τριηραρχίας εἰπεῖν ὅτι οὐ τίθησιν οὐδὲ τὰς λειτουργίας, ὅσας λελειτούργηκε· καὶ προσελθὼν δ' ἐπὶ τοὺς ἵππους τοὺς ἀγαθοὺς τοῖς πωλοῦσι προσποιήσασθαι ὠνητιᾷν· καὶ ἐπὶ τὰς κλίνας ἐλθὼν ἱματισμὸν ζητῆσαι εἰς δύο τάλαντα καὶ τῷ παιδὶ μάχεσθαι, ὅτι τὸ χρυσίον οὐκ ἔχων αὐτῷ ἀκολουθεῖ· καὶ ἐν μισθωτῇ οἰκίᾳ οἰκῶν φῆσαι, ταύτην εἶναι τὴν πατρῴαν, πρὸς τὸν μὴ εἰδότα, καὶ ὅτι μέλλει πωλεῖν αὐτὴν διὰ τὸ ἐλάττω εἶναι αὐτῷ πρὸς τὰς ξενοδοχίας.

Ὑπερηφανίας κδ΄.

Ἔστι δὲ ἡ ὑπερηφανία καταφρόνησίς τις πλὴν αὑτοῦ τῶν ἄλλων, ὁ δὲ ὑπερήφανος τοιόσδε τις, οἷος τῷ σπεύδοντι ἀπὸ δείπνου ἐντεύξεσθαι φάσκειν ἐν τῷ περιπατεῖν· καὶ εὖ ποιήσας [μὴ] μεμνῆσθαι φάσκειν· καὶ φράζειν ἐν ταῖς ὁδοῖς, τὰς διαίτας κρινεῖν, τοῖς ἐπιτρέψασι· καὶ χειροτονούμενος ἐξόμνυσθαι τὰς ἀρχὰς, οὐ φάσκων σχολάζειν· καὶ προσελθεῖν πρότερος οὐδενὶ θελῆσαι. Καὶ τοὺς πωλοῦντάς τι καὶ μισθουμένους δεινὸς κελεῦσαι ἥκειν πρὸς αὐτὸν ἅμ' ἡμέρᾳ· καὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς πορευόμενος μὴ λαλεῖν τοῖς ἐντυγχάνουσι, κάτω κεκυφὼς, ὅταν δὲ αὐτῷ δόξῃ, ἄνω πάλιν· καὶ ἑστιῶν τοὺς φίλους αὐτὸς μὴ συνδειπνεῖν, ἀλλὰ τῶν ὑφ' αὑτόν τινι συντάξαι αὐτῶν ἐπιμελεῖσθαι· καὶ προαποστέλλειν δὲ, ἐπὰν πορεύηται, τὸν ἐροῦντα, ὅτι προσέρχεται· καὶ οὔτε ἐπ' ἀλειφόμενον αὐτὸν οὔτε λουόμενον οὔτε ἐσθίοντα ἐᾶσαι ἂν εἰσελθεῖν. Ἀμέλει δὲ καὶ λογιζόμενος πρός τινα τῷ παιδὶ συντάξαι τὰς ψήφους διαθεῖναι καὶ κεφάλαιον ποιήσαντι γράψαι αὐτῷ εἰς λόγον· καὶ ἐπιστέλλων μὴ γράφειν, ὅτι „Χαρίζοιο ἄν μοι," ἀλλ' ὅτι „Βούλομαι γενέσθαι," καὶ „Ἀπέσταλκα πρός σε ληψομένους," καὶ „Ὅπως ἄλλως μὴ ἔσται," καὶ „Τὴν ταχίστην."

Δειλίας κε΄.

Ἀμέλει δὲ ἡ δειλία δόξειεν ἂν εἶναι ὕπειξίς τις ψυχῆς ἔμφοβος, ὁ δὲ δειλὸς τοιοῦτός τις, οἷος πλέων τὰς ἄκρας φάσκειν ἡμιολίας εἶναι· καὶ κλύδωνος γενομένου ἐρωτᾷν, εἴ τις μὴ μεμύηται τῶν πλεόντων· καὶ τοῦ κυβερνήτου ἀνακύπτων μὲν πυνθάνεσθαι, εἰ μεσοπορεῖ καὶ τί αὐτῷ δοκεῖ τὰ τοῦ θεοῦ· καὶ

πρὸς τὸν παρακαθήμενον λέγειν, ὅτι φοβεῖται ἀπὸ ἐνυπνίου τινός· καὶ ἐκδὺς διδόναι τῷ παιδὶ τὸν χιτωνίσκον, καὶ δεῖσθαι πρὸς τὴν γῆν προσάγειν αὐτόν· καὶ στρατευόμενος δὲ πεζῇ ἐκβοηθοῦντάς τε προσκαλεῖν κελεύων πρὸς αὐτὸν στάντας πρῶτον περιιδεῖν, καὶ λέγειν, ὡς ἔργον διαγνῶναί ἐστι, πότεροί εἰσιν οἱ πολέμιοι· καὶ ἀκούων κραυγῆς καὶ ὁρῶν πίπτοντας εἰπὼν πρὸς τοὺς παρεστηκότας, ὅτι τὴν σπάθην λαβεῖν ὑπὸ τῆς σπουδῆς ἐπελάθετο, τρέχειν ἐπὶ τὴν σκηνήν· [καὶ] τὸν παῖδα ἐκπέμψας καὶ κελεύσας προσκοπεῖσθαι, ποῦ εἰσιν οἱ πολέμιοι, ἀποκρύψαι αὐτὴν ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον· εἶτα διατρίβειν πολὺν χρόνον ὡς ζητῶν ἐν τῇ σκηνῇ· καὶ ὁρῶν τραυματίαν τινὰ προσφερόμενον τῶν φίλων προσδραμὼν καὶ θαῤῥεῖν κελεύσας ὑπολαβὼν φέρειν· καὶ τοῦτον θεραπεύειν καὶ περισπογγίζειν καὶ παρακαθήμενος ἀπὸ τοῦ ἕλκους τὰς μυίας σοβεῖν, καὶ πᾶν μᾶλλον ἢ μάχεσθαι τοῖς πολεμίοις· καὶ τοῦ σαλπιστοῦ δὲ τὸ πολεμικὸν σημήναντος καθήμενος ἐν τῇ σκηνῇ [εἰπεῖν]· „Ἄπαγ' ἐς κόρακας· οὐκ ἐάσει τὸν ἄνθρωπον ὕπνου λαβεῖν πυκνὰ σημαίνων·" καὶ αἵματος δὲ ἀνάπλεως ἀπὸ τοῦ ἀλλοτρίου τραύματος ἐντυγχάνειν τοῖς ἐκ τῆς μάχης ἐπανιοῦσι καὶ διηγεῖσθαι, ὡς „Κινδυνεύσας ἕνα σέσωκα τῶν φίλων·" καὶ εἰσάγειν πρὸς τὸν κατακείμενον σκεψομένους τοὺς δημότας, τοὺς φυλέτας, καὶ τούτων ἅμα ἑκάστῳ διηγεῖσθαι, ὡς αὐτὸς αὐτὸν ταῖς αὑτοῦ χερσὶν ἐπὶ σκηνὴν ἐκόμισεν.

Ὀλιγαρχίας κϛ'.

Δόξειε δ' ἂν εἶναι ἡ ὀλιγαρχία φιλαρχία τις ἰσχυροῦ κράτους γλιχομένη, ὁ δὲ ὀλίγαρχος τοιοῦτος, οἷος τοῦ δήμου βουλευομένου, τίνας τῷ ἄρχοντι

προσαιρήσονται τῆς πομπῆς τοὺς συνεπιμελησομένους, παρελθὼν ἀποφῆσαι ἔχειν· [καὶ ἐὰν ἐκπέμπειν δέῃ πρέσβεις, εἰπεῖν], ὡς δεῖ αὐτοκράτορας τούτους εἶναι· κἂν ἄλλοι προβάλλωνται δέκα, λέγειν· „Ἱκανὸς εἷς ἐστιν·“ τοῦτον δὲ ὅτι δεῖ ἄνδρα εἶναι· καὶ τῶν Ὁμήρου ἐπῶν τοῦτο ἓν μόνον κατέχειν, ὅτι „Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη· εἷς κοίρανος ἔστω,“ τῶν δὲ ἄλλων μηδὲν ἐπίστασθαι. Ἀμέλει δὲ δεινὸς τοῖς τοιούτοις τῶν λόγων χρήσασθαι, ὅτι „Δεῖ αὐτοὺς ἡμᾶς συνελθόντας περὶ τούτων βουλεύσασθαι, καὶ ἐκ τοῦ ὄχλου καὶ τῆς ἀγορᾶς ἀπαλλαγῆναι, καὶ παύσασθαι ἀρχαῖς πλησιάζοντας, καὶ ὑπὸ τούτων αὐτοὺς ὑβριζομένους [ἢ] ἠτιμωμένους εἰπεῖν, ὅτι „„Ἢ τούτους δεῖ ἢ ἡμᾶς οἰκεῖν τὴν πόλιν·““ καὶ τὸ μέσον δὲ τῆς ἡμέρας ἐξιὼν καὶ τὸ ἱμάτιον ἀναβεβλημένος καὶ μέσην κουρὰν κεκαρμένος καὶ ἀκριβῶς ἀπωνυχισμένος σοβεῖν τοὺς τοιούτους λόγους [ἀφιεὶς] τὴν τοῦ Ὠιδείου· „Διὰ τοὺς συκοφάντας οὐκ οἰκητέον ἐστὶν ἐν τῇ πόλει·“ καὶ ὡς „Ἐν τοῖς δικαστηρίοις δεινὰ πάσχομεν ὑπὸ τῶν δικαζόντων·“ καὶ ὡς „Θαυμάζω τῶν πρὸς τὰ κοινὰ προσιόντων, τί βούλονται·“ καὶ ὡς „Ἀχάριστόν ἐστι [τὸ πλῆθος καὶ ἀεὶ] τοῦ νέμοντος καὶ διδόντος·“ καὶ ὡς αἰσχύνεται ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ὅταν παρακάθηταί τις αὐτῷ λεπρὸς καὶ αὐχμῶν· καὶ εἰπεῖν· „Πότε παυσόμεθα ὑπὸ τῶν λειτουργιῶν καὶ τῶν τριηραρχιῶν ἀπολλύμενοι;“ καὶ ὡς μισητὸν τὸ τῶν δημαγωγῶν γένος· [καὶ] τὸν Θησέα πρῶτον φῆσαι τῶν κακῶν τῇ πόλει γεγονέναι αἴτιον· τοῦτον γὰρ ἐκ δώδεκα πόλεων εἰς μίαν καταγαγόντα [τὰ πλήθη ἀφεῖναι τὴν κατα]λυθεῖσαν βασιλείαν· καὶ δίκαια αὐτὸν παθεῖν· πρῶτον γὰρ αὐτὸν ἀπολέσθαι ὑπ' αὐτῶν· καὶ τοιαῦτα ἕτερα πρὸς τοὺς

ξένους καὶ τῶν πολιτῶν τοὺς ὁμοτρόπους καὶ ταὐτὰ προαιρουμένους.

Ὀψιμαθίας κζ΄.

Ἡ δὲ ὀψιμαθία φιλοπονία δόξειεν ἂν εἶναι ὑπὲρ τὴν ἡλικίαν, ὁ δὲ ὀψιμαθὴς τοιοῦτός τις, οἷος ῥήσεις μανθάνειν ἑξήκοντα ἔτη γεγονὼς καὶ ταύτας λέγων παρὰ πότον ἐπιλανθάνεσθαι· καὶ παρὰ τοῦ υἱοῦ μανθάνειν τὸ ἐπὶ δόρυ καὶ ἐπὶ ἀσπίδα καὶ ἐπ' οὐράν· καὶ εἰς Ἑρμαῖα συμβάλλεσθαι τοῖς μειρακίοις· [καὶ] λαμπάδα τρέχειν. Ἀμέλει δὲ, κἂν που κληθῇ εἰς Ἡρακλεῖον, ῥίψας τὸ ἱμάτιον τὸν βοῦν αἱρεῖσθαι, ἵνα τραχηλίσῃ· καὶ προσανατρίβεσθαι εἰσιὼν εἰς τὰς παλαίστρας· καὶ ἐν τοῖς θαύμασι τρία ἢ τέτταρα πληρώματα ὑπομένειν, τὰ ᾄσματα ἐκμανθάνων· καὶ τελούμενος τῷ Σαβαζίῳ σπεῦσαι, ὅπως καλλιστεύσῃ, παρὰ τῷ ἱερεῖ· καὶ ἐρῶν ἑταίρας καὶ κριοὺς προσβάλλων ταῖς θύ[ραις] πληγὰς εἰληφὼς ὑπ' ἀντεραστοῦ δικάζεσθαι· καὶ εἰς ἀγρὸν ἐφ' ἵππου ἀλλοτρίου κατοχούμενος ἅμα μελετᾷν ἱππάζεσθαι, καὶ πεσὼν τὴν κεφαλὴν κατεαγέναι· καὶ ἐν δεκά[ταις σὺν αὐ]ληταῖς συνάγειν τοὺς μετ' αὐτοῦ συνάξοντας· καὶ τὰ παιδία ἑαυτῷ παλαίειν ἀναγκάζειν καὶ τροχάζειν καὶ εἰς κόπον ἐμβάλλειν· καὶ μακρὸν ἀνδριάντα παίζειν πρὸς τὸν ἑαυτοῦ ἀκόλουθον· καὶ διατοξεύεσθαι καὶ διακοντίζεσθαι τῷ τῶν παίδων παιδαγωγῷ καὶ ἅμα μανθάνειν παρ' αὐτοῦ [κελεύειν], ὡς ἂν καὶ ἐκείνου μὴ ἐπισταμένου· καὶ [ὡς] παλαίων δ' ἐν τῷ βαλανείῳ πυκνὰ ἕδραν στρέφειν, ὅπως πεπαιδεῦσθαι δοκῇ· καὶ ὅταν ὦσι [πλησίον] γυναῖκες, μελετᾷν ὀρχεῖσθαι, αὐτὸς αὑτῷ τερετίζων.

Κακολογίας κη΄.

Ἔστι δὲ ἡ κακολογία ἀγὼν τῆς ψυχῆς εἰς τὸ χεῖρον ἐν λόγοις, ὁ δὲ κακολόγος τοιόσδε τις, οἷος ἐρωτηθεὶς „Ὁ δεῖνα τίς ἐστιν;“ εἰπεῖν δή, καθάπερ οἱ γενεαλογοῦντες· „Πρῶτον ἀπὸ τοῦ γένους αὐτοῦ ἄρξομαι. Τούτου ὁ μὲν πατὴρ ἐξ ἀρχῆς Σωσίας ἐκαλεῖτο, ἐγένετο δ' ἐν τοῖς στρατιώταις Σωσίστρατος, ἐπειδὴ δὲ εἰς τοὺς δημότας ἐνεγράφη, [Σωσίδημος]· ἡ μέντοι μήτηρ εὐγενὴς Θρᾷττά ἐστι· καλεῖται γοῦν ἡ ψυχὴ Κρινοκόρακα· τὰς δὲ τοιαύτας φασὶν ἐν τῇ πατρίδι εὐγενεῖς εἶναι· αὐτὸς δὲ οὗτος, ὡς ἐκ τοιούτων γεγονώς, κακὸς καὶ μαστιγίας.“ Καὶ ἱκανὸς δὲ πρός τινα εἰπεῖν· „Ἐγὼ δήπου τὰ τοιαῦτα οἶδα, ὑπὲρ ὧν σὺ πλανᾷ πρὸς ἐμέ·“ καὶ [ἐπὶ] τούτοις διεξιὼν [φῆσαι]· „Αὗται αἱ γυναῖκες ἐκ τῆς ὁδοῦ τοὺς παριόντας συναρπάζουσι· καὶ οἰκία τις αὕτη τὰ σκέλη ἠρκέναι· οὐ γὰρ οὖν λῆρός ἐστι τὸ λεγόμενον, ἀλλ' ὥσπερ [κύνες] αἱ γυναῖκες ἐν ταῖς ὁδοῖς συνέρχονται· καὶ τὸ ὅλον ἀνδρολάβοι τινές, καὶ αὐταὶ ἐπὶ θύραν τὴν αὔλειον ὑπακούουσι.“ Ἀμέλει δὲ καὶ κακῶς λεγόντων ἑτέρων συνεπιλαμβάνεσθαι εἰπών· „Ἐγὼ δὲ τοῦτον τὸν ἄνθρωπον πλέον πάντων μεμίσηκα· καὶ γὰρ εἰδεχθής τις ἀπὸ τοῦ προσώπου ἐστίν, ἡ δὲ πονηρία οὐδενὶ ὁμοία· σημεῖον δέ· τῇ γὰρ αὐτοῦ γυναικὶ τάλαντα εἰσενεγκαμένῃ προῖκα, ἐξ ἧς παιδίον αὐτῷ γέγονε, τρεῖς χαλκοῦς εἰς ὄψον δίδωσι καὶ τῷ ψυχρῷ λούεσθαι ἀναγκάζει τῇ τοῦ Ποσειδῶνος ἡμέρᾳ.“ Καὶ συγκαθήμενος δεινὸς περὶ τοῦ ἀναστάντος εἰπεῖν καὶ ἀρχήν γε εἰληφὼς μὴ ἀποσχέσθαι μηδὲ τοὺς οἰκείους αὐτοῦ λοιδορῆσαι· καὶ πλεῖστα περὶ τῶν φίλων καὶ οἰκείων κακὰ εἰπεῖν καὶ περὶ

τῶν τετελευτηκότων, κακῶς λέγειν ἀποκαλῶν παῤῥησίαν καὶ δημοκρατίαν καὶ ἐλευθερίαν καὶ τῶν ἐν τῷ βίῳ ἥδιστα τοῦτο ποιῶν.

Οὕτως ὁ τῆς διδασκαλίας ἐρεθισμὸς μανικοὺς καὶ ἐξεστηκότας ἀνθρώπους τοῖς ἤθεσι ποιεῖ.

Φιλοπονηρίας κθ'.

Ἔστι δὲ ἡ φιλοπονηρία ἐπιθυμία κακίας· ὁ δὲ φιλοπόνηρός ἐστι τοιόσδε τις, οἷος ἐντυγχάνειν τοῖς ἡττημένοις καὶ δημοσίους ἀγῶνας ὠφληκόσι καὶ ὑπολαμβάνειν, ἐὰν τούτοις χρῆται, ἐμπειρότερος γενήσεσθαι καὶ φοβερώτερος· καὶ ἐπὶ τοῖς χρηστοῖς εἰπεῖν· „Ὡς γίνεται," καὶ φῆσαι, ὡς οὐδείς ἐστι χρηστὸς, καὶ ὁμοίους πάντας εἶναι· καὶ ἐπισκῆψαι δὲ, ὃς χρηστός ἐστι, καὶ τὸν πονηρὸν δὲ εἰπεῖν ἐλεύθερον· καὶ ἐὰν βούληταί τις εἰς π[ονηρὸν ἀποτείνεσθαι], τὰ μὲν ἄλλα ὁμολογεῖν ἀληθῆ ὑπὲρ αὐτοῦ λέγεσθαι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, ἔνια δὲ ἀγνοεῖν φῆσαι· [εἶναι] γὰρ αὐτὸν εὐφυῆ καὶ φιλέταιρον καὶ ἐπιδέξιον· καὶ διατείνεσθαι δὲ ὑπὲρ αὐτοῦ, ὡς οὐκ ἐντετύχηκεν ἀνθρώπῳ ἱκανωτέρῳ· καὶ εὔνους δὲ εἶναι [αὐ]τῷ ἐν ἐκκλησίᾳ λέγοντι ἢ ἐπὶ δικαστηρίου κρινομένῳ· καὶ πρὸς [τοὺς παρα]καθημένους δὲ εἰπεῖν δεινὸς, ὡς οὐ δεῖ τὸν ἄνδρα, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα κρίνεσθαι· καὶ φῆσαι αὐτὸν κύνα εἶναι τοῦ δήμου, φυλάττειν γὰρ αὐτὸν τοὺς ἀδικοῦντας· καὶ εἰπεῖν, ὡς „Οὐχ ἕξομεν τοὺς ὑπὲρ τῶν κοινῶν συναχθεσθησομένους, ἂν τοὺς τοιούτους προώμεθα." Δεινὸς δὲ καὶ προστατῆσαι φαύλων καὶ συνεδρεῦσαι ἐν δικαστηρίοις ἐπὶ πονηροῖς πράγμασι, καὶ κρίσιν κρίνων ἐκδέχεσθαι τὰ ὑπὸ τῶν ἀντιδίκων λεγόμενα ἐπὶ τὸ χεῖρον.

Καὶ τὸ ὅλον ἡ φιλοπονηρία ἀδελφή ἐστι τῆς πονηρίας, καὶ ἀληθές ἐστι τὸ τῆς παροιμίας, τὸ ὅμοιον πρὸς τὸ ὅμοιον πορεύεσθαι.

Αἰσχροκερδείας λʹ.

Ἡ δὲ αἰσχροκέρδειά ἐστι περιποίησις κέρδους αἰσχροῦ· ἔστι δὲ τοιοῦτος ὁ αἰσχροκερδής, οἷος ἑστιῶν ἄρτους ἱκανοὺς μὴ παραθεῖναι· καὶ δανείσασθαι παρὰ ξένου παρ' αὐτῷ καταλύοντος· καὶ διανέμων μερίδας φῆσαι δίκαιον εἶναι δίμοιρον τῷ διανέμοντι δίδοσθαι καὶ εὐθὺς αὐτῷ νεῖμαι· καὶ οἰνοπωλῶν κεκραμένον τὸν οἶνον τῷ φίλῳ ἀποδόσθαι· καὶ ἐπὶ θέαν τηνικαῦτα πορεύεσθαι ἄγων τοὺς υἱεῖς, ἡνίκα προῖκα ἀφιᾶσιν οἱ θεατρῶναι· καὶ ἀποδημῶν δημοσίᾳ τὸ μὲν ἐκ τῆς πόλεως ἐφόδιον οἴκοι καταλιπεῖν, παρὰ δὲ τῶν συμπρεσβευόντων δανείσασθαι· καὶ τῷ ἀκολούθῳ μεῖζον φορτίον ἐπιθεῖναι ἢ δύναται φέρειν, καὶ ἐλάχιστα ἐπιτήδεια τῶν ἄλλων παρέχειν· καὶ ξενίων δὲ μέρος τὸ αὑτοῦ ἀπαιτήσας ἀποδόσθαι· καὶ ἀλειφόμενος ἐν τῷ βαλανείῳ εἰπὼν „Σαπρόν γε τὸ ἔλαιον, παιδάριον," τῷ ἀλλοτρίῳ ἀλείφεσθαι. Καὶ τῶν εὑρισκομένων χαλκῶν ὑπὸ τῶν οἰκετῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς δεινὸς ἀπαιτῆσαι τὸ μέρος, κοινὸν εἶναι φήσας τὸν Ἑρμῆν· καὶ ἱμάτιον ἐκδοῦναι πλῦναι καὶ χρησάμενος παρὰ γνωρίμου ἐφελκύσαι πλείους ἡμέρας, ἕως ἂν ἀπαιτηθῇ· καὶ τὰ τοιαῦτα· [καὶ] φειδομένῳ μέτρῳ τὸν πύνδακα ἐγκεκρουμένῳ μετρεῖν αὐτὸς τοῖς ἔνδον, σφόδρα δὲ ἀποψῶν, τὰ ἐπιτήδεια· [καὶ] ὑποπρίασθαι φίλου δεδωκότος πρὸς τρόπου πωλεῖσθαι· [εἶτα] ἐπιβαλὼν ἀποδόσθαι· καὶ χρέος δὲ ἀποδιδοὺς τριάκοντα μνῶν ἔλαττον τέτταρσι δραχμαῖς ἀποδοῦναι· καὶ τῶν υἱῶν

δὲ μὴ τὸν μῆνα ὅλον πορευομένων εἰς τὸ διδασκαλεῖον διὰ τὴν ἀῤῥωστίαν ἀφαιρεῖν τοῦ μισθοῦ κατὰ λόγον· καὶ τὸν Ἀνθεστηριῶνα μῆνα μὴ πέμπειν αὐτοὺς εἰς τὰ μαθήματα διὰ τὸ θέας εἶναι πολλάς, ἵνα μὴ τὸν μισθὸν ἐκτίνῃ· καὶ παρὰ παιδὸς κομιζόμενος ἀποφορὰν τοῦ χαλκοῦ τὴν ἐπικαταλλαγὴν προσαπαιτεῖν· καὶ λογισμὸν δὲ λαμβάνων παρὰ τοῦ χειρίζοντος ***· καὶ [τοὺς] φράτορας ἑστιῶν αἰτεῖν τοῖς ἑαυτοῦ παισὶν ἐκ τοῦ κοινοῦ ὄψον, τὰ δὲ καταλειπόμενα ἀπὸ τῆς τραπέζης ῥαφανίδων ἡμίσεα ἀπογράφεσθαι, ἵνα οἱ διακονοῦντες παῖδες μὴ λάβωσι· [καὶ] συναποδημῶν δὲ μετὰ γνωρίμων χρήσασθαι τοῖς ἐκείνων παισί, τὸν δὲ ἑαυτοῦ ἔξω μισθῶσαι καὶ μὴ ἀναφέρειν εἰς τὸ κοινὸν τὸν μισθόν. Ἀμέλει δὲ καὶ συναγόντων παρ' αὐτῷ ἀποθεῖναι τῶν αὐτῷ διδομένων ξύλων καὶ φακῶν καὶ ὄξους καὶ ἁλῶν καὶ ἐλαίου τοῦ εἰς τὸν λύχνον· καὶ γαμοῦντός τινος τῶν φίλων καὶ ἐκδιδομένου θυγατέρα πρὸ χρόνου τινὸς ἀποδημῆσαι, ἵνα [μὴ] προσπέμψῃ προσφοράν· καὶ παρὰ τῶν γνωρίμων τοιαῦτα κίχρασθαι, ἃ μήτ' ἂν ἀπαιτῆσαι μήτ' ἂν ἀποδιδόντων ταχέως ἄν τις κομίσαιτο.

VARIETAS SCRIPTURAE.

p. 3, 8. *ἐνενήκοντα ἐννέα*] Sic „librorum auctoritate" scribendum esse Meierus statuit comm. I. p. 5. not., et est sane ita scriptum in editione Noribergensi; *ἐνενηκονταεννέα* Guelf. 1. 2. Camot.; *γρ. ἐννενηκονταεννέα* margo Guelf. 1; ϟϑ Rhedig. Mon. 490. 327. De reliquis codicibus nihil traditur; *ἐννενήκοντα ἐννέα* vulgo.

p. 3, 22. [*μνείαν*] *ποιήσομαι τῶν τὴν εἰρωνείαν ἐξηλωκότων*] *ποιήσομαι τὸν λόγον ἀπὸ τῶν τὴν εἰρωνείαν ἐξηλωκότων* vulgo; *ποιήσομαι τῶν τὴν εἰρ. ἐξ.* (omissis verbis *τὸν λόγον ἀπὸ*) Paris. A. B. Flor. X; *ποιήσομαι λόγων τῶν τὴν εἰρ. ἐξ.* Baroccianus; *ποιήσομαι τῶν λόγων ἀπὸ τῶν τ. εἰρ. ἐξ.* Flor. V; *μνήσομαι τῶν τὴν εἰρ. ἐξ.* coni. Needhamus; *τὸν λόγον ἀπὸ* uncis inclusit Duebnerus. Ego servata optimorum codicum lectione *μνείαν* interposui, quod propter antecedentium verborum *μὲν οὖν* similitudinem omissum a librariis esse statuo.

p. 4, 2. *καθιστάναι*] de coniectura scripsi; *καθεστάναι* Paris. A. B. Barocc., quod ita, ut a me factum est, mutandum esse iam Fischerus intellexit; *καταστῆσαι* vulgo.

Εἰρωνείας α'.

p. 4, 3. *Εἰρωνείας α'*] Sic Paris. B, siquidem, quae Duebnerus praef. p. II. tradit, recte percepi; *εἰρωνείας πρῶτος* (non *α'*) Paris. A; secundo tamen capiti etiam in hoc codice index *κολακείας β'* praescriptus est. In Palatino codice, qui quindecim capita posteriora complectitur, capiti XVI., quod est de superstitione, haecce praeposita sunt: *Ἀπὸ τῶν τοῦ* (*τοῦ* om. apud Sheppar-

dum) *θεοφράστου χαρακτήρων ις χαρακτὴρ δεισιδαιμονίας*, sequentibus autem capitibus haec: *μεμψιμοιρίας ιζ. ιθ. δυσχερείας. μικροφιλοτιμίας κα. ἀνελευθερίας κβ. ὑπερηφανίας κδ. δειλίας κε. ὀλιγαρχίας κς. ὀψιμαθίας κζ. κακολογίας κη. φιλοπονηρίας κθ. αἰσχροκερδείας λ.* De tribus capitibus a me praetermissis Badhamus in Prelleri apographo nihil tradit; apud Sheppardum autem p. 280 sqq. hi illis praepositi sunt indices: *Ἀπιστίας ιη. Ἀηδίας κ. Ἀλαζονείας κγ.* In Mon. 327 index capitum prooemium sequitur hicce: *εἰρωνείας, α΄. κολακείας, β΄. ἀδολεσχίας, γ΄. ἀγροικίας, δ΄. ἀρεσκείας, ε΄. ἀπονοίας, ς΄. λαλιᾶς, ζ΄. λογοποιίας, η΄. ἀναισχυντίας, θ΄. μικρολογίας, ι΄. βδελυρίας, ια΄. ἀκαιρίας, ιβ΄. περιεργίας, ιγ΄. ἀναισθησίας, ιδ΄. αὐθαδείας, ιε΄. δεισιδαιμονίας, ις΄. μεμψιμοιρίας, ιζ΄. ἀπιστίας, ιη΄. δυσχερείας, ιθ΄. ἀηδίας, κ΄. μικροφιλοτιμίας, κα΄. ἀνελευθερίας, κβ΄. ἀλαζονείας, κγ΄. ὑπερηφανίας, κδ΄. δειλίας, κε΄. ὀλιγαρχίας, κς΄. ὀψιμαθίας, κζ΄. κακολογίας, κη΄. φιλοπονηρίας, κθ΄. αἰσχροκερδείας, λ΄.* In utroque codice Guelferbytano indices capitum Fischerus tradit in hunc modum toti opusculo praescriptos esse: *Θεοφράστου Χαρακτῆρες. εἰρωνείας, α΄· κτλ.* Sic etiam e Darmstadiensi enotata haec sunt: *Θεοφράστου χαρακτῆρες.—ἰρωνείας, α... βδελλυρίας. ια.... αὐθαδείας. ιε.* In Rhedigeriano index capitum, ut in Mon. 327, prooemium excipit, non additis tamen numeris: *εἰρωνείας. κολακείας. κτλ.*; capita ipsa indicibus carent. In aliis codicibus, ut in Mon. 490 et in Coisliniano, indices capitibus praescripti sunt hi: *περὶ εἰρωνείας. περὶ κολακείας. κτλ.*; in aliis denique, ut in Trin., prooemium excipit index capitum sic compositus: *περὶ εἰρωνείας. περὶ κολακείας. κτλ.* In libris Palatinis caput XXVIII. sequebantur, ut ait Casaubonus, tituli duo *Περὶ φιλοπονηρίας, Περὶ αἰσχροκερδίας.* De reliquis libris manu scriptis nihil certi constat. Editores plerique omnes aut hanc praetulerunt rationem: *Κεφ. α΄. Περὶ εἰρωνείας*, aut hanc: *Περὶ εἰρωνείας.* Duebnerus primo capiti praescripsit *ΠΡΩΤΟΣ ΕΙΡΩΝΕΙΑΣ*, reliquis *Β΄ ΚΟΛΑΚΕΙΑΣ. Γ΄ ΑΔΟΛΕΣΧΙΑΣ. κτλ.*

p. 4, 9. *καὶ πρὸς* [αὐ]τοὺς ἀδικουμένους καὶ ἀγα-

νακτοῦντας πράως διαλέγεσθαι] *αὐτοὺς* pro *τοὺς* de coniectura scripsi. Vulgo autem haec infra post verba *ἐπὶ τοῖς καθ' ἑαυτοῦ λεγομένοις* posita sunt. Inter *τοὺς* et *ἀδικουμένους* Meierus comm. V. p. 5 *ὑπ' αὐτοῦ* interponendum esse statuit; *ὑφ' ἑαυτοῦ* interposuit Hartungius, novissimus characterum Theophrasteorum editor.

p. 4, 11. *καὶ* [*μὴ ἀγανακτεῖν*] *ἐπὶ τοῖς καθ' ἑαυτοῦ λεγομένοις*] de coniectura a Meiero comm. V. p. 4. 5 proposita; *οὐκ ἀγανακτεῖν* post *λεγομένοις* interponi voluit Astius; *μὴ ἀγανακτεῖν* post *λεγομένοις* collocavit Hartungius.

p. 4, 14. *καὶ πρὸς τοὺς δανειζομένους καὶ ἐρανίζοντας προσποιήσασθαι — μαλακισθῆναι· καὶ μηδὲν, ὧν πράττει, ὁμολογῆσαι, ἀλλὰ φῆσαι βουλεύεσθαι· καὶ* [*πωλῶν λέγειν*], *ὡς οὐ πωλεῖ, καὶ μὴ πωλῶν φῆσαι πωλεῖν*] Verba *καὶ πρὸς τοὺς — ἐρανίζοντας* et *καὶ μηδὲν — βουλεύεσθαι· καὶ* sedibus inter se mutatis a me collocata sunt. In codicibus enim omnibus vulgaribusque editionibus sic haec ordinata inveniuntur: *καὶ μηδὲν, ὧν πράττει, ὁμολογῆσαι, ἀλλὰ φῆσαι βουλεύεσθαι· καὶ προσποιήσασθαι — μαλακισθῆναι· καὶ πρὸς τοὺς δανειζομένους καὶ ἐρανίζοντας, ὡς οὐ πωλεῖ.* Recentiores characterum editores et explicatores tum verba supra apposita, tum ceteras huius capitis notas alii aliter ordinarunt.

p. 4, 15. *καὶ ὀψὲ γενέσθαι αὐτῷ, καὶ μαλακισθῆναι*] de coniectura: „*sero sibi esse causatur*;" *καὶ ὀψὲ γενέσθαι αὐτὸν, καὶ μαλακισθῆναι* vulgo. Nastius *αὐτὸν* post *μαλακισθῆναι* collocari voluit, Schneiderus, quem alii secuti sunt, ante hoc verbum posuit.

p. 4, 17. *καὶ* [*πωλῶν λέγειν*], *ὡς οὐ πωλεῖ*] Lacunam hic esse dudum intellectum est. Et Astius quidem *πωλῶν φῆσαι* interponi voluit, ego vero, quum aliter atque ille verba ordinarim, *πωλῶν λέγειν* praetuli.

p. 4, 25. „*Παράδοξόν μοι τὸ πρᾶγμα*·" „*Ἄλλῳ τινὶ λέγε*"] Haec vulgo post verba *καὶ μὴν οὐ ταῦτα πρὸς ἐμὲ διεξήει* collocata sunt.

p. 4, 26. *καὶ* „*Λέγεις αὐτὸν ἕτερον γεγονέναι*] de coniectura; *καὶ λέγει ἑαυτὸν ἕτερον γεγονέναι* vulgo.

Mendosam hanc codicum omnium scripturam emendare conatus Needhamus *καὶ λέγειν ἑαυτὸν* — scripsit, Astius *καὶ λέγειν*, „*Αὐτὸν ἕτερον γεγονέναι!* —."

p. 4, 29. *πιστεύεις*] sic Paris. A. B. Barocc.; idem in Trin. repertum esse Needhamus refert, Galeus non item; *πιστεύσῃς* Rhedig. Norib.; *πιστεύῃς* vulgo.

p. 4, 29 — p. 5, 2. *ἀλλ' ὅρα, μὴ σὺ θᾶττον πιστεύεις." Τοιαύτας φωνὰς κτλ.*] Verba *ἀλλ' ὅρα — πιστεύεις* non simulatori vulgo tribuuntur, sed cum sequentibus ita copulantur, ut capitis clausulam, quam nonnulli quidem non a Theophrasto profectam esse putant, cum illis efficiant: *Ἀλλ' ὅρα, μὴ σὺ θᾶττον πιστεύῃς τοιαύτας φωνὰς κτλ.* Recte iam Needhamus, „si lectio *πιστεύεις*," inquit, „vera fuerit, tum hoc modo constituendus videtur locus, continuata sententia, — *ἀπορoῦμαι· ἀλλ' ὅρα μὴ σὺ θᾶττον πιστεύεις. Τοιαύτας* —."

p. 4, 30. *καλλιλογίας*] scribendum esse docui comm. I. p. 9; *παλιλλογίας* vulgo; *παλλιλογίας* Rhedig. Mon. 490 et veteres aliquot editiones; *παλιλογίας* Darmst.

p. 4, 31. *εὑρεῖν ἔστιν, οὗ χεῖρον οὐδέν*] de coniectura mea, confirmata illa optimorum codicum Paris. A. B. Fontebland. scriptura *εὑρεῖν ἔστιν οὐ χεῖρον ὄν*. Sic enim, non *εὑρεῖν ἐστὶν οὐ χεῖρον*, ut Needhamus de Paris. A. B refert, scriptum in illis esse Duebnerus testatur. Etiam in codice Flor. V haec reperta est scriptura, sed mirabiliter accidit, ut verba *παλιλλογίας εὑρεῖν ἐστὶν οὐ χεῖρον ὄν. τὰ. δὴ οὐκ* supra (p. 4, 21) inter *τὰ* et *δὲ οὐκ εἰδέναι* interponerentur. Eadem, at mendo tamen inquinata, codicis Barocciani est scriptura: *εὑρεῖν δὲ οὐ χεῖρον ὄν.* Vulgaris lectio *οὗ χεῖρον ἐστὶν εὑρεῖν οὐδέν* e verborum superiorum *ἀλλ' ὅρα — πιστεύεις* et *τοιαύτας φωνὰς κτλ.* prava coniunctione orta est. Proxime ad illam accedit scriptura Rhedigeriani *οὐ χεῖρον ἔστιν εὑρεῖν οὐδέν.* Eadem verba mutato paullum ordine codices Guelf. 1. 2. Mon. 327. 490. Darmst. et Camot. exhibent: *οὗ* (*οὐ* Mon. 490) *χεῖρον εὑρεῖν ἔστιν οὐδέν.*

Κολακείας β'.

p. 5, 12. *καὶ ἅμα τοιαῦτα λέγων ἀπὸ τοῦ ἱματίου*] de coniectura Schneideri, ab ipso non recepta; *καὶ ἄλλα τοιαῦτα λέγειν. ἀπὸ τοῦ ἱματίου* vulgo; *λέγων* (pro *λέγειν*), quod iam dudum viri docti coniectura assecuti sunt et recentiores nonnulli editores receperunt, in Rhedigeriano scriptum extat, *λέγον* in Mon. 490. Scribendum fortasse *καὶ ἅμα ταῦτα λέγων*.

p. 5, 14. *ὑπὸ πνεύματος*] de coniectura Auberii, ab editoribus omnibus repudiata; *ἀπὸ πνεύματος* vulgo; om. Guelf. 1. 2. Camotiana.

p. 5, 18. *πρὸς τὰ ἔτη*] *παρὰ τὰ ἔτη* coni. A. Nauckius in Philologo V. p. 383.

p. 5, 20. *σιωπᾷν κελεῦσαι*] Vid. ad p. 5, 26.

p. 5, 21. *ἐπὰν παύσηται*] de coniectura; *εἰ παύσεται* vulgo; *εἰ παύσηται* in eclogis Stobaei a Conrado Gesnero editis reperitur. Astius, etsi *εἰ παύεται* de coniectura scripsit, *ἢν παύσηται* tamen verum putavit. Schneiderus de Reiskii coniectura *εἰ παύσαιτο* scripsit, maluit autem *ἐπεὶ παύσαιτο*.

p. 5, 26. *καὶ ἐπαινέσαι δὲ ἀκούοντος*] Haec verba in codicibus editionibusque praeter Hartungianam omnibus paullo superius (p. 5, 20) post verba *σιωπᾷν κελεῦσαι* collocata sunt. Alieno illa loco posita vulgo esse primus intellexit Meierus comm. V. p. 6. Ipse, quum in hac adulatoris descriptione summa imis esse permista novumque plane notarum ordinem inducendum sibi persuasisset, post *κατενεχθῆναι* (p. 5, 12) ea collocavit.

p. 5, 28. *καὶ συνωνούμενος ἐπὶ κρηπῖδας [ἐλθὼν]*] *ἐλθὼν* de coniectura interposui; *καὶ συνωνούμενος ἐπὶ κρηπῖδας* codices Gallici quinque Needhami, Barocc. Trin. Guelf. 1. 2. Eadem scriptura sine dubio codicum est Florentinorum S et T, quamquam Riccius more suo tam perverse eam ascripsit, ut *ἐπὶ* non pro *δὲ*, sed pro *συνωνούμενος* in illis scriptum esse videatur. — *καὶ συνωνούμενος ἐπὶ κρηπίδας* Rhedig. Mon. 490. 327. Noribergensis; *καὶ σ. ἐπικρηπίδας* Angel. Darmst.; *καὶ σ. ἐπικρητίδας* Camotiana; *καὶ συνωνούμενος δὲ κρηπῖδας* (s.

κρηπίδας) vulgo. Vulgaris haec scriptura codicum, quales sunt Vulcan. Osborn. Flor. V et X, equibus nulla certe enotata est discrepantia, niti videtur auctoritate.

p. 6, 2. *καὶ ὀψωνεῖν αὐτῷ καὶ αὐλητρίδας μισθοῦσθαι*] Haec e cap. XI., in quo post verba *προσελθεῖν καὶ συνησθῆναι* (p. 14, 27) vulgo posita sunt, huc transtuli. In omnibus autem codicibus sic illa scripta sunt: *καὶ ὀψωνεῖν ἑαυτόν· καὶ αὐλητρίδας μισθοῦσθαι*; neque enim verum est, quod Astius narrat, in Mon. 327 non esse *ἑαυτόν*, sed *αὐτόν*, ut Pavus scribendum esse coniecit. Colon autem post *ἑαυτόν* in codicibus Rhedig. Mon. 490. 327 reperitur, de reliquis nihil constat. Pro *ἑαυτόν* Casaubonus *ἑαυτῷ*, Furlanus *αὐτός* scribi voluit. Ego in *αὐτῷ* mutavi.

p. 6, 4. *καὶ ἄρας τι τῶν ἀπὸ τῆς τραπέζης φῆσαι· „Τουτὶ ἄρα ὡς χρηστόν ἐστι"*] Vulgo haec adulatoris nota sequenti *καὶ παρακείμενος* — *ἐσθίεις* postposita est. Meierus, quum adulatorem non statim in convivii initio laudaturum esse vinum arbitraretur, sic hanc proximasque notas ordinavit (comm. V. p. 7): *καὶ παρακειμένων ἄρας τι τῶν ἀπὸ τῆς τραπέζης φῆσαι, „τουτὶ ἄρα ὡς χρηστόν ἐστι," καὶ εἰπεῖν „ὡς μαλακῶς ἑστιᾷς," καὶ τῶν ἑστιωμένων πρῶτος ἐπαινέσαι τὸν οἶνον.*

p. 6, 6. „*Ὡς μαλακῶς [ἔχων] ἐσθίεις*"] *ἔχων* de coniectura inserui; *ὡς μαλακῶς ἐσθίεις* vulgo. Quod Astius libros veteres et editos et scriptos dicit habere *οὐ μαλακῶς ἐσθίεις*, falsum est; praeter Noribergensem enim editionem et eas, quae expressae ex illa sunt, neque in scripto neque in edito libro ullo *οὐ* pro *ὡς* reperitur. Casaubonum, qui *ἐσθίεις* in *ἑστιᾷς* mutandum esse statuit, recentiores nonnulli secuti sunt. *προσ*

p. 6, 9. *προσκύπτων διαψιθυρίζειν*] *διαπίπτων διαψιθυρίζειν* Paris. A; *προσπίπτων διαψιθυρίξειν* Flor. T; *προσπίπτων ψιθυρίζειν* vulgo; *προσκύπτων* de Valckenarii (ad Eurip. Phoeniss. schol. p. 715) coniectura etiam aliis probata scripsi. Codicis Paris. A scripturam *προσπίπτων διαψιθυρίζειν* Duebnerus retinuit.

Ἀδολεσχίας γ'.

p. 6, 29. πλόϊμον] omnes Duebneri codices et Rhedigerianus; πλώϊμον Mon. 327; πλώϊμον vulgo; πλόϊμον recepit Duebnerus.

p. 7, 9. [φεύγειν]] de coniectura Casauboni post alios inserui.

p. 7, 11. τοῖς μήτε σπουδὴν μήτε σχολὴν διαγινώσκουσιν] hoc ordine Paris. A; τοῖς μήτε σχολὴν μήτε σπουδὴν διαγινώσκουσιν vulgo.

Ἀγροικίας δ'.

p. 7, 27. πειρῶν λαθεῖν] Hanc optimorum codicum scripturam ab recentissimis editoribus receptam et deteriorum scripturae πειρᾷν λαθεῖν recte praelatam ausus non sum mutare, quamquam de verbo λαθεῖν, quod in omnibus quidem libris et manu scriptis et editis extat, magna mihi est dubitatio. Scribendum fortasse λαλεῖν. Boettigerus in margine editionis Schneiderianae, qua ego nunc utor (cf. comm. III. p. 15), haec ascripsit: „finge πέρδειν. Norunt intelligentes e Martialis epigrammatibus, quam turpe haberetur, in coitu oppedere. Verecundia librariorum vel epitomatoris corrupit sensum." Propius ad vulgatae scripturae similitudinem accesserit παρδεῖν.

p. 7, 29. ἐμβαλεῖν· καὶ κόψαντος τὴν θύραν ὑπακοῦσαι] ἐμβαλεῖν τὴν θύραν (omissis verbis καὶ κόψαντος) Paris. A. B. Barocc.; ἐμβαλεῖν τὴν θύραν, καὶ κόψαντος τὴν θύραν Trin. Vulc. Osborn. Gall. 3. 4. 5. Guelf. 1. Mon. 327. 490. Rhedig. Flor. V. Darmst.; περιβαλεῖν τὴν θύραν καὶ κόψαντος τὴν θύραν Flor. S. T. marg. Casaub. marg. Heins.; ἐμπεριβαλεῖν τὴν θύραν καὶ κόψαντος τὴν θύραν Guelf. 2. Camot.; ἐμβαλεῖν τὸν χόρτον. καὶ κόψαντος τὴν θύραν vulgo. Vulgaris igitur haec lectio codicum, de quibus quidem accuratiorem habemus notitiam, non firmatur auctoritate, sed e Noribergensi exemplo in libros editos omnes recepta est. Mendosae autem codicum lectiones quomodo ortae sint, ex lacunosae optimorum codicum scripturae comparatione facile perspicitur. Veram *lectionem*, quam nos quidem auctore Fischero re-

cepimus, Meierus comm. I. p. 8 sic explicandam esse opinatur, ut substantivo τὸ ἄριστον ad verbum ἐμβαλεῖν addito oratio suppleatur. Ceterum ἐπακοῦσαι in omnibus, quantum scimus, est codicibus; falsum est enim, quod Astius in Mon. 490 et 327 ὑπακοῦσαι esse refert. Needhamus primus de Casauboni coniectura ὑπακοῦσαι scripsit, eumque recentiores plerique secuti sunt.

p. 8, 2. λίαν λέγων λυπρὸν εἶναι] Casauboni coniectura a me recepta quamquam multis probata est, dubitatione tamen non caret. In codd. Trin. Mon. 327. Darmst. λίαν μὲν λυπηρὸν εἶναι, in reliquis λίαν μὲν λυπρὸν εἶναι scriptum est; altera haec scriptura, quum ab editoribus fere omnibus recepta sit, vulgaris nominari potest. Duebnerus autem, „Sigla," inquit, „in codice (Parisiensi) A non μὲν, sed μενὸν indicat." Quo etsi putare quispiam possit coniecturam Casauboni firmari, videndum tamen, ne μενὸν illud in μὲν οὖν mutandum, et sic omnia scribenda sint: καὶ τὸ ἀργύριον δὲ παρά του λαμβάνων ἀποδοκιμάζειν, — „λίαν μὲν οὖν λυπρὸν εἶναι," — καὶ ἕτερον ἅμα ἀλλάττεσθαι. Ne λυπρόν quidem valde mihi placet. Praeferendum fortasse λεπτόν, quod in margine exempli Morelliani ascriptum est.

p. 8, 3. καὶ ἐὰν τὸ ἄροτρον χρήσῃ] de coniectura; καὶ εἰ τὸ ἄροτρον ἔχρησεν Paris. A; καὶ τὸ ἄροτρον ἔχρησεν Paris. B. Barocc.; καὶ ὃ ἄροτρον ἔχρησεν Guelf. 1. 2. Mon. 327. 490. Rhedig., reliqui codices, ut videtur, omnes, veteres editiones omnes et recentiores aliquot; καὶ εἴ τῳ ἄροτρον ἔχρησεν de Casauboni coniectura primus Needhamus scripsit eumque recentissimi editores secuti sunt. Pro τὸ scribendum fortasse τῳ; nolui tamen illud mutare, quum defendi certe possit.

p. 8, 5. ταῦτα τῆς νυκτὸς [ἐξαιτεῖν] κατὰ ἀγρυπνίαν ἀναμιμνησκόμενος] ἐξαιτεῖν inserui de coniectura olim a me (comm. I. p. 5) proposita, quam etiam Duebnerus secutus est. Casaubonus ἀπαιτεῖν interponendum esse suspicatus est, quod ipse quidem ante ταῦτα collocari voluit, Needhamus vero post ἀναμιμνησκόμενος, Reiskius denique post νυκτός; — ἀπαιτεῖν tum alii assensu suo comprobarunt, tum Meierus comm. V. p. 8.

p. 8, 8. *καὶ εἰ σήμερον ὁ Ἀγὼν νουμηνίαν ἄγει*] *καὶ εἰ σήμερον ὁ ἀγὼν νουμηνίαν ἄγει* vulgo. Scripsi *ὁ Ἀγὼν*, ut aliqua saltem horum verborum sit sententia; emendare ea ita, ut mihi ipse satisfacerem, non potui.

p. 8, 8. *καὶ εἰπεῖν, ὅτι βούλεται εὐθὺς καταβὰς*] de coniectura; *καὶ εἰπεῖν εὐθὺς, ὅτι βούλεται καταβὰς* vulgo; *εὐθὺς* ante *βούλεται* collocari vult Meierus comm. V. p. 8; obtemperavit ei Hartungius.

p. 8, 9. *καὶ τῇ αὐτῆς ὁδοῦ — τοὺς ταρίχους*] Vulgo haec in fine capitis post *ἐγκροῦσαι* posita sunt. Secutus sum Schneiderum.

Ἀρεσκείας ε΄.

p. 8, 18. *ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ* [*λαβόμενος*] *μὴ ἀφιέναι*] *λαβόμενος* de coniectura interposui. Praeivit tamen Schneiderus, post *χερσὶ* statuens deesse *λαβὼν* vel *ἐπιλαβόμενος*. Politianus vertit: *utraque manu comprehensum minime a se dimittit.*

p. 8, 20. *ἔτι αἰνῶν*] sic Paris. A. B. Barocc. Rhedig.; *ὅτι ἐπαινῶν* Darmst.; *ἔτι ἐπαινῶν* reliqui codices et vulgo. Optimorum codicum scripturam malui retinere, quam Orellii coniecturam *ἔτι ἐπινεύων*, Duebnero et Hartungio probatam, recipere. Mihi quidem aptissimum videtur *ἐπιμειδιῶν*, sed quum longius absit a codicum scripturae similitudine, recipere dubitavi.

p. 8, 22. *κοινὸς εἶναι*] *κοινὸς εἷς εἶναι* Paris. A. B; *κοινός τις εἶναι* coni. Pavus. Non discessi a vulgata lectione, quamquam etiam in codice Flor. V *κοινῶς εἷς εἶναι* scriptum est. Cui scripturae si multum liceret tribuere, scribendum esse dicerem [*τῶν*] *κοινῶν εἷς εἶναι.*

p. 8, 27. *καθίστασθαι*] sic Paris. A. B. Barocc. Flor. V; *καθῆσαι* Norib.; *καθίσαι* vulgo.

p. 8, 29. „*Ἀσκός*,“ „*Πέλεκυς*“] Immutata reliqui, quae neque explicari neque certa ratione emendari possunt. Coniecturam tamen quandam in editione maiore proponam.

p. 8, 30. *ἅμα θλιβόμενος*] Sequuntur in codicibus omnibus et in plerisque editionibus verba *καὶ πλειστάκις δὲ ἀποκείρασθαι* — — „*Τούτου ἐστὶν ἡ παλαίστρα*,“ quae

ego, Astii secutus exemplum, capiti XXI., quod est de illiberali honoris studio (*μικροφιλοτιμίας*), inserui. Collocavi autem ibi (p. 22, 19) post verba *καὶ ἐπιμεληθῆναι δὲ — Αἰθίοψ ἔσται.*

Ἀπονοίας ς'.

p. 9, 4. *ὀμόσαι ταχὺ, κακῶς ἀκοῦσαι, λοιδορηθῆναι δυναμένοις*] *ὀμόσαι ταχὺ, κακῶς ἀκοῦσαι καὶ λοιδορηθῆναι δυνάμενος* vulgo; *καὶ*, quod vulgo ante *λοιδορηθῆναι* positum est, abest a codicibus Gallicis Needhami omnibus, a Barocc. Trin. Guelf. 1. 2. Mon. 327. 490. Flor. S. Rhedig. Darmst. Camot.; in reliquis codicibus num repertum sit, mihi quidem, quum ex editorum silentio vix certa capi possit coniectura, admodum videtur esse dubium. Molestum deinde illud *δυνάμενος* Meierus comm. V. p. 9 tollendum esse censet, ego certissima coniectura in *δυναμένοις* mutavi. Cobetus in var. lectt. p. 56, quum *λοιδορηθῆναι* idem valere putet atque *κακῶς ἀκοῦσαι*, verba *καὶ λοιδορηθῆναι* deleri vult. At *λοιδορεῖσθαι* h. l. vi activi usurpatum est; *conviciis lacessere* vertit Politianus.

p. 9, 7. *καὶ προσωπεῖον μὴ ἔχειν*] de coniectura a Meiero comm. I. p. 7. V. p. 9 proposita; *καὶ προσωπεῖον μὴ ἔχων* Flor. T. Angel. *καὶ προσωπεῖον ἔχων* codices reliqui et pleraeque editiones. Recentiores editores quum in vulgari hac lectione negationem desiderari intelligerent, alii quidem codices Flor. T et Angel. secuti sunt, alii Casauboni coniectura usi *καὶ προσωπεῖον οὐκ ἔχων* scripserunt. Astius, qui et ipse Casaubonum secutus est, praeterea *καὶ* ante *προσωπεῖον* omisit. Quod Meierus comm. I. p. 8 in uno libro *καὶ μὴ προσωπεῖον* reperiri narrat, ego quidem non dubito quin falsum sit. Goezius enim licet nihil tradat nisi in codice Angel. *μὴ* extare, voluit tamen sine dubio significare, positum illud esse ante *ἔχων*, quum eodem loco ipse *οὐκ* interposuerit. Et firmatur haec opinio codicis Flor. T scriptura.

p. 9, 8. *καθ' ἕκαστον περιιὼν*] de coniectura Needhami, ab ipso non recepta; *καθ' ἕκαστον παριὼν* vulgo.

p. 9, 9. *τ ο ύ τ ο ι ς τοῖς τὸ σύμβολον φέρουσι*] sic Paris. A. B. Barocc. Vatic. 23 (non 28); *τοιούτοις τοῖς τὸ σύμβολον φέρουσι* Flor. V.; *τοῖς τὸ σύμβολον φέρουσι* vulgo; *οὐ φέρουσι* pro *φέρουσι* coni. Coraes, probavit Schweighaeuserus, recepit Hartungius. Scribendum fortasse *δ ο ύ λ ο ι ς τοῖς τὸ σ. φέρουσι.*

p. 9, 12. *ἐργασίαν αἰσχρὰν*] hoc ordine codex Paris. A, quem secutus est Duebnerus; *αἰσχρὰν ἐργασίαν* vulgo; omittuntur ambo verba in Mon. 490, sed in margine ascripta sunt.

p. 9, 15 — 9, 24. *Ἱκανὸς δὲ καὶ δίκας τὰς μὲν φεύγειν — εἰς τὴν γνάθον ἐκλέγειν*] Vulgo haec post verba *ἢ ὅταν ᾖ πανήγυρις* (p. 10, 1) posita sunt, ita quidem, ut sic ultimae capitis notae sese excipiant: — *ἢ τὴν αὐτοῦ οἰκίαν. καὶ τοῦτο δ' ἂν εἶναι δόξειε — ἢ ὅταν ᾖ πανήγυρις. ἱκανὸς δὲ καὶ — εἰς τὴν γνάθον ἐκλέγειν. ἐργώδεις δὲ — τὰ ἐργαστήρια.* Schneiderus vero verba *ἱκανὸς δὲ καὶ — ἐκλέγειν* eodem quidem, quo nos, posuit loco, verba autem *καὶ τοῦτο δ' ἂν εἶναι δόξειε — ἢ ὅταν ᾖ πανήγυρις* in fine capitis post verba *ἐργώδεις δὲ — ἐργαστήρια* collocavit.

p. 9, 18 — 9, 20. [*καὶ*] *οὐκ ἀποδοκιμάζ ε ι ν δὲ* [*προπωλεῖν*] *οὐδ' ἀ ν α π ω λ ῶ ν ἀγοραίων στρατηγεῖν, καὶ α ὖ θ ι ς τούτοις δανείζειν*] *οὐκ ἀποδοκιμάζ ω ν δὲ οὐδ' ἅ μ α π ο λ λ ῶ ν ἀγοραίων στρατηγεῖν, καὶ ε ὐ θ ὺ ς τούτοις δανείζειν* vulgo. Ego quidem quod *καὶ* interposui et *ἀποδοκιμάζων* in *ἀποδοκιμάζειν* mutavi, Meierum (comm. V. p. 10), in reliquis emendandis meam ipsius coniecturam secutus sum. Itaque addito verbo *προπωλεῖν* mancam supplevi orationem et *ἅμα πολλῶν* in *ἀναπωλῶν*, *εὐθὺς* in *αὖθις* mutavi; *ἀναπωλῶν* autem non participium verbi *ἀναπωλεῖν* esse statuo, sed genitivum substantivi *ἀναπώλης*, quod alibi quidem apud scriptores Graecos non reperitur, rectissime autem formatum est. Totum hunc locum, praesertim verba *ἀπὸ τοῦ ἐμπολήματος*, a nullo adhuc intellecta; in editione maiore explicabo.

p. 9, 25. *καὶ τ ο ι ο ῦ τ ο ς δ' ἂν εἶναι δόξειε*] de coniectura; *καὶ τ ο ῦ τ ο δ' ἂν εἶναι δόξειε* vulgo, et sic plerique codices; nam quod Needhamus in Gallicis suis

τοῦτ' ἂν pro *τοῦτο δ' ἂν* reperiri narrat, falsum esse testatur Duebnerus, in suis codicibus omnibus vulgarem extare scripturam affirmans. Neque tamen plane falsa a Needhamo tradi crediderim; reperta est enim, nisi fallor, scriptura *τοῦτ' ἂν* in codice Coisl. seu Gall. 5, sicut extat in Mon. 490. — *καὶ τοῦτο δ' ἂν οἶμαι δόξειε* Darmst.; *εἶναι* om. Rhedig.; *οὗτος* pro *τοῦτο* margo Stob. et sic coni. Casaubonus, quem plures secuti sunt editores; *καὶ τούτων* vel *καὶ τούτων ἂν* (pro *καὶ τοῦτο δ' ἂν*) coni. Needhamus, quem secuti nonnulli (Goezius, Astius, Hartungius) *καὶ τούτων δ' ἂν* scripserunt; *καὶ τοιοῦτος ὢν δ' ἂν εἶναι δόξειε* coni. Auberius.

p. 10, 1. *ἢ ὅταν ᾖ πανήγυρις*] Vid. ad p. 9, 15.

p. 10, 2. *εἰς λοιδορίαν*] sic Paris. A, ut Duebnerus refert; *πρὸς λοιδορίαν* vulgo.

Λαλιᾶς ζ'.

p. 10, 11. *ὑποβάλλειν εἴπας· „Σὺ μὴ ἐπιλάθῃ, ὃ μέλλεις λέγειν*] Cum recentioribus editoribus plerisque rationem a Casaubono propositam retinui, quum in codicibus prioribusque editionibus scriptum sit *ὑποβάλλειν* (vel *ὑποβάλλει* vel *ἐπιβάλλειν* vel *ἐπιβαλεῖν*), *εἴπας σὺ, μὴ ἐπιλάθῃ — λέγειν.* Post *σὺ* tamen in nonnullis libris colon aut punctum aut nullum interpunctionis signum positum est. Vulgaris haec scriptura si vera est, *καὶ* certe interponendum: *ὑποβάλλειν· „Εἶπας σύ;“ [καὶ] „Μὴ ἐπιλάθῃ, ὃ μέλλεις λέγειν.“*

p. 10, 21. *προμανθάνειν, τοσαῦτα καὶ [τοιαῦτα] προσλαλῶν*] de coniectura; *προμανθάνειν τοσαῦτα, καὶ προσλαλεῖν* vulgo; in nonnullis libris post *τοσαῦτα* aut colon aut nullum interpunctionis signum positum; *προμανθάνειν, τοσαῦτα καὶ προσλαλεῖν* Astius, qui in annotatione tamen in margine apposita *προμανθάνειν, τοιαῦτα καὶ προσλαλῶν* scribendum potius esse significat. — *προσμανθάνειν, τοσαῦτα προσλαλῶν* coni. Needhamus. Neque *προμανθάνειν* integrum puto sed mutandum in *πέρα μανθάνειν*.

p. 10, 25. *πυθομένοις*] de coniectura mea; *πυθόμενος* vulgo; *Πύθωνος* Hartungius.

p. 10, 26. *καὶ προσδιηγήσασθαι*] *καὶ* om. vulgo, ex-

tat autem in Flor. T. Astius iam de coniectura, nisi fallor, — nam ipse librum Riccianum non videtur oculis usurpasse — *καὶ* adiecit, ne commemorata quidem vulgata scriptura, quasi in omnibus illud exemplis reperiatur.

p. 10, 29. *εἴπας εὐδοκίμησεν*] de coniectura; *εἴπας ηὐδοκίμησεν* Needhamus de coniectura; *εἶπας εὐδοκίμησαν* Paris. A; *εἶπεν εὐδοκίμησαν* Paris. B; *εἶπεν καὶ εὐδοκίμησεν* Rhedigerianus, quem Schneiderus in edit. secunda secutus est; *εἶπεν εὐδοκιμήσας* vulgo.

p. 10, 31. *ἐπιλαβέσθαι*] de coniectura; *ἐπιλαθέσθαι* vulgo.

p. 11, 7. *λέγοντα βαυκαλᾷν· „Λαλεῖν —"*] de coniectura; *λέγοντα ταῦτα, λαλεῖν* vulgo; *ταῦτα* om. Rhedigerianus, quem Schneiderus in edit. secunda sequitur; eandem vocem deleri iam Auberius et Coraes volebant; alii alias proposuerunt coniecturas, recte illi sentientes, *ταῦτα* esse mendosum. Haud indigna, quae commemoretur, scriptura est ab Hartungio excogitata haec: *ὅταν αὐτὸν ἤδη καθεύδειν βουλόμενον κωλύῃ, λέγοντα Πάππα, Λαλεῖν* —.

Λογοποιίας ή.

p. 11, 13. *ἐρωτῆσαι· „Πόθεν σύ;" καὶ „Μὴ λέγεταί τι καινότερον;" κἂν λέγῃ τι, „Καί πως ἔχεις πέρα τοῦδε εἰπεῖν καινόν;" καὶ ὡς ὑποβαλὼν ἐρωτᾷν· „Μὴ ἀγαθά γέ ἐστι τὰ λεγόμενα;"*] *ἐρωτῆσαι, πόθεν σὺ, καὶ τί λέγεις; καὶ ἔχεις περὶ τοῦδε εἰπεῖν καινόν; καὶ ἐπιβαλὼν ἐρωτᾷν, μὴ λέγεταί τι καινότερον; καὶ μὴν ἀγαθά γε ἐστὶ τὰ λεγόμενα* vulgo (Fisch.). Plura coniunxi et in unum quasi conspectum dedi, apposita simul vulgari scriptura, quo manifestius mutationis ratio appareat. Quoniam vero in emendandis illis paullo longius a vulgata lectione discessi, de singulis iam deinceps dicendum est.

I. Verba *μὴ λέγεταί τι καινότερον; καὶ*, quae vulgo post *ἐρωτᾷν* posita sunt, ego post *Πόθεν σύ; καὶ* collocavi; alterum autem illud *καὶ* (post *καινότερον*), quod quidem huc transtuli, in *κἂν* mutavi.

II. *κἂν λέγῃ τι*] de coniectura; *καὶ λέγεις τί*; Paris. *A. B. Barocc.* Gall. 3. 4. Vatic. 23. 149. Trin.; *καὶ λέγεις*

τί· Guelf. 1. 2. Darmst. Rhedig. Mon. 327; καὶ λέγεις τί. Norib.; καὶ λέγεις τὶ. Camot.; καὶ τὶ λέγεις· Mon. 490; καὶ τί λέγεις; reliqui codices, quantum quidem scimus, et vulgo.

III. „Καί πως ἔχεις πέρα τοῦδε εἰπεῖν καινόν;"] de coniectura; καὶ πῶς ἔχεις περὶ τοῦδε εἰπεῖν καινόν; Paris. A. B. Barocc.; sic etiam Vatic. 23 et 149, „nisi quod," ut Goezius refert, „pro ως" (πῶς?) „exhibent ὤν;" — καὶ ἔχεις περὶ τοῦδε εἰπεῖν καινόν; reliqui codices et vulgo; καὶ πῶς; ἔχεις — καινόν; coni. Fischerus; καὶ Πῶς; ἔχεις — καινόν; Duebnerus et Hartungius; καὶ λέγειν, Τί καὶ ἔχεις — καινόν; coni. Schneiderus; καὶ λέγειν „Τί καὶ πῶς ἔχεις — καινόν;" Astius.

IV. καὶ ὡς ὑποβαλὼν] de coniectura; καὶ ὡς ἐπιβαλὼν Paris. A. B. Barocc. Flor. T, et sic legendum esse iam Furlanus dixit; καὶ ἐπιβαλὼν vulgo.

p. 12, 5. ἀλλ' οὖν ἰσχυρὸς γενόμενος [νῦν ὡς ἀσθενής ἐστι]] Lacunam, quam asteriscis Astius indicavit, explere conatus sum: neque tamen verba a me interposita Theophrastea esse ausim affirmare.

p. 12,11. ἀπαλλάττουσι] πλάττουσι coni. A. Nauckius in Philologo V. p. 384. Elegans sed non necessaria coniectura.

p. 12, 17. ποία γὰρ οὐ στοά, ποῖον δὲ ἐργαστήριον, ποῖον δὲ μέρος τῆς ἀγορᾶς, οὐ διημερεύουσιν] ποίᾳ γὰρ οὐ στοᾷ, ποίῳ δὲ ἐργαστηρίῳ, ποίῳ δὲ μέρει τῆς ἀγορᾶς οὐ διημερεύουσιν vulgo (Fisch.); ποίᾳ γὰρ ἐν στοᾷ, ποίῳ δὲ — οὐ διημερεύουσιν Astius; οὐκ ἐνδιημερεύουσιν pro οὐ διημερεύουσιν Schneiderus in edit. priore, quem secuti sunt Duebnerus et Hartungius. Partim coniectura, partim codicum ope emendare haec conatus sum. Et primum quidem nominativi ποία — στοὰ pro dativis ποίᾳ — στοᾷ in Paris. A. B. Gall. 3. 4. 5. Trin. Vulc. Osborn. Guelf. 1. 2. Darmst. (hic tamen ποῖα pro ποία habet) Mon. 327. 490. Rhedig. reperiuntur. Quum vero in his codicibus ι subscriptum fere semper omissum sit, huic scripturae discrepantiae non multum esset tribuendum, nisi in iisdem libris et in codice Flor. S etiam nominativi ποῖον — ἐργαστήριον invenirentur. Itaque non dubitavi dativos ποίῳ — μέρει, quos mirum sane est in

libris omnibus extare, in nominativos mutare. Negatio οὐ autem quum praeter Rhedigerianum, in quo ante στοὰ omissa est, in codicibus omnibus tum ante στοὰ, tum ante διημερεύουσιν posita sit, priore quidem loco servata a me est, altero autem in οὐ mutata.

p. 12, 19. καὶ ἀπαυδᾷν ποιοῦντες τοὺς ἀκούοντας οὕτως καταπονοῦσι ταῖς ψευδολογίαις] ἀπαυδᾷν ποιοῦντες τοὺς ἀκούοντας οὕτως, καὶ καταπονοῦντες ταῖς ψευδολογίαις vulgo. — καταπονοῦσι (pro καταπονοῦντες) omnes Duebneri codices, Gall. 3. 4. 5. Pal. Neveleti, Rhedigerianus; quo recepto equidem καί, quod vulgo ante καταπονοῦντες positum est, ante ἀπαυδᾷν collocavi; — ἀκούοντας, οὓς καὶ καταπονοῦσι coni. Needhamus; ἀκούοντας, οὓς οὕτω καταπονοῦσι Duebnerus; οὕτως Needhamus in ὄντως, Astius in αὐτῶν mutari posse putavit.

Ἀναισχυντίας θ'.

p. 12, 23. αἰσχροῦ κέρδους εἵνεκα] sic Paris. A; αἰσχροῦ ἕνεκα κέρδους vulgo.

p. 13, 8. δανείζεσθαι κριθὰς, ποτὲ δὲ ἄχυρον] δανείζεσθαι κριθὰς, ποτὲ δὲ κριθὰς, ποτὲ δὲ ἄχυρον Trin. Mon. 327. Scribendum esse videtur δανείζεσθαι ποτὲ μὲν κριθὰς, ποτὲ δὲ ἄχυρον. Astius quidem hac mutatione opus non esse existimat.

p. 13, 12. καὶ εἰπὼν, ὅτι λέλουται, ἀπιὼν κραγεῖν· „Οὐδεμία σοι χάρις“] Emendavi haec de coniectura. — καὶ εἰπεῖν, ὅτι λέλουται, ἀπιών· κἀκεῖ, Οὐδεμία σοι χάρις vulgo (Fisch.); καὶ εἰπεῖν, ὅτι λέλουται· [καὶ] ἀπιὼν καλεῖν· οὐδεμία σοι χάρις olim ego conieci comm. I. p. 10. — κἀκείνῳ (pro κἀκεῖ) coni. Auberius, κἀκεῖνο Galeus, καὶ ὅτι Coraes, κἀκεῖθεν vel καὶ ἔτι Needhamus; ἐπειπὼν κἀκεῖνο (pro ἀπιὼν κἀκεῖ) coni. Coraes in censura editionis Schneiderianae (vid. Theophr. opp. ed. Schneid. Vol. V. p. 177); — ὅτε pro ὅτι et κάλει pro κἀκεῖ coni. Pavus.

Μικρολογίας ι'.

p. 13, 30. κειμένων] Paris. A; πεπτωκότων vulgo.

p. 13, 30. ἀνελέσθαι] Sequuntur vulgo verba καὶ

τοὺς ὅρους δὲ ἐπισκοπεῖσθαι ὁσημέραι, εἰ διαμένουσιν οἱ αὐτοί, quae ego Astium secutus in cap. XVIII. (p. 20, 11), quod est de diffidentia, transtuli. Astius etiam hoc loco illa, uncinis quidem inclusa, retinuit.

p. 13, 31. τόκον τόκου ἀπαιτῆσαι] τόκον τόκου (sine ἀπαιτῆσαι) vulgo; τόκου τόκον ἀπαιτῆσαι Rhedig. Schneid. II.; τόκον τόκον Darmst. Quum vero lectiones e codice Darmst. enotatae vitiosissime exscriptae typis sint, coniicere licet, etiam in illo τόκου τόκον scriptum esse.

p. 14, 3. μήτε ἅλας χρηννύειν] om. Guelf. 2. Camot.; — μήτε χρωννύειν Mon. 490; μήτε ῥωννύειν Rhedig.; μήτε ἅλας χρωνύειν Norib.; μήτε ἅλας χρωννύειν reliqui codices et pleraeque editiones; χρᾷν (pro χρωννύειν) Astius, Schneiderus; χρᾷν τινι coni. Casaubonus, χρᾷν οὐδενὶ Salmasius (de usur. p. 168), χρᾷν μηδενὶ Coraes, χρᾷν ἑνὶ Astius. Ego quidem verbum χρηννύειν in glossario ἀνεκδότῳ, si Salmasius (de modo usur. p. 306) vera tradidit, olim repertum recipere ausus sum. Alteram infinitivi formam (χρηννύναι), ad quam optimorum codicum scriptura ducebat, cap. XXI. (p. 23, 5) restitui.

Βδελυρίας ια'.

p. 14, 16. ἀπαντήσας] Paris. A. B. Barocc. Trin. Rhedig. Palat. Neveleti; ὑπαντήσας codices reliqui et editiones praeter Duebnerianam omnes.

p. 14, 21. μεταστραφῆναι ποιήσῃ] Paris. A; ποιήσῃ μεταστραφῆναι vulgo.

p. 14, 25. σπεύδοντας] Paris. A. B. Barocc. Rhedig.; σπεύδοντα vulgo.

p. 14, 27. συνησθῆναι] Sequuntur vulgo verba καὶ ὀψωνεῖν ἑαυτὸν, καὶ αὐλητρίδας μισθοῦσθαι, quae ego paullum mutata in cap. II. (p. 6, 2), quo adulatoris mores effinguntur, transtuli.

p. 14, 30. μεθύσκεσθαι μέλλει] Sequuntur in editionibus ante repertum codicem Palatinum factis et in codicibus, qui quidem hoc caput exhibent, omnibus verba καὶ οἰνοπωλῶν, κεκραμένον — παῖδες μὴ λάβωσιν, quae reperto Palatino ad cap. XXX., quod est de turpi lucri cupiditate (αἰσχροκερδείας), pertinere intellectum

est. Itaque ab recentioribus editoribus omnibus illi capiti inserta sunt, aucta quidem additamentis quibusdam in Vaticano repertis.

p. 14, 31 — p. 15, 6. *καὶ εἰς ὀρνιθοσκόπου — προσπτύσαι τῷ οἰνοχόῳ*] Haec Astium secutus e cap. XIX., quod est de foeditate (*δυσχερείας*), huc transtuli. Vid. ad p. 21, 14.

Ἀκαιρίας ιβ΄.

p. 15, 12. *αὐτὸν*] Defendi hoc posse arbitror; videndum tamen, an non *αὖθις* scribendum sit.

p. 15, 25. *ἑτέρου*] Paris. A. B. Barocc. Gall. 3. 4. Trin. Darmst. Rhedig. Mon. 327; *ἑταίρου* reliqui codices et vulgo.

Περιεργίας ιγ΄.

p. 16, 1. *συνδικήσας ἐλεγχθῆναι*] de coniectura; *ἔν τινιστὰς ἐλεγχθῆναι* codices et veteres editiones omnes; *ἔν τινι στάς, δεικνύειν ὡς οὐχ οἷόν τε* (seu *ὡς οἷόν τε*) *ἐλεγχθῆναι* coni. Casaubonus; *ἐνστὰς* vel *ἀντιστὰς* vel *ἀντιτείνας* (pro *ἔν τινι στάς*) coni. Reiskius; *ἐντείνει δικαστὰς ἐλεγχθῆναι* coni. Bernardus, ut Coraes p. 235 refert; *ἐνιστάμενος ἐλεγχθ.* scr. Schneiderus in edit. I.; *ἀναστὰς ἐλεγχθ.* (omisso post *ἐπαγγέλλεσθαι* participio *ἀναστὰς*) Astius; *φενακίσας ἐλεγχθ.* coni. Orellius; *ἔνστασιν ἱστὰς* Hartungius. In exemplari quodam *ἐλέγξει* pro *ἐλεγχθῆναι* scriptum se reperisse Auberius narrat. Hottingerus denique sic omnia emendare conatus est: — *δυνήσεται, ὁμολογουμένου τοῦ πράγματος δικαίου εἶναι, ἐλέγξειν.*

p. 16, 1. *καὶ πλεῖον*] de coniectura; *καὶ πλέον* Rhedig.; *καὶ πλείω* Norib. („ce qui vraisemblablement devait être *πλεῖον.*“ Coraes); *καὶ πλείω* vulgo.

p. 16, 2. *ὅσον*] Rhedig. Palat. Neveleti; *ὅσα* vulgo.

p. 16, 7. *παραγγελεῖ*] de coniectura; *παραγγέλει* Rhedig.; *παραγγέλλει* vulgo. Lycius quidem „alibi“ *παραγγελεῖ* scriptum esse refert, ubi tamen haec inventa scriptura sit, nescitur. Ceterum etiam *παραγγέλλειν* scribere licuerit, quod recepissem fortasse, nisi coniectura mea codicis Rhedigeriani scriptura tam egregie firmaretur.

p. 16, 10. φήσας βούλεσθαι διάπειραν λαμβάνειν εὐ ποτίσαι τὸν κακῶς ἔχοντα] de coniectura; φήσας βούλεσθαι διάπειραν λαμβάνειν εὐτρεπίσαι τὸν κακῶς ἔχοντα vulgo. Ante participium φήσας Reiskius διδόναι, Coraes δοῦναι inseri vult; εὐτρεπίσας (pro εὐτρεπίσαι) Mon. 490. margo Morell.; εἰ εὐτρεπίσει coni. Reiskius et Coraes. Hartungius omisso post λαμβάνειν commate vulgarem scripturam retinuit; voluit autem fortasse φῆσαι ponere.

Ἀναισθησίας ιδ'.

p. 16, 27. λαβὼν [τι] καὶ ἀποθεὶς] τι, quod a codicibus omnibus abest, cum Gesnero aliisque inserui. In epitome Augustana, in qua verba καὶ λαβὼν et αὐτὸς omissa sunt, τι post ἀποθεὶς positum est; ibi etiam Hartungius collocavit.

p. 16, 29. ἀπαγγέλλοντος] sic Flor. T. V et omnes codices Duebneri; ἀπαγγέλλοντός τινος vulgo. Duebnerus τινος uncinis inclusit, Hartungius omisit.

p. 16, 30. ἵνα παραγένηται] Scribendum fortasse ἵνα [ταῖς ταφαῖς] παραγένηται.

p. 17, 3. ἠγόρασε] Vulgo post hoc verbum leguntur haec: καὶ τὰ παιδία ἑαυτοῦ παλαίειν ἀναγκάζων καὶ τροχάζειν, καὶ εἰς κόπους ἐμβάλλειν, quae a me paullum mutata in cap. XXVII. (p. 29, 21), quo inepti senis mores describuntur, translata sunt.

p. 17, 5. „Ἡδύ γε τῶν ἄστρων [τὸ φῶς.“ φαινομένων δὲ τῶν ἄστρων] νομίζειν, ὅ τι δὴ καὶ οἱ ἄλλοι λέγουσι, πίσσης [μελάντερον εἶναι τὸ σκότος]] Ἡδύ γε τῶν ἄστρων νομίζει, ὅτι δὴ καὶ οἱ ἄλλοι λέγουσι πίσσης vulgo (Fisch.). Apparet igitur, me, quum lacunas apertissimas explerem, praeterquam quod νομίζειν pro νομίζει ponerem, ne unam quidem litteram mutasse. Sed ne illa quidem indicativi in infinitivum mutatio codicis auctoritate caret, quum illud ipsum νομίζειν in Flor. T repertum sit; praeterea in editione Morelliana ita scriptum est. Ceterum si ὀνομάζειν, non νομίζειν scriptum esset, magis etiam id mihi placeret. Quae si vera sit scriptura, in supplemento altero a me interposito εἶναι post μελάντερον omittendum fuerit. Coniecturarum

autem ad emendandum hunc locum, quem Fischerus adeo fatetur mendosum obscurissimumque esse, a viris doctis factarum tantus est numerus, ut apponere omnes longum sit. Recentissimae vero hae sunt: *Ἡδύ γε τῶν ἄστρων ὄζει, ὅτι δὴ καὶ οἱ ἄλλοι λέγουσι τῆς ἴρεως (ὄζειν)* Schneiderus in edit. I.; „*Ἡδύ γε τῶν ἄστρων ὄζει*“ [*ὅτι δὴ καὶ οἱ ἄλλοι λέγουσι πίσσης*] Astius; *τῆς γῆς* pro *πίσσης* coni. idem.

p. 17, 9. *ἐξενεχθῆναι*] Paris. A. Flor. T. Vulcan. Rhedig.; secutus est Schneiderus in edit. secunda; *ἐξενηνέχθαι* vulgo. Etiam in Gall. 4 *ἐξενεχθῆναι* scriptum est, sed in margine ab alia manu *ἐξενηνέχθαι* positum.

Αὐθαδείας ιε´.

p. 17, 19. *ῥυπώσαντι*] de coniectura; *ἀπώσαντι* vulgo; *τρώσαντι* coni. Reiskius, *παίσαντι* Coraes, *χρώσαντι* Astius, *ἀτίσαντι* vel *ἀτιμήσαντι* Meierus comm. II. p. 3; *ἐπιχώσαντι* scripsit Hartungius. Verbis *οὔτε τῷ ἀπώσαντι* non mutatis, Schneiderus in edit. I. sequentia verba *οὔτε τῷ ὤσαντι* uncis inclusit, Blochius eiecit.

Δεισιδαιμονίας ις´.

p. 18, 1. *ἐπὶ χοῶν που* [*γενόμενος*]] Participium *γενόμενος* de coniectura interposui; verba *ἐπὶ χοῶν που* in uno Palatino reperiuntur. Siebenkeesius autem et Badhamus, consentientes hoc loco inter sese, in codice illo *ἐπιχρωνῆν* se invenisse testantur, eamque ob causam ego olim comm. I. p. 16 [*ἐπεὶ*] *ἐπὶ χοῶν ἦν* scribendum esse suspicatus sum. Duebnerus vero praef. p. IV. „Siebenkeesius,“ inquit, „in codice Palatino legit *ἐπιχρωνῆν* falso: postrema litera est *οῦ*, praecedens videtur esse *π*, non potest *η*, et *ρω* non usquam illo modo exaratur: sed nihil certi extundas e ductibus male redditis; *ἐπιχοων ποῦ*, si ductus spectes, omnium est veri simillimum.“ Ego quidem specimen codicis Palatini aeri incisum, anecdotis Siebenkeesianis additum, quum a meo exemplo absit, nunquam inspexi. Pro eo, quod in Palatino scriptum est, sive *ἐπιχρωνῆν*, sive

ἐπιχοων ποῦ illud est, *ἐπὶ κρήνην* scr. Siebenkeesius, *ἀπὸ κρήνης* coni. Schneiderus, *ἐπὶ γρώνην* vir doctus quidam in ephemerid. Ienens. a. 1798. n. 339. p. 356, *ἀπὸ* (seu *ἐπὶ*) *κρουνῶν* vel *χερνίβων* Meierus comm. II. p. 4. Hartungius *ἐπὶ χερνίβων* recepit.

p. 18, 4. *ὑπερδράμῃ*] de coniectura iam a Pavo proposita; *περιδράμῃ* Palat. Guelf. 2. Trin. Mon. 327 et veteres editiones; *παραδράμῃ*, quod scribendum esse Lycius coniecit, receptum illud a multis, praesertim recentioribus, editoribus, in codice Rhedigeriano reperitur.

p. 18, 5. *ἕως* [*ἂν*] *διεξέλθῃ*] *ἂν* primus Astius auctore Fischero interposuit.

p. 18, 6. *καὶ ἐὰν παρείαν ἴδῃ ὄφιν ἐν τῇ οἰκίᾳ, Σαβάζιον καλεῖν, ἐὰν δ' ἐπ' ἡρίου, ἐνταῦθα ἱερὸν εὐθὺς ἱδρύσασθαι*] *καὶ ἐὰν ἴδῃ ὄφιν* (*σοφὴν* codices praeter Palatinum omnes) *ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἱερὸν ἐνταῦθα ἱδρύσασθαι* vulgo. Eadem verba in Palatino inveniuntur, sed post *οἰκίᾳ* addita haec sunt: *ἐὰν παρείαν* (*Παρεῖαν* Siebenk.), *Σαβάδιων καλεῖν, ἐὰν δὲ ἱερὸν* (*Ἱερὰν* Siebenk. de coniectura), *ἐνταῦθα ἱερῶον* (non *ἱερὸν*, ut Siebenkeesius refert, nec *ἱερῷ*, ut est in specimine aeri inciso; apud Sheppardum de hac discrepantia nihil traditur) *εὐθὺς ἱδρύσασθαι*. Emendavi haec de coniectura a me comm. I. p. 38. 39 proposita, pro *ἐπ' ἡρίῳ* tamen nunc *ἐπ' ἡρίου* scripsi. — *οἰκίᾳ*, [[*ἐὰν μὲν παρείαν, Σαβάζιον καλεῖν, ἐὰν δὲ*]] *ἱερὸν, ἐνταῦθα* [[*ἡρῷον*]] *εὐθὺς ἱδρύσασθαι* Duebnerus. Palatinae scripturae defensor Meierus comm. II. p. 5 extitit.

p. 18, 14. *προσέχειν*] *προσέχων* codices et editiones usque ad Schneiderianam omnes. Primus Schneiderus *προσέχειν* scripsit eumque recentissimi editores secuti sunt. Commemoravi hoc, quoniam neque Schneiderus ipse neque Astius quicquam de hac mutatione dixit.

p. 18, 15. *καὶ πυκνὰ δὲ τὴν οἰκίαν καθᾶραι δεινὸς, Ἑκάτης φάσκων ἐπαγωγὴν γεγονέναι*] *καὶ πυκνὰ δὲ τὴν οἰκίαν καθαριεῖν* vulgo; reliqua e Palatino accesserunt, in quo sic scripta sunt: *καὶ πυκνὰ δὲ τὴν οἰκίαν καθάραι*
δ.π
δειν. ὡς (*καθᾶραι δεῖν. ὥς* Siebenk.; *κ. δεῖν. ὡς* Shepp.)

ἑκάτης φ. ἐπ. γεγονέναι. Schneiderus et Coraes δεινὸς scribendum esse primi viderunt. Egi de hoc loco comm. I. p. 40.

p. 18, 17. καν γλαῦκες βαδίζοντος αὐτοῦ [ἀνακράγωσι], ταράττεσθαι καὶ εἴπας „Ἀθηνᾶ κρείττων," οὕτω παρελθεῖν] additamentum Palatini. In codice ipso sic illud scriptum est: κἂν γλαὺκ βαδίζοντος αὐτοῦ ταράττεται καὶ εἴπας (ὄπ sic mut. ὄπ) ἀθηνᾶ κρείττων παρελθεῖν οὕτω· Sheppardus in reliquis quidem fere concordat, γλαυκ autem (sic enim apud eum scriptum est) idem valere atque γλαῦκες affirmat et εἴπας a pr. m. esse dicit, non commemorata mutatione, cuius in Prelleri apographo mentio facta est. Siebenkeesius negligenter, ut solet, sic scribit: κ' ἂν γλαῦκα, βαδίζοντος αὐτοῦ, ταράττεται καὶ εἰπὼν, Ἀθ. κρ., παρελθεῖν οὕτω. Ego Sheppardi vel potius Badhami usus scripturae Palatinae γλαυκ explicatione ἀνακράγωσι interposui; deinde Astium secutus οὕτω παρελθεῖν pro παρελθεῖν οὕτω scripsi. Olim (comm. I. p. 41) a Siebenkeesio deceptus hanc proposui coniecturam: κἂν γλαῦκα βαδίζοντος αυτοῦ [ἀνακραγοῦσαν] ταράττεσθαι καὶ εἰπὼν „Ἀθηνᾶ κρείττων" οὕτω παρελθεῖν, eamque Duebnerus secutus est, ita tamen, ut ordinem verborum παρελθεῖν οὕτω integrum servaret. Meierus (comm. II. p. 5) etiam hic scripturae Siebenkeesianae defensor exortus nihil nisi ταράττεται in ταράττεσθαι mutat. Lobeckius paralipom. gr. gr. p. 145 haec scribit: „γλαῦκα" (pro γλαῦξ) „non solum in schol. Lips. Il. *A.* 195 p. 20, 19, sed etiam in additam. ad Theophr. char. 16. κἂν γλαῦκα βαδίζοντος αὐτοῦ παραπτῇ ταράττεται." „Hoc παραπτῇ de meo addidi sequente ταράττεται obliteratum." Aliorum emendationes hae sunt: κἂν (vel καὶ ἐὰν) γλαῦκα βαδίζων ὡς αὐτοῦ ἴδῃ, ταράττεσθαι κτλ. coni. Coraes; κἂν γλαῦκα βαδίζοντος αὐτοῦ (διίπτασθαι τύχῃ), ταράττεσθαι κτλ. scr. Schneiderus; κἂν γλαὺξ βαδίζοντος αὐτοῦ παρίπτηται, εἰπὼν Ἀθηνᾶ κρείττων οὕτω παρελθεῖν coni. Astius; κἂν ἀκούσῃ γλαῦκα, βαδίζοντος αὐτοῦ, κεκραγυῖαν, ταράττεσθαι, καὶ εἰπὼν, „Ἀθ. κρ.," παρελθεῖν οὕτω scr. *Hartungius.*

p. 18, 19. *οὔτε ἐπὶ νεκρὸν οὔτ' ἐπὶ λεχὼ ἐλθεῖν ἐθελῆσαι, ἀλλὰ τὸ μὴ μιαίνεσθαι συμφέρον αὑτῷ φῆσαι εἶναι*] aucta additamentis Palatini; *οὔτε ἐπὶ νεκρὸν ἐλθεῖν, οὔτε ἐπὶ λέχει* vulgo (Fisch.); *οὔτε* (*οὔτ'* Siebenk.) *ἐπὶ νεκρὸν οὔτ' ἐπὶ λεχὼ* (*λέχω* Siebenk.) *ἐλθεῖν ἐθελῆσαι, ἀλλὰ τὸ μὴ μαίνεσθαι συμφέρον αὐτῷ φήσας εἶναι* Palatinus. Siebenkeesius *μαίνεσθαι* in *μιαίνεσθαι*, Schneiderus *φήσας* in *φῆσαι* mutandum esse vidit; *αὑτῷ* pro *αὐτῷ* ego scripsi, *ἑαυτῷ* Schneiderus et Hartungius. Duebnerus partim vulgares codices, partim Palatinum secutus prima verba sic ordinavit: *οὔτε ἐπὶ νεκρὸν ἐλθεῖν, οὔτε ἐπὶ λεχὼ ἐθελῆσαι.*

p. 18, 21. *καὶ ταῖς τετράσι δὲ καὶ ταῖς ἑβδομάσι προστάξας οἶνον ἕψειν τοῖς ἔνδον ἐξελθὼν ἀγοράσαι μυρσίνας, λιβανωτὸν, πόπανα, καὶ εἰσελθὼν εἴσω στεφανοῦν τοὺς Ἑρμαφροδίτους ὅλην τὴν ἡμέραν*] additamentum Palatini; *καὶ ταῖς τετράσι* (*τέταρταις* Siebenk.) *δὲ καὶ ταῖς ἑβδομάσι* (*ἑβδομάταις* Siebenk.) — — *μυρσίνας, λιβανωτῶν*
Δέ
πίνακα· καὶ — *εἴσω στεφανῶν τοὺς ερμαφρο* (*Ἑρμαφροδίτους* Siebenk.; Sheppard. tacet) *ὅλην τὴν ἡμέραν* Palatinus (Prell.); — *λιβανωτὸν, πόπανα* (pro *λιβανωτῶν πίνακα*) scripsi de coniectura comm. I. p. 42 a me proposita, a Duebnero probata; *λιβανωτὸν, στύρακα* coni. Meierus comm. II. p. 6; *λιβανωτοῦ* pro *λιβανωτῶν* coni. Coraes et Schneiderus; *καὶ* ante *ἐξελθὼν* et ante *λιβανωτῶν* interponi voluit Schneiderus; pro *εἴσω στεφανῶν* Hartungius *σπεῖσαι στεφανοῦν τε* posuit; scribendum fortasse *καὶ εἰσελθὼν εἴσω* [*σπεῖσαι καὶ θῦσαι*] *στεφανῶν τοὺς κτλ.*

p. 18, 27. *τίνι θεῷ ἢ θεᾷ*] *τίνι θεῶν ἢ θεᾶ* Palatinus (Prell.; apud Sheppardum de his verbis nihil traditur), non *τίνι θεῷ ἢ θεᾷ*, ut est apud Siebenkeesium; *θεῶν* pro *θεῷ* etiam Guelf. 2. Mon. 327. Rhedig. Camot. Retinui vulgatam lectionem, quamquam non temerarium putaverim in hac verborum coniunctione doricam genitivi formam servare et scribere *τίνι θεῶν ἢ θεᾶν.*

p. 18, 30. *ἡ γυνὴ*] *ἡ* om. codices et veteres editiones. In Palatino videtur illud esse, nam et Siebenkee-

sius habet, neque Badhamus, quum in editione Tauchnitiana, quacum collatus ab illo Palatinus est, reperiatur., quicquam discrepantiae enotavit. Inseri articulum primus Reiskius voluit, quem Coraes aliique editores recentiores secuti sunt.

p. 18, 31. *καὶ τῶν περιῤῥαινομένων ἀπὸ θαλάττης ἐπιμελῶς δόξειεν ἂν εἶναι*] additamentum Palatini; *καὶ τῶν* (*τῶν* om. apud Siebenk. neque commemoratur ap. Sheppard.) *περιῤῥαινομένων ἐπὶ θαλάττης ἐπιμελῶς* (*θαλάττης. Ἐπιμελῶς* Siebenk.) *δόξειεν ἂν εἶναι* Palatinus; *τῶν* ante *περιῤῥ.* inserendum esse Astius iam vidit; *ἀπὸ* pro *ἐπὶ* Schneiderus primus scripsit; collocationem adverbii *ἐπιμελῶς* Meierus comm. II. p. 6 defendit.

p. 18, 32. *κἄν ποτε ἐπίδῃ σκορόδῳ ἐστεμμένον τῶν ἐπὶ τὰς τριόδους ἐπελθόντων, κατὰ κεφαλῆς λούσασθαι*] aucta additamentis Palatini; *καὶ ἐπὶ ταῖς τριόδοις ἀπελθὼν κατὰ κεφαλῆς λούσασθαι* vulgo; *κἄν ποτε ἐπίδῃ σκορόδω ἐστεμμένων τῶν ἐπὶ ταῖς τριόδοις ἐπελθόντων* (corr. in *ἀπ.* manus eadem) *κατα κ̄ε* *λούσασθαι* Palatinus (Prell.). Emendavi de coniectura comm. I. p. 19 a me proposita. Duebnerus, in reliquis me secutus, *ἐπὶ ταῖς τριόδοις* retinuit; genitivum *ἐστεμμένων* defendit Meierus comm. II. p. 6; *κἄν ποτε ἐπίδῃ σκορόδων ἐφημμένον τῶν ἐν ταῖς τριόδοις, ἀπελθὼν κ. κ. λ.* coni. Astius; *κἄν ποτε ἐπ. σκορόδῳ ἐστεμμένον τῷ ἐπὶ ταῖς τριόδοις, ἐπανελθὼν κ. κ. λ.* scr. Hartungius; *ἐπὶ τὰς τριόδους* (pro *ἐπὶ ταῖς τριόδοις*) iam Sylburgius et Casaubonus scribendum esse intellexerunt.

Μεμψιμοιρίας ιζ´.

p. 19, 6. *Ἔστιν ἡ μεμψιμοιρία*] sic Palatinus, non *Ἔστι δὲ ἡ μεμψ.*, ut est apud Siebenkeesium. *Ἔστι δὲ ἡ μ.* vulgo.

p. 19, 11. „*Θαυμάζω, εἰ σὺ καὶ ἀπὸ τῆς ψυχῆς οὕτω με φιλεῖς*"] Hanc Palatini scripturam in Prelleri apographo enotatam inveni, a Sheppardo autem adverbii *οὕτω* mentio omittitur. — *θαυμάζω δὲ εἰ σὺ ἀπὸ ψυχῆς με φιλεῖς* Rhedig.; *θαυμάζω, εἰ σὺ καὶ ἀπὸ ψυχῆς με φιλεῖς*

vulgo (etiam Mon. 327) et sic Siebenk., quasi ita in Palatino scriptum sit; *θαυμάζω εἰ σὺ μὴ ἀπὸ ψ. με φιλεῖς* coni. Coraes.

p. 19, 12. *οὐ διότι ὕει*] Hanc omnium codicum et editionum scripturam defendi comm. II. p. 6. 7. Meierus contra comm. II. p. 7, „Ulcus aliquod," inquit, „hic lateat necesse est; quem vero in modum ei medeamur, nondum perspeximus." — *οὐ διότι οὐχ ὕει* coni. Needhamus; *διότι ὕει, διότι οὐ* (sic!) *ὕει, διότι ὕστερον* scr. Hartungius.

p. 19, 14. *βαλλάντιον*] sic Palatinus (non *βαλάντιον*, ut Siebenk.; tacet Sheppard.), Duebnerus; *βαλάντιον* vulgo.

p. 19, 18. *ὅτι*] ante *Υἱός* a Trin. abest atque etiam, tanquam non inventum in Palatino, apud Siebenkeesium omissum est; Badhamus nihil enotavit: est autem *ὅτι* in Tauchnitiana.

p. 19, 24. *ὅτι*] retinui *ὅτι* a Meiero comm. II. p. 7 defensum, quamquam, quod Casaubonus proposuit, *ὅτε* valde placet. Ante *ὅτι* interponendum fortasse *ἤ*.

p. 19, 24. *τἀργύριον*] Palatinus (Prell.), non *τὸ ἀργύριον*, ut Siebenk.; *τὲ ἀργύριον* Camotiana; *τὸ ἀργύριον* vulgo.

Ἀπιστίας ιη'.

p. 19, 30. *τὸν πευσόμενον*] *τὸν* om. vulgo; accessit e Palatino.

p. 20, 1. *καὶ φέρειν αὐτὸς τὸ ἀργύριον καὶ κατὰ στάδιον καθίζων ἀριθμεῖν, πόσον ἐστί*] *καὶ φέρων αὐτὸς τ. ἀ κ. κ. στάδιον ἀριθμεῖν πόσον ἐστί* vulgo; *καὶ φέρων — καὶ* $\overset{\Delta'}{\text{καταστα}}$ *καθίζων ἀριθμεῖν πόσον ἐστί* Palatinus. Ultima verba *πόσον ἐστί*, quae Siebenkeesius in Palatino non inveniri affirmat et „glossema e margine in textum receptum" esse putat, haudquaquam ab illo codice absunt. Apparet igitur, me recte illa comm. II. p. 8 defendisse, et errasse Meierum, qui (comm. II. p. 7) contra me disputans eadem reiecerit; *καθίζων*, quod in Palatino interpositum est, in vulgaribus contra exemplis non invenitur, a recentioribus editoribus omnibus

receptum est; — *φέρειν* primus Coraes pro *φέρων* scribendum esse vidit; — *καὶ* ante *κατὰ* om. Trin.

p. 20, 6. *καὶ ἂν*] Palatinus; *καὶ ἐὰν* vulgo, et sic Siebenkeesius, quasi in Palatino ita scriptum sit.

p. 20, 11. *καὶ τοὺς ὅρους — εἰ διαμένουσιν οἱ αὐτοί*] Haec quum vulgo cap. X. (p. 13, 30) posita inveniantur, huc a me translata sunt. In hoc caput etiam Astius illa, Blochium secutus, transtulit, sed post *τυγχάνειν* (p. 20, 9) collocavit, etiam post *ἀριθμεῖν, πόσον ἐστὶ* (p. 20, 3) apte poni statuens. Meierus (comm. II. p. 8) etsi posse ea huc transferri fatetur, tamen etiam in capite X. locum habere censet.

p. 20, 16. *ἂν δ' ἄρα τις οἰκεῖος ᾖ καὶ ἀναγκαῖος, μόνον ἐντυπώσας καὶ — λαβὼν χρῆσαι*] additamentum Palatini, quod quam necessarium sit ex eo intelligitur, quod iam dudum Stephanus, Lycius, Casaubonus, alii post verba *μάλιστα μὲν μὴ δοῦναι* lacunam esse viderunt. A Siebenkeesio Palatini scriptura sic reddita est: *ἂν δ' ἄρα τὶς οἴκειος ἢ καὶ ἀναγκαῖος, μονὸν ἐπυρώσας καὶ — λαβὼν, χρήσει.* In editione Tauchnitiana, qua Blochii editio expressa est, *μόνον ἐπυρώσας* in *μόνον οὐ πυρώσας* mutatum est, a Badhamo vero nihil enotatum, quasi illa Palatini scriptura sit; quod non credo. Ego *μόνον* seu *ὄνομα ἐντυπώσας* scribendum esse suspicatus sum comm. I. p. 21; in coniecturam *ὄνομα ἐντυπώσας* eodem tempore Orellius inciderat; *μόνον ὄνομα ἐμπυρώσας* coni. Meierus comm. II. p. 8, *ὄνομ' ἐντυπώσας* scr. Duebnerus, *ὄνομα ἐντυπώσας* Hartungius. — *ᾖ* pro *ἤ*, *χρῆσαι* pro *χρήσει* primus Schneiderus scripsit. Astius, omissa priore additamenti parte, servata altera, sic scripsit: *εἰ δὲ μή, στήσας καὶ σχεδὸν ἐγγυητὴν λαβών, χρῆσαι.*

p. 20, 22. „*Πόσον* [*καί*] *κατάθου· οὐ γὰρ σχολάζω πω πέμπειν,*“ [*εἰπεῖν*]· „*Μηδὲν πραγματεύου· ἐγὼ γάρ, ἂν σὺ* [*μὴ*] *σχολάσῃς, συνακολουθήσω*“] Aucta haec Palatini additamentis et de coniectura emendata. — *πόσον, κατάθου· οὐ γὰρ σχολάζω πέμπειν* vulgo; *πόσον, κατάθου· οὐ γὰρ σχολάζω πω* (*πω* om. Siebenk.) *πέμπειν· μηδὲν — ἂν σὺ σχολάσῃς, συνακολουθήσω* Palatinus. — *εἰπεῖν* interponendum esse iam Lycius et Casaubo-

nus viderunt: alter autem post *κατάθου*, alter post *πόσου* inseri illud voluit. Post *πέμπειν* Schneiderus *λέγειν* interposuit, ego *εἰπεῖν*. Olim ego (comm. I. p. 23) haec proposui: „*Πόσου* [*καὶ*] *τίθου· οὐ γὰρ σχολάζω πέμπειν*,“ [*εἰπεῖν*] *κτλ.* — *πω* nunc primum e Palatino accessit: a reliquis editionibus omnibus abest, quum in exemplo Siebenkeesiano praetermissum sit. — *μὴ* primus Schneiderus interposuit. Rationem olim a me propositam Duebnerus secutus est; Hartungius *πόσου καὶ κατάθου* scripsit, sed quum non recte intelligeret, prave interpretatus est.

Δυσχερείας ιθ'.

p. 20, 26. *Ἔστιν ἡ*] *Ἔστι ἡ* Siebenkeesius, quasi haec Palatini sit scriptura; *Ἔστιν ἡ* editio Tauchnitiana, ut primus Schneiderus scripsit: ad hanc scripturam a Badhamo nulla enotata est discrepantia; *Ἔστι δὲ ἡ* vulgo.

p. 20, 30. *ἔχειν γὰρ αὐτὰ καὶ τὸν πατέρα καὶ τὸν πάππον, καὶ οὐκ εἶναι ῥάδιον αὐτῷ* [*εἰς*] *τὸ γένος ὑποβάλλεσθαι*] aucta additamento Palatini; *καὶ τὸν πατέρα ἔχειν καὶ τὸν πάππον* vulgo; *ἔχειν γὰρ αὐτὸν καὶ τὸν — εἶναι ῥάδιον αὐτὸν τὸ* (non *ῥαδιον εἰς τὸ*, ut Siebenk.) *γένος ὑποβάλλεσθαι* Palatinus. Pro priore *αὐτὸν* ego olim comm. II. p. 9 *αὐτοῦ* proposui, quod Duebnerus recepit. Meierus (comm. III. p. 4), non improbata mea coniectura, proposuit etiam *αὐτά*, quod nunc cum Hartungio praetuli. Pro *ῥάδιον αὐτὸν τὸ γένος* de coniectura *ῥάδιον αὐτῷ* [*εἰς*] *τὸ γένος* scripsi; — *εἰς*, quod apud Siebenkeesium, quasi in Palatino sit, reperitur, de coniectura ab illo videtur esse interpositum; — *αὐτῷ*, quum a Siebenkeesio praetermissum sit, ab editionibus praeter meam omnibus abest; — *ῥάδιον εἰς ἄλλο γένος* scr. Hartungius.

p. 21, 3. *ταῦτα*] om. Palatinus, ut Badhamus refert. Siebenkeesius tacet.

p. 21, 4. *μασχάλας δὲ*] Palatinus (Badh.); *μασχάλας* (sine *δὲ*) codices et editiones praeter meam omnes, etiam Siebenk.

p. 21, 4. *ἄχρι*] sic Palat. (non *ἄχρις*, ut Siebenk.)

Guelf. 2. Rhedig. Mon. 327. Camot. et nonnulli alii libri editi; ἄχρις vulgo.

p. 21, 7. *καὶ τὰ τοιαῦτα· [καὶ] ἐσθίων ἀπομύττεσθαι*] *καὶ*, quod ante *ἐσθίων* interposui, in epitome Augustana reperitur; — *τὰ τοιαῦτα* uncis inclusit Astius, Meierus vero comm. III. p. 4. I. p. 6 defendit; — *ἐσθῆτι ἀπομύττεσθαι* (pro *ἐσθίων ἀπομ.*) coni. Needhamus et Pavus, *ἐσθῆτι δ' ἀπομ.* scr. Blochius. Meierus comm. III. p. 4 intercidisse statuit post *καὶ τὰ τοιαῦτα*, quibus et *δυσχερείας* extrema pars et principium novi characterismi continerentur. Eum novum characterismum non audet dicere qualis fuerit, coniicit tamen, „inepti" indolem esse complexum.

p. 21, 7. [*καὶ*] *ἅμα δ' ἀρξάμενος προσλαλεῖν ἀποῤῥίπτειν ἀπὸ τοῦ στόματος· [καὶ] ἅμα πιὼν προσερυγγάνειν*] Secutus sum emendandi rationem paullum diversam ab ea, quam comm. II. p. 11 proposui; — *θύειν ἀρξάμενος, προσλαλεῖν, καὶ ἀποῤῥίπτειν ἀπὸ τοῦ στόματος· ἅμα πιεῖν, προσερυγγάνειν* vulgo (Fisch.); *θύων ἅμα δ' ἄρξασθαι προσλαλῶν, ἀποῤῥίπτειν ἀπὸ τοῦ στόματος· ἅμα πιὼν προσερυγγάνειν* Palatinus; *καὶ ἀρξάμενος λέγειν ἀποπτύειν, καὶ πιὼν ἐρυγγάνειν* epitome Augustana. Hanc secutus ego *καὶ* ante *ἅμα δ' ἀρξάμενος προσλαλεῖν* — sic primus Schneiderus scripsit — collocavi; *καὶ* ante *ἅμα πιὼν* Blochius inseruit. Meierus comm. III. p. 4 haec et priora sic scribi vult: *ἐσθίων ἀπομύττεσθαι καὶ πιὼν προσερυγγάνειν· καὶ θύων δὲ ἅμα τε κατάρξασθαι καὶ λαλεῖν· καὶ προσλαλῶν ἅμα ἀποῤῥίπτειν ἀπὸ τοῦ στόματος.*

p. 21, 9. [*καὶ ἀπὸ δείπνου*] *ἀναπόνιπτος ἐν τοῖς στρώμασι μετὰ τῆς γυναικὸς αὑτοῦ κοιμᾶσθαι*] additamentum Palatini, in quo sic scriptum est: *ἀναπίπτοντος ἐν τοῖς στρώμασι μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ κοιμᾶσθαι.* In emendando illo usus primum sum coniectura Badhami, qui, ut Sheppardus refert, *ἀναπόνιπτος* pro *ἀναπίπτοντος* scribendum esse suspicatus est; deinde verba *καὶ ἀπὸ δείπνου* interposui et *αὐτοῦ* in *αὑτοῦ* mutavi; *αὑτοῦ* Astius tanquam Palatini scripturam p. 169 falso commemorat; — *ἀναπίπτων τε* pro *ἀναπίπτοντος* coni. Siebenkeesius.

p. 21, 11. [*καὶ*]] ante *ἐλαίῳ* primus interposuit Astius.

p. 21, 12. χρώμενος σφαιρίζειν] sic Palatini scrip-

turam χρώμενος σφύζεσθαι de coniectura mutavi; χρῆσθαι vulgo; χρίεσθαι Rhedigerianus et sic coni. Coraes. Palatini illud σφύζεσθαι alii aliter mutarunt; σφύζειν coni. Siebenkeesius, σπογγίζεσθαι vel σφογγίζεσθαι Coraes, σφίγγεσθαι Viscontius apud Schweighaeuserum, φλύζεσθαι Astius, ξυρίζεσθαι scr. Hartungius.

p. 21, 12. καὶ χιτωνίσκον παχὺν καὶ ἱμάτιον σφόδρα λεπτὸν καὶ κηλίδων μεστὸν ἀναβαλόμενος εἰς ἀγορὰν ἐξελθεῖν] aucta additamentis Palatini; ἱμάτιον κηλίδων μεστὸν ἀναβαλόμενος, εἰς ἀγορὰν ἐξελθεῖν vulgo. — ἀναβαλλόμενος pro ἀναβαλόμενος codices (Guelf. 2. Trin. Mon. 327. Rhedig.), etiam Palatinus (non ἀναβαλόμενος, ut Siebenk.).

p. 21, 14. ἐξελθεῖν] Sequuntur vulgo verba καὶ εἰς ὀρνιθοσκόπου — τῷ οἰνοχόῳ, quae nunc cap. XI. p. 14, 31 — p. 15, 6 posita sunt. Ab hoc capite aliena illa esse iam multi viderunt; ad cap. XI. pertinere Hottingerus et Schweighaeuserus intellexerunt, quos praeter alios Astius secutus est.

Ἀηδίας κ'.

p. 21, 16. Ἔστιν ἡ ἀηδία] Ἔστι ἡ ἀηδία Siebenkeesius tanquam Palatini scripturam exhibet; Ἔστιν ἡ ἀηδία Schneiderus de coniectura, ut videtur, scripsit; eadem exempli Tauchnitiani est scriptura, ad quam nihil eno tavit Badhamus; Ἔστι δὲ ἀηδία vulgo (etiam Rhedig. Mon. 327); Ἔστι δὲ ἡ ἀηδία Astius de coniectura.

p. 21, 19. πρόσελθόντος] de coniectura; προσελθὼν vulgo; παρελθὼν coni. Astius.

p. 21, 21. μασώμενος] sic Palatinus, non μασσώμενος, ut est apud Siebenkeesium; μασσώμενον Guelf. 2. Trin. Mon. 327. Rhedig. et veteres editiones; μασσώμενος de corr. Casauboni recentiores plerique.

p. 21, 22. καὶ πανούργιον τοῦ πάππου καλῶν] additamentum Palatini, in quo sic scriptum est: καὶ πανουργιῶν (non πανοῦργον, ut est apud Siebenkeesium) τοῦ π. κ. Ego πανουργιῶν in πανούργιον mutare ausus sum, quamquam hoc deminutivum apud scriptores ad nostram memoriam servatos nusquam reperitur. Haec

si vera est coniectura, tota haec nota *καὶ τὸ παιδίον — καλῶν* rectius mihi ad cap. V., quo blandi hominis mores describuntur (*ἀρεσκείας*), referri videtur, ad quod retulit Blochius. Itaque lacuna fortasse statuenda et sic scribendum est: *καὶ* [*πλήρη* (seu *μεστὸν*) *τῶν*] *πανουργιῶν τοῦ π. κ.* Ceterum e Siebenkeesiano illo *πανοῦργον* Schneiderus *πανουργότερον*, Astius *πᾶν ἔργον* fecit.

p. 21, 23. *ἐσθίων δὲ ἅμα*] sic Palatinus, non *ἐσθίων ἅμα*, ut est apud Siebenkeesium, quem recentiores nonnulli secuti sunt; *ἔσθων δὲ ἅμα* Guelf. 2. Rhedig. Mon. 327; *ἐσθίων δ' ἅμα* vulgo.

p. 21, 27. „*Εἰπέ, μάμμη, ὅτ' ὤδινες καὶ ἔτικτές με, ποία τις ἡμέρα*"] aucta ex Palatino; *ὡς ποίᾳ ἡμέρᾳ με ἔτικτες* vulgo, *ὡς* tamen nonnulli editores omiserunt, Astius uncis inclusit; *εἶπον* (*εἶπον* Shepp. *εἰπὲ*, Siebenk.) *μάμμη, ὅτ' ὤδινες καὶ ἔτικτές με τίς ἡμέρα* Palatinus; *ποία τις*, coniuncta Palatini cum vulgata lectione, primus scripsit Schneiderus.

p. 21, 28. *καὶ ὑπὲρ αὐτῆς δὲ λέγειν, ὡς* [*οὐχ*] *ἡδύ ἐστι, καὶ ἀμφότερα δὴ οὐκ ἔχοντα οὐ ῥᾴδιον ἄνθρωπον συλλαβεῖν*] assumta haec e Palatino, in quo sic scripta sunt: *καὶ — ὡς ἡδύ ἐστι, καὶ ἀμφότερα δὲ* (*δὲ* om. Siebenk.) — *ἄνθρωπον λαβεῖν.* Ego [*οὐχ*] *ἡδύ ἐστι*, olim iam (comm. I. p. 25) a me propositum, recepi et *δὲ* in *δὴ* mutavi. Deinde *συλλαβεῖν* scripsi, quod, quum in codice *λαβεῖν* sit, a recentiore manu subscriptum et in margine infinitivo *εὑρεῖν* apposito explicatum est, ut Siebenkeesius anecd. p. XXXII. refert. Badhamus tacet. Astius *ἡδύ ἐστι*, quod in Palatino est, in *ἡδύς ἐστι* mutavit idque Duebnerus recepit.

p. 21, 30—p. 22, 12. *καὶ — εὐφραινώμεθα*] Astius haec omnia, quum in codicibus omnibus hoc loco posita sint, sine ulla controversia ad cap. XXIII., quod est de ostentatione (*ἀλαζονείας*), referenda esse affirmat. Alii in alia capita transponenda esse statuunt. Ego ad hoc caput pertinere illa defendi ac probavi argumentis comm. II. p. 30—32.

p. 21, 30. καὶ [*κληθεὶς δ' ἐπὶ δεῖπνον — διηγήσα-*

σθαι], ὅτι ψυχρὸν ὕδωρ ἐστὶ παρ' αὐτῷ λακκαῖον, ὥστε [ἀεὶ καὶ τὸν οἶνον] εἶναι ψυχρόν, καὶ ὡς κῆπος λάχανα πολλὰ ἔχων καὶ ἁπαλά, καὶ μάγειρος εὖ τὸ ὄψον σκευάζων] aucta haec additamentis Palatini; καὶ ὅτι ψυχρὸν ὕδωρ ἐστὶ παρ' αὐτῷ λακκαῖον. καὶ ὡς κῆπος λάχανα πολλὰ ἔχων καὶ ἁπαλὰ vulgo (Fisch.). Eadem in Palatino extant; adduntur autem deinde haec: ὥστε εἶναι ψυχρόν· καὶ μάγειρος εὖ τὸ ὄψον σκευάζων. Egi de hoc loco comm. II. p. 32. 33. Coniecturam ibi propositam paullulum mutatam recepi. Verba ὥστε εἶναι ψυχρὸν primus Schneiderus post λακκαῖον collocavit, neque tamen quicquam interposuit. Post primum καὶ ante ὅτι ψυχρὸν ὕδωρ Duebnerus asteriscos lacunae signa posuit. Alteram lacunam verbis ἀεὶ τὸν οἶνον olim iam a me propositis, quibus nunc καὶ adieci, explevit.

p. 22, 3. καὶ ξενίζων δὲ [φῆσαι], ὅτι ἡ οἰκία αὐτοῦ πανδοκεῖόν ἐστι· μεστὴν γὰρ ἀεί· καὶ τοὺς φίλους αὐτοῦ εἶναι τὸν τετρημένον πίθον· εὖ ποιῶν γὰρ αὐτοὺς οὐ δύνασθαι ἐμπλῆσαι· καὶ δεῖξαι τὸν παράσιτον αὐτοῦ, ποῖός τίς ἐστι, τῷ συνδειπνοῦντι] aucta additamentis Palatini et de coniectura emendata; καὶ ὅτι ἡ οἰκία αὐτοῦ πανδοκεῖόν ἐστι. καὶ ξενίζων δὲ δεῖξαι τὸν παράσιτον αὐτοῦ ποῖός τις vulgo (Fisch.). Eadem in Palatino reperiuntur, sed post πανδοκεῖόν ἐστι interponuntur haec: μεστὴ γάρ ἐστι. καὶ τοὺς φίλους αὐτοῦ εἶναι — ἐμπλῆσαι; ultimis autem illis ποῖός τις addita haec sunt: ἐστι τῷ συνδειπνοῦντι. Accurate hunc locum comm. II. p. 34. 35 tractavi ibique coniecturam proposui, qua hic usus sum. Primum enim verba ξενίζων δὲ transposui, deinde φῆσαι interposui, denique μεστὴ γάρ ἐστι in μεστὴν γὰρ ἀεί mutavi. Secutus me est Duebnerus, φῆσαι tamen non interposuit. Etiam Hartungius coniecturam μεστὴν γὰρ ἀεί recepit, me autem auctorem non nominavit.

p. 22, 7. καὶ παρακαλῶν δὲ ἐπὶ τοῦ ποτηρίου εἰπεῖν, ὅτι τὸ τέρψον τοὺς παρόντας παρεσκεύασται, καὶ ὅτι — παρὰ τοῦ πορνοβοσκοῦ ἤδη, „Ὅπως πάντες ὑπ' αὐτῆς αὐλώμεθα καὶ εὐφραινώμεθα"] aucta Palatini additamentis; καὶ παρακαλῶν δὲ ἐπὶ τοῦ ποτηρίου

ὅτι τέρψον τοὺς παρόντας vulgo (Fisch.); reliqua e Palatino accesserunt. — ποτηρίου in Palatino, ut Badhamus refert, π̈^π (πο^ϛ apud Sheppard.) exaratum est; — pro παρεσκεύασται apud Siebenkeesium παρασκευάσται vitiose scriptum est: in codice ipso mendum non videtur inesse. Denique verba πορνοβοσκοῦ ἤδη, Ὅπως apud Siebenk. sic scripta sunt: πορνοβόσκου· ἤδη πῶς. Schneiderus πῶς in ὅπως mutavit et hoc in exemplo Tauchnitiano reperitur: Badhamus nihil enotavit.

Μικροφιλοτιμίας κα΄.

p. 22, 18. ἀγαγὼν] sic Palatinus, non ἀναγὼν, ut est apud Siebenkeesium; ἀναγαγὼν, quod in Palatino esse non recte Schneiderus narrat, praeter illum etiam Blochius, Astius, Duebnerus receperunt; ἀναγαγεῖν Meierus comm. III. p. 5 mavult idque recepit Hartungius; ἀπαγαγὼν vulgo. Scribendum fortasse ἀγαγεῖν.

p. 22, 19 — p. 23, 9. καὶ πλειστάκις δὲ ἀποκείρασθαι — „Τούτου ἐστὶν ἡ παλαίστρα“] Haec in codicibus omnibus et in plerisque editionibus capiti V., quo de blanditia agitur, ita adiuncta sunt, ut verba καθεύδειν ἅμα θλιβόμενος (p. 8, 30), quae nunc ultima in eo sunt, proxime sequantur. Non convenire ea in blandi hominis descriptionem Fischerus adeo p. 47 fatetur. Casaubonus duas capitis quinti partes ad diversorum vitiorum descriptiones pertinere statuit: perisse enim fortasse finem quinti capitis et initium sequentis, quo βαναυσία vel ἀπειροκαλία descripta fuerit. Hanc amplexus sententiam Schneiderus e verbis supra positis καὶ πλειστάκις — παλαίστρα novum fecit caput, cuius interierit initium. Astius ad hoc, de quo agitur, caput illa retulit, neque tamen quo ego loco posuit, sed in fine post verba καθ' ὑπερβολὴν εὐημερεῖ (p. 23, 31).

p. 22, 27. ἀποστ[έλλειν] ἁλμάδας] ἐπιστάλματα vulgo. Coniectura paullo audaciore usus sum, quia leniorem emendandi rationem invenire non potui. Casaubonus iam ἐπιστάλματα in ἀποστάλματα mutari voluit, quamquam ne haec quidem vox aliunde nota est; ἐπισάγματα coni.

Furlanus, ἐπιστέμματα Pavus. Aliam emendandi viam ingressi Hottingerus et Astius ἐπιστάλματα post ξένοις δὲ collocarunt, lacunam praeterea statuentes esse, quam Astius quidem addito verbo πέμματα explendam esse suspicatur; — πέμπειν, quod in Rhedigeriano post Κύζικον, in epitome Augustana post κύνας haud incommode interpositum est, receptum illud a Schneidero in editionem secundam et ab Hartungio, non assumsi: credo enim, illud, postquam verbum ἀποστέλλειν intercidit, a librariis esse additum. Erunt tamen fortasse, quibus haec placebit minusque audax videbitur emendandi ratio: ξένοις δὲ ἀποστάλματα, [ἁλμάδας] εἰς Βυζάντιον καὶ Λακωνικὰς κύνας εἰς Κύζικον πέμπειν καὶ μέλι κτλ.

p. 23, 4. παλαιστριαῖον] sic tres codices Duebneri, Palatinus Neveleti, Rhedigerianus; recepit Duebnerus; παλαιστρικὸν vulgo, παλαιστρικὴν Astius de coniectura.

p. 23, 4. κονι[στήριο]ν] de coniectura a Meiero comm. V. p. 9 proposita, ab Hartungio recepta; κόνιν vulgo, κόριν vel κόργν Mon. 327.

p. 23, 5. χρηννύναι] de coniectura mea, de qua supra ad p. 14, 3 dixi. — χρὴ νῦν ἀεὶ Paris. A. B. Barocc., quam scripturam Needhamus e χρωννύναι vel κιχράναι, Pavus e χρωννύειν ἀεί, quod quidem in codice vetustissimo Salmasii (de modo usur. p. 306) repertum esse dicitur, ortam putat. Fischerus, his narratis, adiungit: „At quidni potius e χρηννύειν ἀεί?" — χρᾷν ἀεὶ Guelf. 1. 2. Rhedig. Gall. 3 et libri editi, paucis quidem, in quibus χρᾷν omittitur, exceptis; χρᾷν om. Gall. 5. Trin. Mon. 327. 490; interpolatum est, ut ait Needhamus, in Gall. 4.

p. 23, 7. καὶ αὐτὸς ἐν ταῖς ἐπιδείξεσιν ὕστερον ἐπεισιέναι ἐπὶ [τῷ εἰπεῖν τὸν ἕτερον] τῶν θεωμένων πρὸς τὸν ἕτερον] καὶ αὐτὸς ἐν ταῖς ἐπιδείξεσιν ὕστερον εἰπεῖν, ἐπὶ τῶν θεωμένων, πρὸς ἕτερον vulgo (Fisch.). Ab hac scriptura optimi codices Paris. A. B. Fontebland. Barocc. ita discedunt, ut ἔπεισιν pro εἰπεῖν, πρὸς τὸν ἕτερον pro πρὸς ἕτερον exhibeant. Etiam in Florentino codice ἔπεισιν est: significatio quidem eius accuratior apud Riccium excidit, est autem sine dubio Flor. V. Optimorum codi-

cum scripturam πρὸς τὸν ἕτερον cum Needhamo servavi, ἔπεισιν autem in ἐπεισιέναι mutavi; interpositis deinde post ἐπὶ praepositionem verbis τῷ εἰπεῖν τὸν ἕτερον lacunam apertissimam explevi. Ceterum ἔπεισιν vel εἰπεῖν in ἐπεισελθεῖν mutavit Schneiderus I., in ἐπεῖναι Schwarzius, in ἐπιέναι mutari voluit Fischerus, in ἐλθεῖν Pavus. Similiter atque ego iam Needhamus lacunam explevit, haec quidem interponens: τῷ εἰπεῖν τινα. Hunc secutus Schwarzius τῷ εἰπεῖν ἕνα interposuit, Astius sic scribendum esse coniecit: ἐπὶ [τῷ εἰπεῖν] τῶν θεωμένων [ἕτερον] πρὸς ἕτερον. Meierus paullo audacius grassatus hanc proposuit emendandi rationem (comm. V. p. 9): καὶ αὐτὸς ἐν ταῖς ἐπιδείξεσιν ὕστερον εἰπεῖν περιιὼν τῶν θεωμένων πρὸς ἕκαστον, ὅτι αὐτοῦ ἔστιν ἡ παλαίστρα.

p. 23, 10. ἀποδοῦναι] In Palatino verba καὶ κολοιῷ δὲ — πηδήσεται sequuntur, quae a me paullo inferius post περιπατῶν (p. 23, 17) collocata sunt.

p. 23, 12. προσπατταλῶσαι] Palatinus; προσπατταλεῦσαι vulgo.

p. 23, 16. ἐν τοῖς μύωψι] additamentum Palatini, in quo, si fides Siebenkeesio habenda est, ἐν ταῖς μ. invenitur. Badhamus, quamquam in exemplo Tauchnitiano mendum correctum est, nihil tamen enotavit.

p. 23, 17. Καὶ κολοιῷ δὲ ἔνδον — ὁ κολοιὸς πηδήσεται] additamentum Palatini, tractatum a me comm. II. p. 14. 15. Vid. ad p. 23, 10.

p. 23, 20. Μελιταίου] additamentum Palatini, firmatum illud auctoritate epitomes Augustanae, in qua haec inveniuntur: καὶ κυναρίου μελιταίου τελευτήσαντος μνῆμα ποιῆσαι.

p. 23, 20. αὐτῷ μνῆμα καὶ στηλίδιον ποιήσας] sic Palatinus, siquidem scripturam eius fideliter expressit Siebenkeesius; αὐτῷ μνῆμα ποιῆσαι. καὶ στηλίδιον ποιήσας vulgo. In Tauchnitiano exemplo molestum illud ποιῆσαι post μνῆμα adest: abesse vero a Palatino Badhamus certe non dixit.

p. 23, 23. στιλπνῶν καὶ ἀλείφειν] de coniectura; στεφανοῦντα ἀλείφειν Palatinus; στεφανοῦντα ἀλείφεσθαι Trin. Guelf. 2. Rhedig. Mon. 327, veteres editiones usque

ad Casaubonum; *στεφανῶν· καὶ ἀλείφεσθαι* recentiores plerique editores de coniectura Casauboni; *στεφανῶν, καὶ ἀλείφειν* Schneiderus; *στεφανῶν καὶ ἀλείφων* coni. Coraes, recepit Astius. Meierus denique, postquam (comm. III. p. 5) *στεφανοῦν, ἀπαλείφειν* scribendum esse dixit, „*στεφανοῦν*," inquit, „non credo verum esse neque tamen scio, quid in eo lateat reconditum."

p. 23, 24. *συνδιοικήσασθαι*] *συνδιοικίσασθαι* Palatinus (non *συνδιοικήσασθαι*, ut Siebenk.). Retinui vulgatam scripturam a Meiero III. p. 5. 6 defensam. Scribendum tamen fortasse *συνδιαπράξασθαι*.

p. 23, 27. *ἐθύομεν οἱ πρυτάνεις τῇ μητρὶ τῶν θεῶν, καὶ ὑμεῖς δέχεσθε τὰ ἀγαθά· τὰ γὰρ σφάγια καὶ τὰ ἱερὰ καλά*] emendavi haec de coniectura partim Meieri partim mea; *ἐθύομεν οἱ πρυτάνεις τὰ ἱερὰ τῇ μητρὶ τῶν θεῶν ἄξια καὶ καλά, καὶ ὑμεῖς ἐκδέχεσθε τὰ ἀγαθά* vulgo (Fisch.); *ἐθύομεν οἱ πρυτάνεις τὰ ἱερὰ τῇ μητρὶ τῶν θεῶν· τὰ γὰρ* (non *μὲν*, ut Siebenk.) *ἄξια καὶ τὰ ἱερὰ καλά· καὶ ὑμεῖς δέχεσθε τὰ ἀγαθά* Palatinus; *ἐθύομεν οἱ πρυτάνεις τὰ ἱερὰ τῇ Μητρὶ τῶν θεῶν καὶ ἔστι τὰ μὲν σφάγια καὶ τὰ ἱερὰ καλά κτλ.* coni. Meierus comm. III. p. 6. Ego vero *τὰ ἱερά*, quod in vulgaribus codicibus et editionibus ante *καλά* deest et in alienum locum male translatum esse videtur, post *πρυτάνεις* omisi; deinde *ἄξια* cum Meiero in *σφάγια* mutavi; denique verba *καὶ ὑμεῖς δέχεσθε τὰ ἀγαθά* post *τῶν θεῶν* collocavi. In reliquis Palatinum secutus sum.

p. 23, 30. *αὐτοῦ*] *αὐτοῦ* Palatinus, non *ἑαυτοῦ*, ut est apud Siebenk.; *ἑαυτοῦ* reliqui libri et scripti et editi omnes.

Ἀνελευθερίας κβ'.

p. 24, 2. *περιουσία τις ἀποφιλοτιμίας δαπάνης ἔχουσα*] de coniectura a me comm. III. p. 27 proposita; *π. τις ἀπὸ φιλοτιμίας δαπάνην ἔχουσα* veteres editiones et codices omnes, etiam Palatinus: neque enim in hoc codice *ἀποφιλοτιμίας* est, ut Siebenkeesius affirmat, sed, ut in reliquis, *ἀπὸ φιλοτιμίας*. — *ἀποφιλοτιμίας* pro *ἀπὸ φιλοτιμίας* scribendum esse primus Fischerus coniecit, ἀφιλο-

τιμίας Casaubonus primus proposuit; — *δαπάνην ἔχουσα* in *δ. φεύγουσα* mutari voluit Casaubonus, in *δαπάνης ἔχθουσα* Reiskius, in *δαπάνην ἔχθουσα* Boissonadius (ad Marini vit. Procl. p. 75), in *δαπάνης ἀπέχουσα* Astius; — *ἀπουσία φιλοτιμίας δαπάνην ἐχούσης* coni. Schweighaeuserus, *περιουσία τις ἀπο[στροφῆς ἀπὸ] φιλοτιμίας δαπάνην ἐχούσης* Meierus comm. III. p. 6. Quod ego proposui, *δαπάνης ἔχουσα*, Duebnerus recepit. Fortasse tamen *δαπάνης εἴργουσα* scribendum.

p. 24, 5. *ἐπιγράψας μὲν*] Palatinus; *ἐπιγράψας* (sine *μὲν*) vulgo; *ἐπιγραψάμενος* in Palatini scriptura latere putat Schneiderus.

p. 24, 8. *ἱερεω[σύνω]ν*] de coniectura Meieri (comm. III. p. 7), etiam ab Hartungio recepta; *ἱερέων* (non *ἱερείων*, ut est apud Siebenk.) Palatinus; *ἱερείων* reliqui libri scripti et editiones veteres omnes; *ἱερῶν* coni. Casaubonus (ad Vopisc. p. 240), *ἱερέως* Needhamus, *ἱερέων* Stephanus.

p. 24, 9. *ἀποδόσθαι*] Palatinus (*ἀποδύσθαι* Shepp.), non *ἀποδίδοσθαι*, ut est apud Siebenkeesium; *ἀποδίδοσθαι* vulgo; *ἀποδόσθαι* scribendum esse Meierus iam comm. III. p. 7 coniecit eumque secutus est Hartungius.

p. 24, 11. *στρώματα αὑτῷ*] *στρῶμα ταὐτὸν* Palatinus, non *στρώματα αὐτοῦ*, ut est apud Siebenkeesium. Correxit Meierus comm. III. p. 7, quem secutus est Hartungius; *αὑτῷ* om. reliqui omnes.

p. 24, 13. *καὶ τὰ παιδία δὲ δεινὸς μὴ πέμψαι εἰς διδασκάλου, ὅταν ᾖ Μουσεῖα, ἀλλὰ φῆσαι κακῶς ἔχειν, ἵνα μὴ συμβάλωνται*] Novum hoc additamentum in Palatino sic scriptum est: *καὶ — εἰς διδάσκαλον, ὅτ*ᶜ (*ὅταν* Siebenk. et Sheppardus) *ᾖ* (non *ᾗ*, ut Sieb.) .*τοῦ ἀποτιθέναι καὶ*

δ α, δ

τὰ παι μουσι (*παιδιμουσια* Siebenk., *παιμουσία* Sheppard.), *ἀλλὰ — συμβάλωνται* (non *συμβάλλωνται*, ut Siebenk.). Siebenkeesius quidem *εἰς διδάσκαλον* tanquam Palatini scripturam exhibet: Badhamus vero, etsi in Tauchnitianam editionem Schneideri correctio *εἰς διδασκάλου* recepta est, nihil tamen annotavit. Tractavi hunc locum comm. II. *p. 18.* Blochio equidem assensus ostendi ibi, verba *τοῦ*

ἀποτιθέναι καὶ omittenda esse. Longius etiam progressus Meierus comm. III. p. 7 omnia illa *τοῦ ἀποτιθέναι καὶ τὰ παιδὶ* e superioribus male esse repetita statuit. Hanc emendandi rationem facere non potui quin amplecterer.

p. 24, 16. *καὶ*] ante *τὰ λάχανα* om. Palatinus, ut refert Badhamus; a Siebenkeesio haec omissio silentio praetermissa est.

p. 24, 18. *καὶ διειλεγμένον αὐτῷ προσιόντα*] additamentum Palatini. Siebenkeesius et Astius minus recte post *διειλεγμένον* comma ponunt. Vid. comm. I. p. 26.

p. 24, 19. *ἀποκάμψας*] sic etiam Palatinus, non *ἀνακάμψας*, ut est apud Siebenk.

p. 24, 19. *τὴν κύκλῳ*] sic Palatinus, non *τῷ κύκλῳ*, ut in Siebenkeesii exemplo scriptum est; *τῷ* omittendum esse iam dudum intellectum est. Vid. comm. I. p. 26. Ceterum verba *τὴν κύκλῳ*, vulgo omissa, e Palatino assumta sunt, *τὴν* autem ab editionibus praeter meam omnibus abest.

p. 24, 20. *καὶ τῇ γυναικὶ δὲ τῇ ἑαυτοῦ προῖκα εἰσενεγκαμένῃ μὴ πρίασθαι θεράπαιναν, ἀλλὰ μισθοῦσθαι εἰς τὰς ἐξόδους τὰς γυναικείας παιδίον τὸ συνακολουθῆσον*] aucta additamentis Palatini; *καὶ μὴ πρίασθαι θεραπαίνας, ἀλλὰ μισθοῦσθαι εἰς τὰς ἐξόδους* vulgo. Recepi coniecturam comm. II. p. 20 a me propositam *εἰς τὰς ἐξόδους τὰς γυναικείας*, quamvis Meierus comm. III. p. 8 Palatini scripturam *εἰς τὰς ἐξόδους ἐκ τῆς γυναικείας* defendat et Cobetus var. lectt. p. 204 dicat: „supple *ἐκ τῆς γυναικείας ἀγορᾶς*.“ Secuti me sunt Duebnerus et Hartungius. Cobetus l. l. praeterea *εἰσηνεγκαμένῃ* in *ἐπηνεγκαμένῃ* (sic enim scribit ipse) mutari iubet, quasi non liceat dicere *εἰσφέρεσθαι προῖκα*. Itaque corrigenda nimirum etiam Demosthenis in oratione c. Aphob. p. 814, 11 erunt verba *τὴν ἡμετέραν μητέρα πεντήκοντα μνᾶς εἰς τὸν οἶκον εἰσενηνεγμένην*. — In codicibus Trin. Guelf. 2. Rhedig. Mon. 327 et in Camotiana *θεράπαιναν* scriptum est; etiam in Palatino *θεράπαινα* est, non *θεραπαίνας*, ut Siebenkeesius exhibet. Itaque non sum ausus vulgatam retinere scripturam, quam olim quidem praetuli. Ultima denique verba

in Palatino sic scripta sunt: *παιδίον τὸ συνακολουθῆσαν*, non *παιδίον συνακολουθήσον*, ut est apud Siebenk.

p. 24, 23. *καὶ τὰ ὑποδήματα παλιμπήξει — οὐδὲν διαφέρει*] additamentum Palatini. Meierus comm. III. p. 5 illud „potius in sordidum et avarum quam in illiberalem ab sumptibus cuiuscunque *φιλοτιμίας* abhorrentem cadere“ putat. Obsecutus ei Hartungius in cap. X. (*μικρολογίας*) transtulit. Pro *παλιμπήξει* in codice *πάλιν πήξει* scriptum: correxit Schneiderus. Quod ego comm. II. p. 21 proposui, *ἥλων ἐμπήξει*, Duebnerus recepit.

Ἀλαζονείας κγ´.

p. 24, 29. *δὲ*] om. Palatinus, si quidem fides haberi potest Siebenkeesio. Badhamus, quamquam a Tauchnitiana editione non abest illud, nihil tamen discrepantiae enotavit.

p. 24, 29. *προσποίησις ἀγαθῶν*] de Auberii et Reiskii coniectura, etiam ab Hartungio recepta; *προσδοκία τις ἀγ.* Palatinus, *προσδοκία τινῶν ἀγ.* vulgo. Cf. comm. II. p. 31. III. p. 25.

p. 25, 3. *καὶ ἀπολώλεκε*] additamentum Palatini. Cf. comm. II. p. 22.

p. 25, 3. *καὶ ἅμα ταῦτα — κειμένης*] additamentum Palatini.

p. 25, 3. *πλεθρίζων*] Retinui, quod in Palatino scriptum est, quia nihil, quod plane satisfaceret, potui invenire.

p. 25, 4. *ἐπὶ*] de coniectura comm. II. p. 23 a me proposita. Receperunt Duebnerus et Hartungius; *εἰς* Palatinus.

p. 25, 5. [*μηδὲ*] *δραχμῆς*] *μηδὲ* de coniectura interposui.

p. 25, 6. *δὲ* et *δεινὸς*] additamenta Palatini.

p. 25, 7. *καὶ ὡς αὐτῷ εἶχε*] Etiam haec e Palatino assumta sunt. Cf. comm. II. p. 25.

p. 25, 10. *καὶ ταῦτα — ἀποδεδημηκώς*] supplementum Palatini. Cf. comm. II. p. 25.

p. 25, 10. *δὴ φῆσαι*] de coniectura Corais; *ψηφῆσαι* *Palatinus*; *ψοφῆσαι* coni. Hottingerus et Orellius ad

Isocr. ἀντιδ. p. 267; ψηφίσαι censor quidam in ephemerid. litterar. Ienens. a. 1798. n. 339. p. 358; φληναφῆσαι ego olim comm. II. p. 25.

p. 25, 11. *καὶ γράμματα δὲ*] δὲ om. vulgo. In Palatino videtur esse: primus enim Siebenkeesius illud induxit et ex eius editione in suas assumserunt Schneiderus, Blochius, Astius, alii: neque Badhamus abesse a codice particulam dicit. Ceterum illi, quos nominavi, editores hanc additionem ne verbo quidem commemorant.

p. 25, 12. *τριττὰ δή, λέγοντα*] sic Palatinus (omisso tamen post δή commate, quod ego interposui), non *τριττὸν δὴ λέγ.*, ut est apud Siebenkeesium; *τρίτον δὴ λέγ.* vulgo.

p. 25, 15. „*Περαιτέρω φιλοσοφεῖν προσῆκε Μακεδόσι*"] supplementum Palatini, quod quomodo sine mutatione retineri et defendi possit, appositis signis ostendi. Scribendum tamen videtur, ut olim (comm. II. p. 27) conieci, [*καὶ ὅτι*] *περαιτέρω φ. πρ. Μ.* Schneiderus *Μακεδόσι* in *Μακεδόνων* mutandum esse statuit, Hartungius *περ. φιλ. γὰρ προσήκειν Μακεδόνων* scripsit, Siebenkeesius supplementum post *Μακεδονίαν* collocari voluit.

p. 25, 16. *δὲ*] additamentum Palatini, ab recentioribus fere omnibus receptum, sed non commemoratum.

p. 25, 17. *αὐτῷ γένοιτο*] sic Palatinus, non *γένοιτο αὐτῷ*, ut Siebenk.; *γ. ἑαυτῷ* Schneiderus; *ἐγένοντο ἑαυτῷ* Hartungius; *γένοιτο αὐτῷ* vulgo.

p. 25, 18. *ἀνανεύειν γὰρ οὐ δύνασθαι*] supplementum Palatini.

p. 25, 19. *ἀγνώτων*] Palatinus, non *ἀγνώστων*, ut Siebenk.; *ἀγνώστων* vulgo; *ἀναγνωστῶν* Hartungius.

p. 25, 20. *ἕνα αὐτῶν*] e Palatino assumta.

p. 25, 20. *ποσοῦν· καθ' ἑξακοσίους κατ[αριθμήσας] κατὰ μνᾶν καὶ προστιθεὶς πιθανῶς ἑκάστοις τούτων ὀνόματα ποιῆσαι καὶ δέκα τάλαντα*] *ποσοῦν αὐτὰς καθ' ἑξακοσίους, κατὰ μίαν. καὶ προστιθεὶς πιθανὰ ἑκάστοις τούτων ὀνόματα, καὶ ποιῆσαι δέκα τάλαντα* vulgo (Fisch.); *πόσων* (non *ποσῶν*, ut Siebenk.) *καθ' ἑξακοσίας καὶ κατὰ μίαν καὶ προστιθεὶς πιθανῶς ἑκάστοις τούτων ὀνό-*

ματα ποιῆσαι καὶ δέκα τάλαντα Palatinus. Tractavi hunc locum comm. II. p. 27—30 ibique coniecturam proposui, a qua nunc paullum discessi. Secutus enim Palatinum sum, ita tamen, ut primum *ποσοῦν* et *ἑξακοσίους* e vulgata lectione retinerem, deinde *καθ'* in *κἀθ'* mutarem, denique *καταριθμήσας* (pro *καὶ*) post *ἑξακοσίους* interponerem. Duebnerus *καθ'* in *εἶθ'* mutavit et coniecturam olim a me propositam secutus *ἐξαριθμήσας* post *ἑξακοσίους* interposuit. — *κατὰ μνᾶν* pro *κατὰ μίαν* multi editores, Salmasium secuti, receperunt. Sunt tamen fortasse, quibus integram servare Palatini scripturam et sic omnia scribere placeat: — *καὶ ποσῶν καθ' ἑξακοσίας καὶ κατὰ μίαν καὶ—τάλαντα.* Liceat praeterea *αὐτὰς*, quod vulgo post *ποσοῦν* collocatum est, in *αὐτοὺς* mutatum ita retinere, ut ad *τοὺς ἀπόρους τῶν πολιτῶν* referatur. Mihi tamen magnae de huius scripturae veritate sunt dubitationes.

p. 25, 23. *φῆσαι εἰσενηνέχθαι εἰς ἐράνους αὐτῷ*] *φήσας εἰσενηνεχθαι* (*εἰσενήνεχθαι* Sheppard.) *εἰς ἐράνους αὐτῶν* Palatinus, non *φήσας εἰσενηνοχέναι εἰς ἐράνους αὐτὸν*, ut est apud Siebenkeesium; eadem reliquorum codicum veterumque editionum est scriptura, praeterquam quod *εἰσενηνοχέναι* in iis, non *εἰσενηνέχθαι* scriptum est. Inde vulgaris orta est lectio haec: *φῆσαι εἰσενηνοχέναι εἰς ἐράνους αὐτόν.* Ego, Palatini scriptura *εἰσενηνέχθαι* servata, *αὐτῶν* in *αὐτῷ* mutavi.

p. 25, 25. *καὶ προσελθὼν δ' ἐπὶ τοὺς ἵππους τοὺς ἀγαθοὺς τοῖς πωλοῦσι προσποιήσασθαι ὠνητιᾶν*] *καὶ πρ. δ' εἰς τοὺς ἵππους — ὠνητιᾶν* Palatinus. In reliquis etiam codicibus veteribusque editionibus *εἰς* reperitur, deinde *τοῖς* ante *πωλοῦσι* omissum est. Itaque Sylburgius *καὶ πρ. δὲ τοῖς τοὺς ἵππους τ. ἀγ. πωλοῦσι, πρ. ὠνητιᾶν* scribendum esse coniecit et haec vulgaris facta est scriptura. Stephanus, servata ceteroqui codicum lectione, *πωλοῦσι* in *πωλοῦντας* mutavit. Casaubonus denique *οὐ* post *ἵππους* inseri voluit. Ego quidem Palatinum secutus sum, *ἐπὶ* tamen pro *εἰς* scripsi. In Schneideri utroque exemplo *τοὺς* ante *ἵππους* omissum est: hunc errorem Blochius, Duebnerus, Hartungius

propagarunt. — ἀγωνικοὺς pro ἀγαθοὺς coni. Orellius, recepit Hartungius.

p. 25, 32. αὐτῷ] additamentum Palatini. Recepit adeo Astius.

Ὑπερηφανίας κδʹ.

p. 26, 2. ἡ ὑπερηφανία] sic Palatinus, non ὑπερηφανία (sine articulo), ut est apud Siebenk.; ὑπερηφανία vulgo. Articulum auctore Corae Astius iam et in editione secunda Schneiderus apposuerunt.

p. 26, 5. καὶ εὖ ποιήσας [μὴ] μεμνῆσθαι φάσκειν· καὶ φράζειν ἐν ταῖς ὁδοῖς, τὰς διαίτας κρινεῖν, τοῖς ἐπιτρέψασι] auct a supplemento Palatini; καὶ εὖ ποιήσας, μεμνῆσθαι φάσκειν ἐν ταῖς ὁδοῖς καὶ βιάζειν vulgo (Fisch.); καὶ εὖ ποιήσας μεμνῆσθαι φάσκειν, καὶ βιάζειν ἐν ταῖς ὁδοῖς τὰς διαίτας κρίνειν ἐν (καὶ ἐν pro ἐν Siebenk.) τοῖς ἐπιτρέψασι Palatinus. Priora negatione μὴ interposita emendare conatus sum, quamvis hanc rationem comm. I. p. 29 a me propositam et defensam Meierus comm. III. p. 10 impugnet. Me secutus est Duebnerus. Reliqua sic olim mutavi: καὶ βιάζεσθαι ἐν ταῖς ὁδοῖς τὰς διαίτας κρίνειν καὶ ἐν[τυχὼν] τοῖς ἐπιτρέψασι. Duebnerus, qui hanc probavit coniecturam, cur colon post κρίνειν collocaverit, non perspicio causam. Nunc quum καὶ ante ἐν in Palatino non esse sciam, leniore emendandi ratione usus βιάζειν in φράζειν, κρίνειν cum Meiero in κρινεῖν mutavi, ἐν autem ante τοῖς ἐπιτρέψασι delevi. Meierus duas proposuit coniecturas hasce: — φάσκειν· καὶ τὰς διαίτας κρίνειν μὴ 'θέλειν τοῖς ἐπιτρέψασι, aut — φάσκειν· καὶ φράζειν βαδίζων ἐν ταῖς ὁδοῖς τὰς διαίτας μὴ κρινεῖν τοῖς ἐπιτρέψασι.

p. 26, 7. καὶ χειροτονούμενος — σχολάζειν] supplementum Palatini.

p. 26, 7. χειροτονούμενος] χειροτονουμένοις Palatinus. Correxerunt Coraes et Schneiderus.

p. 26, 12. ὅταν δὲ αὐτῷ δόξῃ, ἄνω πάλιν· καὶ ἑστιῶν] sic Palatinus, non ὅταν — ἄνω πάλιν· Ἑστιῶν, ut est apud Siebenkeesium; ὅταν δὲ αὐτῷ δόξῃ, ἑστιᾶν vulgo. Verba ἄνω πάλιν· καὶ, quae nova accesserunt e

Palatino, defensa a me sunt comm. I. p. 32; — *καὶ* (ante *ἑστιῶν*) Astius iam ante denuo collatum a Badhamo Palatinum de coniectura interposuit.

p. 26, 16. *ἐπ' ἀλειφόμενον αὐτὸν οὔτε λουόμενον οὔτε ἐσθίοντα*] Verba *οὔτε λουόμενον* vulgo omissa e Palatino et Rhedigeriano accesserunt. In Palatino *ἐπαλειφόμενον* et *λουόμενον* scriptum est, non *ἐπ' ἀλ.* et *λυόμενον*, ut est apud Siebenk.; *ἐπαλειφόμενον* etiam in Rhedigeriano reperitur. — Pro *αὐτὸν*, quod apud Siebenkeesium excidit, in Palatino *αὑτὸν* scriptum est.

p. 26, 19. *διαθεῖναι*] de coniectura; *διωθεῖν* vulgo; *διαθεῖν* coni. Astius, *διοικεῖν* Pavus.

p. 26, 22. *ληψομένους*] de coniectura; *ληψόμενος* vulgo; *ληψόμενον* Astius de coniectura.

Δειλίας κε'.

p. 26, 27. *κλύδωνος*] Palatinus (non *κλυδωνίου*, ut Siebenk.); *κλυδωνίου* vulgo.

p. 26, 30. *τί αὐτῷ δοκεῖ*] hoc ordine Palatinus, quem praeter alios etiam Astius, ne commemorata quidem vulgata lectione, secutus est; *τί δοκεῖ αυτῷ* vulgo.

p. 27, 3. *καὶ στρατευόμενος δὲ πεζῇ ἐκβοηθοῦντάς τε προσκαλεῖν κελεύων πρὸς αὑτὸν στάντας πρῶτον περιιδεῖν*] aucta supplemento Palatini; *καὶ στρατευόμενος δὲ προσκαλεῖν πάντας πρὸς αὐτὸν καὶ στάντας πρῶτον περιιδεῖν* vulgo (Fisch.); *καὶ στρ. δὲ* $\overset{\eta}{\text{πεζοῦ}}$ (*πεζῇ* Siebenk., $\overset{\eta}{\textit{πεζου}}$ Shepp.) *ἐκβοηθοῦντός τε* (*ἐκβοηθοῦντας τε* Siebenk.) *προσκαλεῖν. κελεύων πρὸς αὐτὸν στάντας* (*πάντας* Siebenk.) *πρῶτον περιιδεῖν* Palatinus. Ego verba plane sic, ut supra sunt apposita, comm. I. p. 34 emendavi. — *στάντας* scribendum esse dixi, quamquam Siebenkeesius *πάντας* tanquam Palatini scripturam male exhibuit. Meierus quidem (comm. III. p. 11. 12), reiecta mea sententia, *πάντας* praetulit, sed verum me vidisse iam nova Palatini facta collatione intelligitur. — *πρὸς αὑτὸν* (pro *πρὸς αὐτὸν*) iam Needhamus scripsit. Meierus hanc proposuit coniecturam: *καὶ στρ. δὲ πεζῇ ἐκβοηθοῦντας ἱππέας*

προσκ., *κ. πρὸς αὐτὸν πάντας πρ. περιιδεῖν.* Duebnerus meam secutus est rationem.

p. 27, 7. *εἰπὼν*] de coniectura; *εἰπεῖν* vulgo; *εἰπ* (*εἶπε* m. p. Sheppard.) Palatinus, non *εἰπεῖν*, ut Siebenk.

p. 27, 9. *τρέχειν ἐπὶ τὴν σκηνήν*] sic Palatinus; *καὶ τρέχειν ὑπὸ τὴν σκηνήν* vulgo. Siebenkeesius adeo hanc nobis tanquam Palatini exhibuit scripturam: *καὶ εἰπεῖν τρέχειν ἐπὶ τ. σκ.* Quam quum revera in codice putarem reperiri, sic scribendum esse olim conieci (comm. II. p. 38): *εἰπεῖν πρὸς τοὺς παρεστ.* — *ἐπελάθετο καὶ* [*ἅμα*] *εἰπὼν τρέχειν ἐπὶ τὴν σκηνήν.* Nunc vera Palatini scriptura cognita, mutato priore infinitivo *εἰπεῖν* in *εἰπὼν* emendationem absolvi.

p. 27, 9. [*καὶ*] *τὸν παῖδα*] *καί*, quod olim (comm. II. p. 36) inserendum esse dixi, postea vidi iam a Gesnero in chrestom. insertum esse.

p. 27, 10. *καὶ κελεύσας*] *καὶ* additamentum Palatini; *κελεύειν* vulgo.

p. 27, 11. *οἱ πολέμιοι, ἀποκρύψαι*] sic Palatinus, non *οἱ π. καὶ ἀποκρύψας*, ut est apud Siebenkeesium; est haec autem vulgata lectio; *ἀποκρύψαι* est etiam in Rhedigeriano, in quo sic scriptum est: *οἱ πολέμιοι. Καὶ ἀποκρύψαι.* Equidem comm. II. p. 36 haec scripsi: „Magis quidem quam *καὶ ἀποκρύψας* placeret *ἀποκρύψαι*, quoniam occultare ensem caput rei et maximum inertiae timiditatisque documentum —; tamen, quoniam omnes codices participium exhibent, et tota constructio aptissime sic cadit, nihil mutavi.“ Quam recte ita senserim, iam patefacta vera Palatini scriptura cognoscitur.

p. 27, 12. *εἶτα διατρίβειν πολὺν χρόνον ὡς ζητῶν ἐν τῇ σκηνῇ· καὶ ὁρῶν*] *εἶτα διατρίβειν πολὺν χρόνον. καὶ ἐν τῇ σκηνῇ ὁρῶν* vulgo (Fisch.); *ὡς ζητῶν* supplementum Palatini, in quo tamen *ὡς ζητεῖν* scriptum est: correxit Schneiderus; — *καὶ* ante *ἐν τῇ σκηνῇ* vulgo positum post haec verba, ut dudum iam suasit Coraes (cf. comm. II. p. 37), collocavi. Certissimam hanc emendationem miror etiam ab recentissimis editoribus esse neglectam.

p. 27, 13. *τινὰ*] e Palatino accessit; *τινὸς* Rhedigerianus.

p. 27, 14. *προσδραμὼν καὶ θαῤῥεῖν κελεύσας ὑπολαβὼν φέρειν*] sic Palatinus; *προσδραμεῖν, καὶ θεωρεῖν κελεύειν* vulgo (Fisch.); *θαῤῥεῖν* pro *θεωρεῖν*, dudum illud a Casaubono coniectura inventum, etiam in Rhedigeriano extat.

p. 27, 16. *παρακαθήμενος ἀπὸ τοῦ ἕλκους*] e Palatino accesserunt.

p. 27, 16. *τὰς μυίας*] *τὰς* e Palatino assumtum; *μυίας* vulgo; *τὰς* etiam Astius recepit.

p. 27, 18. *τὸ*] haec vox, vulgo omissa, in Palatino et Rhedigeriano inventa est.

p. 27, 19. *ἐν τῇ σκηνῇ*] *τῇ* e Palatino et Rhedigeriano additum; *ἐν σκηνῇ* vulgo.

p. 27, 19. [*εἰπεῖν*]] de coniectura primus Schneiderus interposuit.

p. 27, 19. *οὐκ ἐάσει*] sic Palatinus (non *ἐάσεις*, ut Siebenk.) et Rhedigerianus; *οὐκ ἐάσεις* reliqui libri et scripti et editi omnes.

p. 27, 23. *ὡς „Κινδυνεύσας ἕνα σέσωκα τῶν φίλων“*] sic Rhedigerianus et Palatinus; recepit in editionem secundam Schneiderus; *ὡς κινδυνεύσας ὡς σέσωκε τῶν φίλων* vulgo (Fisch.), et sic iam in principe editione Casauboni scriptum est; *ὡς κ. ἕνα σέσωκε τ. φ.* de coniectura Casauboni recentiores editores; *ὡς κ. σέσωκε τῶν φίλων* Needhamus; *ὡς κ. σέσωκε τὸν φίλον* coni. Pavus.

p. 27, 24. *σκεψομένους τοὺς δημότας, τοὺς φυλέτας*] sic ego primus; nam sic Palatinus, non *σκεψαμένους τοὺς δημότας καὶ φυλέτας*, ut Siebenk.; *σκεψόμενος τοὺς φυλέτας, τὸν δῆμον* vulgo (Fisch.); *σκεψομένους τοὺς δημότας καὶ φυλέτας* Siebenkeesio confisi tum ceteri editores recentiores tum Astius scripserunt. Num *καὶ* in Palatino inter *τοὺς δημότας* et *τοὺς φυλέτας* interpositum sit, equidem, quum e Prelleri apographo nihil nisi *τοὺς φυλέτας* ascripserim, dubitarem, nisi Sheppardus coniunctim apposuisset *δημότας τοὺς φυλέτας*. Ceterum *σκεψομένους*, non *σκεψόμενος* scribendum esse Pavus iam et Reiskius viderunt.

Ὀλιγαρχίας κς΄.

p. 27, 29. *Δόξειε δ' ἂν*] sic ego primus, nam sic Palatinus, non *δόξειεν ἂν*, ut est apud Siebenk.; *δόξειεν ἂν* vulgo.

p. 27, 29. *φιλαρχία*] om. Palatinus; non commemorat hanc omissionem Siebenkeesius.

p. 27, 30. *ἰσχυροῦ κράτους γλιχομένη*] de coniectura Pavi; *ἰσχυροῦ κέρδους γλιχομένους* vulgo (Fisch.); *ἰσχυροῦ κέρδους γλιχομένη* Rhedigerianus; *ἰσχυρῶς κέρδους γλιχομένη* Palatinus; *ἰσχυρῶς κράτους γλιχομένη* Schneiderus. Vitiosam hanc esse definitionem statuens Meierus comm. IV. p 4, „Ulceri," inquit, „quaerenda medicina est, quam ne nos quidem probabilem afferre possumus. Erat quum *φιλεταιρία ἰσχυρῶς κέρδους γλιχομένη* coniiceremus." Aliorum coniecturas silentio praetermitto.

p. 27, 30. *ὀλίγαρχος*] vulgaris haec et Rhedigeriani scriptura etiam in Palatino est, non *ὀλιγαρχικὸς*, ut est apud Siebenkeesium; *ὀλιγαρχικὸς* coni. Casaubonus; receperunt hoc tum alii nonnulli tum recentissimi quique editores.

p. 27, 31. *οἷος τοῦ δήμου βουλευομένου, τίνας τῷ ἄρχοντι προσαιρήσονται τῆς πομπῆς τοὺς συνεπιμελησομένους, παρελθὼν ἀποφῆσαι ἔχειν*] aucta e Palatino et de coniectura a me emendata. — *οἷος τοῦ δήμου βουλομένου τινὰς τῷ ἄρχοντι ἐπιμελησόμενος* (*ἐπιμελησομένους* Rhedigerianus) *πομπῆς παρελθὼν ἀποφήνας ἔχει* vulgo (Fisch.); *οἷος τοῦ δήμου βουλομένου τῐ̈* [νι] (*τίνας* Sheppard.) *τῶ ἄρχοντι* (non *τῷ ἄρχοντι τινὰς*, ut est apud Siebenk.) *προαιρήσοντος* (*προαιρήσονται* Shepp.; *προαιρεῖσθαι* Siebenk.) *τῆς πομπῆς τοὺς συνεπιμελησομένους παρελθὼν ἀποφήνας ἔχει* Palatinus. Ego Palatini vestigia secutus primum *βουλομένου τινὰς* in *βουλευομένου, τίνας*, ut scribendum esse dudum iam divinum ac singulare Casauboni perspexit ingenium, mutavi, deinde *προσαιρήσονται* pro *προαιρήσοντος*, denique *ἀποφῆσαι ἔχειν* pro *ἀποφήνας ἔχει* posui. Coniecturarum ad emendandum hunc locum captarum tantus est numerus, ut, quum referre omnes longum sit, omnes si-

lentio praeterire praetulerim. Et quicunque veram Palatini scripturam iam patefactam cognoverit meamque emendandi rationem diligenti perpenderit aestimatione, inanes et falsas illas esse universas facile intelliget. Ceterum pravum verborum ordinem *τῷ ἄρχοντί τινας* pro *τινὰς* vel potius *τίνας τῷ ἄρχοντι*, inductum illum incredibili Siebenkeesii negligentia, recentiores editores retinuerunt.

p. 28, 2. [*καὶ ἐὰν ἐκπέμπειν δέῃ πρέσβεις, εἰπεῖν*], *ὡς δεῖ αὐτοκράτορας τούτους εἶναι· κἂν ἄλλοι προβάλλωνται δέκα, λέγειν· „Ἱκανὸς εἷς ἐστιν·“ τοῦτον δὲ ὅτι δεῖ ἄνδρα εἶναι*] additamentum Palatini, auctore Meiero (comm. IV. p. 4. 5) a me suppletum. Olim equidem, quamquam de legatis mittendis iam tum me cogitasse exempla docent comm. II. p. 39 a me allata, verba tamen *ὡς δεῖ αὐτοκράτορας τούτους εἶναι* ad archontes retuli. Meierus vero etiam haec ad legatorum electionem potius referenda eamque ab causam lacunam statuendam esse monuit. Ipse quidem hanc proposuit coniecturam: — *παρελθὼν ἀποφάναι*, [*καὶ πρέσβεις ὅταν ἀποπέμπεσθαι δέῃ, κελεύειν*] *ἔχειν, ὡς κτλ.* Ego lacunam simili certe ratione explevi. Ultima autem supplementi Palatini verba supra apposita *τοῦτον δὲ ὅτι δεῖ ἄνδρα εἶναι* a me primo recepta in editionibus omnibus desiderantur: nam quum a Siebenkeesio plane praetermissa sint, per Badhamum demum eorum notitia nobis patefacta est.

p. 28, 9. *αὐτοὺς*] additamentum Palatini, ne ab Astio quidem repudiatum.

p. 28, 10. *περὶ τούτων*] sic Rhedigerianus, quem Schneiderus in edit. secunda et Duebnerus secuti sunt; in Palatino quid sit, incertum: nam in Siebenkeesii exemplo *περὶ τοῦτο* reperitur, in Tauchnitiano *περὶ τούτου*; Badhamus nihil enotavit; om. vulgo; *ἐν παραβύστῳ* coni. Meierus.

p. 28, 11. *καὶ παύσασθαι ἀρχαῖς πλησιάζοντας, καὶ ὑπὸ τούτων αὐτοὺς ὑβριζομένους* [*ἢ*] *ἠτιμωμένους εἰπεῖν, ὅτι „„Ἢ τούτους δεῖ ἢ ἡμᾶς οἰκεῖν τὴν πόλιν“ “*] aucta e Palatino; *καὶ παύσασθαι ἀρχαῖς πλησιάζειν, καὶ ὅτι ὑπὸ τινῶν ὑβριζόμενος εἰπεῖν, Δεῖ αὐτοὺς κἀμὲ τὴν πόλιν οἰκεῖν* vulgo (Fisch.); *καὶ παύσασθαι ἀρχαῖς πλησιάζον-*

τας. καὶ ὑπὸ τούτων αὐτοὺς (*αὐτὸς* Siebenk.) *ὑβριζομένους* (*ὑβριζόμενος* Siebenk.) *ἢ τεμνομένους* (*ἢ τιμωμένους* Sheppard.; [*ἢ*] *ἠτιμομένος* Siebenk.), *ὅτι ἢ τούτους δεῖ ἢ ὑμᾶς* (*ὑμᾶς* corr. m. rec.; *ἡμᾶς* Siebenk.) *οἰκεῖν τὴν πόλιν* Palatinus. Olim equidem hunc locum tractans (comm. I. p. 36. 37), quum scripturam Palatini fideliter putarem esse a Siebenkeesio redditam, hanc proposui coniecturam: *καὶ ὑπό του τῶν* [*δημο*]*τικῶν αὐτὸς ὑβριζόμενος* [*ἢ*] *ἠτιμωμένος εἰπεῖν, ὅτι „ἢ τούτους δεῖ ἢ ἡμᾶς οἰκεῖν τὴν πόλιν.*“ Nunc demum, vera Palatini scriptura cognita, certa licuit emendandi uti ratione. In Palatini autem scriptura vix quicquam mutavi. Primum enim *ἢ* ante *ἠτιμωμένους* — ut iam alii fecerunt — inserui; deinde *εἰπεῖν*, quod in vulgatis reperitur libris, in Palatino omissum est, post *ἠτιμωμένους* retinui; denique *ὑμᾶς* in *ἡμᾶς* mutavi. Ceterum advertendus animus est ad verborum traiectionem in vulgari lectione factam, quales quidem in hoc libro non adeo rarae sunt: *ὅτι* enim, quod in Palatino recte ante *Δεῖ* positum est, in vulgatis libris alienum locum obtinet. Virorum doctorum coniecturas quum post cognitam veram Palatini scripturam inutiles esse appareat, iuvat omittere.

p. 28, 15. *τὸ μέσον*] *τὸ* om. vulgo; additamentum hoc est Palatini etiam ab Astio assumtum.

p. 28, 15. *καὶ τὸ ἱμάτιον ἀναβεβλημένος*] additamentum Palatini; *καὶ* Meiero (comm. IV. p. 6) non sine causa displicet, at defendi tamen potest; omisit Hartungius.

p. 28, 18. [*ἀφιεὶς*]] de coniectura interposui; *λέγων* inseri voluit Casaubonus, *εἰπὼν* vel *ποιησάμενος* Meierus; *σοβεῖν τοῖς τοιούτοις λόγοις* coni. Galeus. Probata hac Galei coniectura Orellius, quum *λόγους* a Rhedigeriano absit, etiam *σ. τοῖς τοιούτοις* scribi posse existimat.

p. 28, 18. *τὴν τοῦ Ὠιδείου*] additamentum Palatini, quo, quum a Siebenkeesio praetermissum sit, omnes adhuc carent editiones. In codice scriptum est *τὴν τοῦ ὠ^εο^δί*, „cum compendio,“ ut ait apud Sheppardum Badhamus, „quod non intellexi.“ Correxit Prellerus in coniectaneis quibusdam ad Theophrasti characteres collec-

tis, quae vir humanissimus per aliquod tempus mihi, si quid in iis reperirem, quod usui posset esse, perlustranda permisit.

p. 28, 18. *Διὰ τοὺς συκοφάντας*] additamentum Palatini.

p. 28, 20. *δικαζόντων*] de coniectura Schneideri, qui recepit ipse; *δικαζομένων* vulgo; *δεκαζομένων* coni. Meierus comm. IV. p. 6.

p. 28, 21. *καὶ ὡς „Θαυμάζω — διδόντος“*] supplementum Palatini.

p. 28, 21. *Θαυμάζω*] *θαυμάζων* Palatinus; correxit Schneiderus; *θαυμάζει* Blochius.

p. 28, 22. [*τὸ πλῆθος καὶ ἀεὶ*]] de coniectura Astii interposui: cf. comm. II. p. 40. Probavit coniecturam Meierus comm. IV. p. 6.

p. 28, 24. *παρακάθηταί τις*] Palatinus, ut Badhamus refert; *τις παρακάθηται* reliqui omnes atque etiam Siebenkeesius.

p. 28, 24. *λεπρὸς*] de coniectura Meieri (comm. IV. p. 6); *λεπτὸς* vulgo.

p. 28, 25. *καὶ εἰπεῖν· „Πότε παυσόμεθα ὑπὸ τῶν λειτουργιῶν καὶ τῶν τριηραρχιῶν ἀπολλύμενοι“*] additamentum Palatini. Est autem in hoc codice *ὑπὸ τῶν λειτουργιῶν* scriptum, non *ὑπὸ λειτουργίων*, ut reperitur apud Siebenkeesium. Recte igitur statui equidem comm. II. p. 40, tutius esse *τῶν* ad *λειτ.* denuo scribere, quam ante *τριηραρχιῶν* omittere: non recte vero Meierus comm. IV. p. 6 contra me disputans probabilius esse dicit, articulum ante *τριηρ.* male additum, quam ante *λειτ.* male omissum esse. Post *εἰπεῖν* autem Meierus *δὲ δεινὸς* interponi vult.

p. 28, 27. [*καὶ*] *τὸν Θησέα πρῶτον φῆσαι τῶν κακῶν τῇ πόλει γεγονέναι αἴτιον*] Emendavi haec de coniectura comm. II. p. 41 a me proposita, probata illa a Meiero comm. IV. p. 6: *καὶ* enim inserui et *φῆσαι* pro vulgata omnium librorum scriptura *φήσας* posui. Ceterum *αἴτιον* supplementum est Palatini: interponendum illud esse iam Casaubonus intellexit.

p. 28, 29. *τοῦτον γὰρ ἐκ δώδεκα πόλεων εἰς μίαν καταγαγόντα* [*τὰ πλήθη ἀφεῖναι τὴν κατα*]*λυθεῖσαν βασι-*

λείαν· καὶ δίκαια αὐτὸν παθεῖν· πρῶτον γὰρ αὐτὸν ἀπολέσθαι ὑπ' αὐτῶν] additamentum Palatini, de coniectura a me expletum. — *τοῦτον γὰρ ἐκ δώδεκα πόλεων*
σι
εἰς μίαν :(*εἰς μίαν* om. Siebenk.) *καταγαγόντα λυθει΄*
λ σ λ
βασιι (sic Prellerus; *λυθεί βασί* Sheppardus, apud quem addita haec sunt: „sic, nisi quod *τῷ σ* prioris vocabuli compendium adiicitur (*ν΄*), quod plerumque pro syllaba *αν* ponitur;“ *λυθεῖσαι βασιλείαν* Siebenkees.) *καὶ δίκαια αὐτὸν* (*αὐτὸν* om. Siebenk.) *παθεῖν· πρῶτον γὰρ αὐτὸν ἀπολέσθαι ὑπ' αὐτῶν* Palatinus. Manifestum est igitur, in Palatino esse *λυθεῖσαν βασιλείαν*, non *λυθεῖσαι β.*, multo minus *λυθεῖσαι τὴν β.*, ut Astius p. 32 refert. Quum *εἰς μίαν* in Palatino esse iam sciamus, apparet, me satis feliciter olim *εἰς αὐτὴν* interposuisse. Comm. II. p. 41 enim coniecturam proposui hanc: *τοῦτον γὰρ ἐκ δώδεκα πόλεων καταγαγόντα* [*τὰ πλήθη εἰς αὐτὴν*] *μεθεῖναι* [*τὴν*] *βασιλείαν.* Sic autem conieci, quia Siebenkeesii illud *λυθεῖσαι* verum putavi: iam vero ne una quidem litterula mutata interposui [*τὰ πλήθη ἀφεῖναι τὴν κατα*]*λυθεῖσαν βασιλείαν.* Inter *τὴν* et *καταλυθεῖσαν* possis etiam explicationis causa inserere *ὑπ' αὐτοῦ.* Iuvat, praetermissis aliorum virorum doctorum opinionibus commentisque Meieri (comm. IV. p. 6. 7) portentosam apponere coniecturam, quam ingenii lusum verius quam emendationem dixeris: *τοῦτον γὰρ ἐκ ιβ΄ πόλεων* [*τὸν δῆμον*] *καταγαγόντα* [*καὶ εἰς τὴν νῦν πόλιν ξυνοικίσαντα, καὶ τὰ παρ' ἑκάστοις πρυτανεῖα καὶ βουλευτήρια κατα*]*λύ*[*σαντα, ἀφ*]*εῖ*[*ν*]*αι* [*τὴν*] *βασιλείαν* [*καὶ τὴν δημοκρατίαν καταστῆσαι καὶ τὸν ὀστρακισμὸν ἐπινοῆσαι*] *καὶ* [*ἀντὶ τούτων*] *δίκαια παθεῖν. πρῶτον γὰρ αὐτὸν ἀπολέσθαι ὑπ' αὐτῶν* [*τούτων*]. Sic ex omnibus fieri possunt omnia. Nunquam tamen mihi persuadebo, virum doctissimum magnoque praeditum ingenio hanc serio in medium protulisse coniecturam.

p. 29, 1. *καὶ ταὐτὰ προαιρουμένους*] additamentum Palatini; *ταύτα* (pro *ταὐτὰ*) Siebenk.

Ὀψιμαθίας κζ'.

p. 29, 6. καὶ] e Palatino et Rhedigeriano a recentioribus editoribus assumtum a prioribus editionibus abest.

p. 29, 8. καὶ ἐπ' οὐράν] supplementum Palatini. Recte autem in hoc codice sic scriptum est, non ἐπ' οὐρανὸν, ut refert Siebenkeesius, qui adeo *in altum salire* interpretari illud audet. — ἐπ' οὐράν scribendum esse iam ante denuo collatum Palatinum Coraes et Schneiderus intellexerunt.

p. 29, 9. — p. 29, 18. καὶ εἰς Ἑρμαῖα — δικάζεσθαι] additamentum Palatini.

p. 29, 9. καὶ εἰς Ἑρμαῖα συμβάλλεσθαι τοῖς μειρακίοις· [καὶ] λαμπάδα τρέχειν] Ἑρμαῖα pro ἡρῶα, quod in Palatino est, de Hottingeri coniectura scripsi et colon post μειρακίοις posui; ἡρῷα Duebnerus. Ego quoque olim comm. II. p. 43. 44 scripturam Palatini integram servandam esse existimavi. Meierus comm. IV. p. 8 sic suadet ut scribatur: καὶ εἰς Ἑώρας συνάλλεσθαι [τοῖς παισὶ καὶ συναιωρεῖσθαι, καὶ εἰς Παναθήναια σὺν] τοῖς μειρακίοις λαμπάδα τρέχειν. — καὶ ante λαμπάδα de Astii coniectura inserui.

p. 29, 11. κληθῇ] sic Palatinus, sed ultima littera ex corr. s. m. Quod olim (comm. II. p. 45) conieci κληρωθῇ, probatum illud a Meiero comm. IV. p. 9 et receptum ab Hartungio, etiamnum verum puto, neque tamen recepi, quum κληθῇ defendi possit. Meierus ἱεροποιὸς praeterea addendum esse arbitratur.

p. 29, 13. εἰσιὼν] εἴπων Palatinus (εἰπὼν Siebenk. et Shepp.). Quod apud Sheppardum in hac voce ι a sec. m. esse narratur, falsum sine dubio est: Badhamus enim id de sequenti substantivo ἱμάτιον tradidit. — εἰσιὼν scribendum esse coniecerunt Astius et Coraes (vid. Theophr. opp. ed. Schneid. Tom. V. p. 179); εἰσελθὼν scr. Schneiderus in edit. I., ἀπιὼν in edit. II.

p. 29, 13. καὶ ἐν τοῖς θ. — ἐκμανθάνων] Explicavi haec comm. II. p. 45—47. Non ᾄσματα (p. 29, 14), sed ἅλματα vel κυβιστήματα edidicisse senem ineptum suspicatur Meierus comm. IV. p. 9, credo, quo splendidiorem

ille Heorarum die festo de pueris secum concertantibus reportaret victoriam.

\+ Γὰς
p. 29, 17. ταῖς ϑύ[ραις] πληγὰς] ταῖς ϑῦ πλη
\+ γας
Palatinus (Prell.; ταῖς ϑυ πλη Sheppard.; ταῖς ϑυ . . . πλήγας Siebenk.). Explevit censor Ienensis editionis Goezianae (ephem. Ien. litt. a. 1798. n. 339. p. 357). Lacunam ingentem esse suspicatur (ap. Prell.) Badhamus, vel potius paginas archetypi codicis fuisse confusas.

p. 29, 20. καὶ ἐν δεκά[ταις σὺν αὐ]ληταῖς συνάγειν τοὺς μετ' αὐτοῦ συνάξοντας] additamentum Palatini, de quo comm. II. p. 52. 53 disserui. — καὶ ἕνδεκα λιταῖς συνάγειν τοὺς μετ' αὐτοῦ συναύξοντας Palatinus; ἐν δεκάταις coniectura invènit Astius, συνάξοντας Coraes, σὺν αὐ]ληταῖς ego. Leniore mutatione usus sic etiam scribere possis: καὶ ἐν (vel σὺν) δέκα [αὐ]ληταῖς κτλ.

p. 29, 21. καὶ τὰ παιδία — ἐμβάλλειν] Vulgo haec cap. XIV. p. 17, 3 post verba οὐκ ἠγόρασε collocata sunt.

p. 29, 22. ἑαυτῷ] de coniectura; ἑαυτοῦ vulgo.

p. 29, 22. ἀναγκάζειν] de coniectura Reiskii et Corais, firmata illa codice Flor. T, in quo est ἀναγκύζειν; — ἀναγκάσαι Trin. (ut recte sine dubio refert Needhamus) et Mon. 327; ἀναγκάζων vulgo.

p. 29, 23. κόπον] sic Paris. B et Rhedigerianus; hos secutus est Schneiderus in edit. II.; κόπους vulgo; κόπρον coni. et scr. Darbaris, recepit Hartungius, non nominato coniecturae auctore; κόπρους olim iam scr. Schwarzius.

p. 29, 24. πρὸς τὸν ἑαυτοῦ ἀκόλουθον· καὶ διατοξεύεσθαι καὶ διακοντίζεσθαι τῷ τῶν παίδων παιδαγωγῷ καὶ ἅμα μανθάνειν παρ' αὐτοῦ [κελεύειν], ὡς ἂν καὶ ἐκείνου μὴ ἐπισταμένου] aucta supplemento Palatini, in quo sic omnia scripta sunt, ut scripsi equidem. Vid. comm. II. p. 55. — καὶ πρὸς τὸν ἑαυτοῦ ἀκόλουθον διατοξεύεσθαι, καὶ διακοντίζεσθαι. καὶ ἅμα μανθάνειν παρ' αὐτοῦ, ὡς ἂν καὶ ἐκείνου μὴ ἐπισταμένου vulgo. — κελεύειν interponi post παρ' αὐτοῦ iam Reiskius voluit.

καὶ διδάσκειν eodem loco inseruit Schneiderus, omisit tamen rursus in editione secunda; — *παρ' αὐτοῦ* propter interpositum *κελεύειν* in *παρ' αὐτοῦ* mutavi; — *τῶν παίδων*, quod alii eiiciunt, alii uncinis includunt, ferri posse docui comm. II. p. 54. — Hartungius Orellium secutus *ὡς ἂν καὶ ἐκείνου δὴ ἐπισταμένου* scripsit.

p. 29, 27. [*ὡς*] *παλαίων*] *ὡς* de coniectura interposui, Clericum secutus, qui (A. C. III, I, V, 5) *ὥσπερ* interponendum esse statuit. Fortasse tamen *παλαίων* in *βαλανεύων* mutandum. Quae si vera est coniectura, manifestum est, additione illa *ὡς* particulae non esse opus.

p. 29, 27. *δ' ἐν*] *δ'* assumtum e Palatino; om. vulgo.

p. 29, 28. *ἕδραν*] sic Palatinus et sic ego primus; *τὴν ἕδραν* reliqui omnes. Siebenkeesius de Palatini scriptura ipse videtur fuisse incertus: scripsit enim (*τὴν*) *ἕδραν*.

p. 29, 28. *ὅπως πεπαιδεῦσθαι δοκῇ· καὶ ὅταν ὦσι* [*πλησίον*] *γυναῖκες, μελετᾷν ὀρχεῖσθαι, αὐτὸς αὑτῷ τερετίζων*] additamentum Palatini; *ὅπως π. δ. καὶ ὅτ*^υ (*ὅταν* Sheppard.) *ὦσι* .... *γυναικ*. . . (sic Sheppard.; in Prelleri apographo puncta lacunarum signa omissa sunt; *ὅταν ᾦσι γυναῖκες* Siebenk.) *μελετᾶν ὀρχεῖσθαι αὐτὸς αὐτ*^ῶ (sed *ῶ* ex corr.; *αὐτῶ* Sheppard., apud quem correctio non commemoratur; *αὑτῷ* Siebenk.) *τερετίζων* Palatinus; — *ὦσι* Meierus comm. IV. p. 11 defendit; in *ἴωσι* mutandum esse dicit Astius, in *παρῶσι* Schneiderus, in *ἴδωσι* ego comm. II. p. 55. Nunc ad explendam lacunam a Badhamo indicatam *πλησίον* interposui.

Κακολογίας κη'.

p. 30, 2. *ἡ κακολογία*] *ἡ* ex Palatino assumtum.

p. 30, 4. *εἰπεῖν δή*] additamentum Palatini, de coniectura mutatum: in codice ipso *οὐκοῦν δὲ* scriptum est. Olim equidem (comm. III. p. 5) *οὐκοῦν* in *εἰπεῖν* mutandum, *δὲ* autem plane omittendum esse dixi: nunc vero *δὴ* pro *δὲ* posui. Rationem olim a me propositam

secutus est Duebnerus. Meierus contra (comm. IV. p. 11), quamquam οὐκοῦν δὲ ferri non posse fatetur, tamen propter neglectam a me particulam δὲ improbata coniectura mea, „Aliud," inquit, „quaerendum est, quod in οὐκοῦν δὲ lateat, quo simul satisfiat desiderio infinitivi: nondum vero inveni, quod esset verisimile." Schneiderus οὐκοῦν ante πρῶτον collocavit, δὲ omisit.

p. 30, 6. *Τούτου*] additamentum Palatini, coniunctum illud apud Siebenkeesium cum proxime superiore verbo ἄρξομαι. Deinde vero quod accidit, id quidem confiteor me plane non posse explicare. Post ἄρξομαι τούτου enim interposita apud Siebenkeesium sunt haecce: ἔστι δὲ ἡ γενεαλογία ἥδε: ea vero Badhamus in Palatino omissa esse affirmat. Aut igitur Siebenkeesius suum Theophrasto imputavit commentum, aut erravit Badhamus. Utrumque sane difficile est statuere. Ego vero etsi retinere illa non sum ausus, vix tamen adducor, ut a Siebenkeesio putem esse ficta. Neque enim causa fingi aut excogitari potest, cur ille, quod nusquam alibi toto hoc libro, hic potissimum fecerit, et sic comparata verba, de quibus agitur, mihi videntur esse, ut Siebenkeesii ingenium superent. Itaque cohibendum iudicium, donec denuo collatus fuerit Palatinus. Non posse vero τούτου cum proximo verbo ἄρξομαι coniungi quum intelligerem, sic olim equidem comm. III. p. 7 scribi volui: τούτου ἐστὶ δὴ ἡ γενεαλογία ἥδε. Meierus (comm. IV. p. 11) quamquam verba ἐστὶ — ἥδε retinuit, τούτου tamen ante ὁ μὲν πατὴρ collocavit. Nunc quin ita iungenda verba sint, dubium non est.

p. 30, 8. ἐπειδὴ δὲ] sic Palatinus, non ἐπειδὴ δ', ut est apud Siebenk.; ἐπειδὴ δ' editores plerique; reliqui aut ἔπειτα δ' de Casauboni coniectura scripserunt, aut δὲ particula deleta ἐπειδὴ retinuerunt.

p. 30, 8. [*Σωσίδημος*]] interposui hoc nomen de coniectura Meieri comm. IV. p. 12. Is tamen Σωσίδημος ἐλέγετο interponi vult.

p. 30, 9. καλεῖται γοῦν ἡ ψυχὴ Κρινοκόρακα] additamentum Palatini. Meierus comm. IV. p. 12 hanc proposuit coniecturam: καλεῖται γοῦν ἡ φυλὴ Βινοκορά-

σια. *Κρινοκόρακα* quid sit, vix quisquam facile exputaverit. Scribendum fortasse *Κρινοκοράσιον*. Vid. comm. III. p. 8 sqq.

p. 30, 12. *κακὸς καὶ μαστιγίας*] *κακῶς* (*κακὸς* Siebenk.) *καὶ μαστιγίας* Palatinus; *κακὸς μαστιγίας* vulgo. Cf. comm. III. p. 10.

p. 30, 12. *καὶ ἱκανὸς — πρὸς ἐμέ*] supplementum Palatini.

p. 30, 12. *ἱκανὸς*] de coniectura comm. III. p. 11 a me proposita, recepta illa a Duebnero et Hartungio; *κακῶς* Palatinus (Prell. et Siebenk.). Quod apud Sheppardum *κακῶν* in Palatino esse traditur, typothetarum sine dubio error est.

p. 30, 14. *πλανᾷ*] *πλανᾷς* Palatinus; correxi comm. III. p. 21. Recepit sed non recte vertit Duebnerus.

p. 30, 14. *καὶ* [*ἐπὶ*] *τούτοις διεξιὼν* [*φῆσαι*]] Casaubonus *ἐπὶ* ante *τούτοις* interponendum esse coniecit et *φησὶν* post *διεξιών*. In Palatino *φησὶν* non reperitur, quamquam apud Siebenkeesium insertum est; *εἰπεῖν* interposuit Astius, *φῆσαι* ego; hoc etiam Duebnerus recepit.

p. 30, 16. *καὶ οἰκία τις αὕτη τὰ σκέλη ἠρκέναι· οὐ γὰρ οὖν λῆρός ἐστι τὸ λεγόμενον, ἀλλ' ὥσπερ* [*κύνες*] *αἱ γυναῖκες ἐν ταῖς ὁδοῖς συνέρχονται· καὶ τὸ ὅλον ἀνδρολάβοι τινὲς, καὶ αὐταὶ ἐπὶ θύραν τὴν αὔλειον ὑπακούουσι*] ad-
s̈
τ
ditamentum Palatini; — *καὶ οἰκία αὔτη* (*καὶ οἰκία ταη*
θι
Sheppard.; *καὶ οἰκία τίς αὐτὴ* Siebenk.) *τὰ σκέλη ἤρκη*
θ
(*ἤρκq* Sheppard.; *ἠρεῖσθαι* Siebenk.) *οὐ γὰρ* (*μὲν* Siebenk.) *οἶον λῆρος* (*λῆρον* Siebenk.) *ἐστὶ τὸ λεγόμενον ἀλλ' ὥσπερ αἱ γυναῖκες ἐν ταῖς* (*ταῖς* ex corr. m. s.) *ὁδοῖς συνέχονται καὶ τὸ ὅλον ἀνδρόλαλοι καὶ αὐταί τινες ἐπὶ θ. τὴν αὔλειον ὑπακούουσι* Palatinus (Prell.). Ultima apud Sheppardum sic enotata sunt: *ἀνδρόλαλοί τινές, καὶ αὐταὶ τὴν αὔλειον ὑπακούουσι*; apud Siebenkeesium sic: *ἀνδρόλαλοι τινες, καὶ αὔται τὴν θύραν τὴν αὐλείαν ὑπα-*

κούουσι. Tractavi hunc locum comm. III. p. 12—15 et, quantum tunc fieri potuit, emendavi. Iam vero cognita vera Palatini scriptura in nonnullis a priore ratione discessi. Ac primum quidem ἠρκέναι scripsi, quum olim αἵρεσθαι cum aliis scripserim; deinde auctore Meiero (comm. IV. p. 12) συνέρχονται pro eo quod in codice est, συνέχονται, posui; denique ἀνδρολάβοι, comm. III. p. 14 a me propositum et a Duebnero atque ab Hartungio receptum, etiam ego codicis scripturae ἀνδρολάλοι praetuli. In reliquis germanam Palatini scripturam nunc demum cognitam secutus sum.

p. 30, 20. κακῶς λεγόντων ἑτέρων] sic vulgo et sic etiam Palatinus; κακῶς ἑτέρων λεγόντων Siebenkeesius, quasi in Palatino verba hoc ordine posita sint. Sic decepti sunt editores recentiores.

p. 30, 22. πλέον πάντων] πλέον additamentum est Palatini; πάντων vulgo. At explendam lacunam Casaubonus μάλιστα post πάντων inseri voluit; Astius spreta Palatini auctoritate hoc recepit, sed ante πάντων collocavit.

p. 30, 23. ἀπὸ τοῦ προσώπου] sic vulgo; τοῦ apud Siebenkeesium omissum, in Tauchnitiana additum est; Badhamus de omissione nihil enotavit.

p. 30, 23. ἡ δὲ πονηρία οὐδενὶ ὁμοία] de coniectura; ἡ δὲ πονηρία οὐδὲν ὁμοία Palatinus (non ἡ δὲ πονηρία· οὐ ὅμοιον, ut Siebenk.); ἡ δὲ πονηρία οὐδὲν ὅμοιον vulgo (Rhedig.); τῇ δὲ πονηρίᾳ οὐδὲν ὅμοιον de Schwarzii coniectura recentiores.

p. 30, 24. αὑτοῦ] αὐτοῦ Palatinus; ἑαυτοῦ vulgo.

p. 30, 25. τάλαντα εἰσενεγκαμένη προῖκα, ἐξ ἧς παιδίον αὐτῷ γέγονε] additamentum Palatini; τ. εἰσενέγκαμεν ἢ προῖκα (non εἰσενεγκαμένη ἡ προῖκα, ut Siebenk.) ἐξ ἧς παιδίον αὐτῶ (αὐτῳ Sheppard.; αὐτῷ Siebenk.) γεννα (γεννᾶ Sheppard.; γεννᾷ Siebenk.) (in margine γέγονε) Palatinus. Ego olim (comm. III. p. 16) prava Siebenkeesii scriptura deceptus τ. εἰσενεγκαμένη ἡ προῖκα scripsi, quod probavit Meierus (comm. IV. p. 13), recepit Hartungius; τάλαντον pro τάλαντα Duebnerus; καὶ ante ἐξ ἧς interponi voluit Coraes.

p. 30, 27. *τῇ τοῦ Ποσειδῶνος ἡμέρᾳ*] sic Palatinus; *τῇ* om. vulgo; *τοῦ Ποσειδεῶνος* Astius.

p. 30, 29. *καὶ ἀρχήν γε εἰληφὼς μὴ ἀποσχέσθαι μηδὲ τοὺς οἰκείους αὐτοῦ λοιδορῆσαι*] supplementum Palatini; *καὶ ἀρχήν γε εἰληφότος μὴ ἀποσχέσθαι* (*ἀποχέσθαι* Siebenk.) *μηδὲ τοὺς οἰκείους αὐτοῦ λοιδορῆσαι* (sed *η* ex corr.; *λοιδορεῖσθαι* Siebenk.) Palatinus. Tractavi hunc locum comm. III. p. 17—19. Meam secuti sunt rationem Duebnerus et Hartungius: nunc cognita Palatini scriptura rectius nonnulla constituere licuit — *εἰληφὼς* pro *εἰληφότος* coni. et scr. Schneiderus I., *εἰληχότος* coni. censor in ephemerid. Jenens. a. 1815 no. 98 p. 301 et Astius; — *ἀποσχέσθαι*, quod posui comm. III. p. 18, firmatum iam est Palatini auctoritate; — *τοὺς οἰκείους* olim, quum Siebenkeesii exemplum *λοιδορεῖσθαι* exhibeat, cum Astio in *τοῖς οἰκείοις* mutavi: quum vero *λοιδορῆσαι* in Palatino sit, accusativus *τοὺς οἰκείους* recte habet.

p. 30, 31. *καὶ περὶ τῶν τετελευτηκότων, κακῶς λέγειν ἀποκαλῶν παῤῥησίαν καὶ δημοκρατίαν καὶ ἐλευθερίαν καὶ τῶν ἐν τῷ βίῳ ἥδιστα τοῦτο ποιῶν*] *καὶ περὶ τῶν τετελευτηκότων κακῶς λέγειν* vulgo; reliqua e Palatino accesserunt. Post *τετελευτηκότων* comma posui et *κακῶς λέγειν* cum sequentibus coniunxi. Vid. comm. III. p. 19. Secuti sunt hanc interpungendi rationem Duebnerus et Hartungius.

p. 31, 4. *Οὕτως ὁ τῆς διδασκαλίας — — ἤθεσι ποιεῖ*] additamentum Palatini.

p. 31, 4. *ὁ τῆς διδασκαλίας ἐρεθισμὸς*] sic Palatinus, non *ἐρεθισμένος*, ut Siebenk. Olim equidem (comm. III. p. 20), deceptus scriptura Siebenkeesii, *ὑπὸ τῆς ἰδίας κακίας ἠρεθισμένος* scribendum esse conieci; *ὁ τῆς ἰδίας κακίας ἐρεθισμὸς*, quod tum reieci, etiamnum improbo.

Φιλοπονηρίας κθ′.

p. 31, 6. *Φιλοπονηρίας κθ′*] *φιλοπο κθ* Palatinus; *Περὶ φιλοπονηρίας* Amadutius et Siebenkeesius.

p. 31, 15. *καὶ ἐὰν βούληταί τις εἰς π*[*ονηρὸν ἀπο-*

τείνεσθαι], *τὰ μὲν ἄλλα*] *Ἐὰν βούλεταί τις* (sic Amadutius; *Ἐὰν βούληταί τις* Tauchnitiana; Badhamus nihil enotavit) *εἰς π.... καὶ τὰ μὲν ἄλλα* Palatinus; *βούλεται*, siquidem ita in codice scriptum est, correxit Schneiderus; lacunam verbo *πονηρὸν* explevit Amadutius. Ego vero *ἀποτείνεσθαι* praeterea interposui et *καὶ* particulam suo loco motam ante *ἐὰν βούληται* collocavi. — *ἐάν που λοιδορῆταί τις εἰς πονηρίαν* vel *ἐὰν διαβάλληταί τις εἰς πονηρίαν. Καὶ τὰ μὲν ἄλλα* coni. Coraes; *ἐὰν βούληταί τις εὖ σκοπεῖν, καὶ τὰ μὲν ἄλλα* scr. Hartungius.

p. 31, 17. *ἔνια δὲ ἀγνοεῖν φῆσαι· [εἶναι] γὰρ αὐτὸν*] *ἔνια δὲ ἀγνοεῖν φῆσαι γὰρ* (non *μὲν*, ut Amadut.) *αὐτὸν* Palatinus; — *εἶναι* de coniectura interposui; — *ἀγνοεῖσθαι* pro *ἀγνοεῖν* coni. Schneiderus, *φῆσαι δὲ* vel *φῆσαι μέντοι* coni. Coraes, (*καὶ*) *φῆσαι μὲν* scr. Schneiderus.

p. 31, 18. *ἐπιδέξιον*] sic Palatinus, non *ἐπίδοξον*, ut exhibet Amadutius; *ἐπιδέξιον* iam ante denuo collatum Palatinum coni. Schneiderus.

p. 31, 21. [*αὐ*]*τῷ*] de coniectura Meieri comm. IV. p. 14, quam recepit etiam Hartungius; *τῷ* Palatinus.

p. 31, 21. *ἐπὶ δικαστηρίου*] de coniectura a Meiero l. l. proposita; *ἐπὶ δικαστηρίῳ* Palatinus.

p. 31, 22. *πρὸς* [*τοὺς παρα*]*καθημένους*] de coniectura; *προσκαθήμενος* vulgo; *πρὸς τοὺς καθημένους* coni. Meierus comm. IV. p. 14.

p. 31, 26. *συναχθεσθησομένους*] *συναπεχθησομένους* coni. Meierus comm. IV. p. 14. Formam *συναχθεσθησομένους* Cobetus var. lectt. p. 136 tanquam noviciam reiicit et *συναχθεσομένους* scribendum esse statuit.

p. 32, 1. *ἡ φιλοπονηρία*] sic Palatinus, ut iam Coraes scribendum esse coniecit, non *φιλοπονηρία*, ut est apud Amadutium. Apud Sheppardum est *ἡ φιλοπονία*, quod typothetarum errori videtur imputandum.

Αἰσχροκερδείας λ'.

p. 32, 4. *Αἰσχροκερδείας λ'*] sic Palatinus; *Περὶ αἰσχροκέρδειας* Amadutius; *Περὶ αἰσχροκερδίας* Siebenkeesius.

p. 32, 5. *περιποίησις*] de coniectura a me comm. III.

p. 25 proposita; recepit Duebnerus; *περιουσία* vulgo; *περιουσία ἐπιθυμίας* coni. Schneiderus; Hartungius hanc sibi finxit definitionem: *ἀπουσία φιλοτιμίας κέρδους ἕνεκα αἰσχροῦ.*

p. 32, 10 — p. 33, 11. *καὶ οἰνοπωλῶν* — — — — *μὴ λάβωσι*] In codicibus, qui quidem quindecim characteres priores continent, et in vulgatis editionibus capiti undecimo (*βδελυρίας*) post *μέλλει* (p. 14, 30) adiuncta haec sunt. In Palatino autem, qui solus duo capita ultima continet, huic capiti sunt interposita. Hunc recentiores editores secuti sunt omnes. Aucta tamen illa sunt additamentis novis hic illic interpositis, quae deinceps diligenter indicabimus.

p. 32, 11. *καὶ ἐπὶ θέαν τηνικαῦτα πορεύεσθαι ἄγων τοὺς υἱεῖς, ἡνίκα προῖκα ἀφιᾶσιν οἱ θεατρῶναι*] *καὶ ἐπὶ θέαν ἡνίκα ἂν δέῃ πορεύεσθαι, ἀπιὼν τοὺς υἱεῖς, ἡνίκα προῖκα ἀφιᾶσιν οἱ θεατρῶναι* vulgo (Fisch.); *καὶ ἐπὶ θέαν τηνικαῦτα πορεύεσθαι, ἀγὼν τοὺς υἱοὺς, ἡνίκα προῖκα φὰ* (*φ* Sheppard; *φὰ* Amadut.; *φανερὰ* Siebenk., quae Amadutii inepta est coniectura) *ἐπὶ θεάτρων* Palatinus.

p. 32, 18. *καὶ ξενίων δὲ μέρος*] *καὶ τῶν ξενίων τὸ μέρος* Paris. A. B. Barocc., ut Needhamus refert; sed ut Duebnerus testatur, codices eius tres, in quibus Paris. A. B. esse constat, *καὶ ξενίων δὲ μέρος* exhibent; *καὶ ξένου* (*ξένον* Sheppard.) *δὲ μέρος* Palatinus, non *ξενὸν*, ut Amadutius refert; *καὶ ἀπὸ τῶν ξενίων τὸ μέρος* codices reliqui et vulgo (*ἀπὸ ξενίων* cod. Vind. Ness. apud Amadutium).

p. 32, 20. *εἰπών, „Σαπρόν γε τὸ ἔλαιον, παιδάριον"*] de coniectura; *καὶ εἰπών, σαπρόν γε τὸ ἔλαιον ἐπρίω, τῷ παιδαρίῳ* vulgo (Fisch.); *καὶ εἶπερ* + *σαπρόν γε τὸ ἔλαιον παιρ* Δ′ (*παι* Δ′s. Sheppard.; *παιδαρίῳ* Amadut.) Palatinus (Prell.). Hunc secutus *ἐπρίω* omisi et *παιδάριον* scripsi; *καὶ* ante *εἰπὼν* cum Astio delevi. Vulgarem lectionem vitiosam esse multi iam intellexerunt. Sic Reiskius *τῷ παιδαρίῳ* aut post *εἰπὼν* collocandum

aut in ὦ παιδάριον mutandum esse statuit: et Coraes καὶ εἰπὼν, „σαπρόν γε τὸ ἔλαιον ἐπρίω, Παιδάριον" scribi voluit. In codicibus Medic. no. 18 et 3 παιδίῳ pro παιδαρίῳ inventum est.

p. 32, 23. καὶ ἱμάτιον — ἀπαιτηθῇ] additamentum Palatini.

p. 32, 26. [καὶ] φειδομένῳ μέτρῳ τὸν πύνδακα ἐγκεκρουμένῳ μετρεῖν αὐτὸς τοῖς ἔνδον, σφόδρα δὲ ἀποψῶν, τὰ ἐπιτήδεια· [καὶ] ὑποπρίασθαι φίλου δεδωκότος πρὸς τρόπου πωλεῖσθαι· [εἶτα] ἐπιβαλὼν ἀποδόσθαι] Φειδωνίῳ μέτρῳ τὸν πύνδακα ἐγκεκρουσμένῳ μετρεῖν αὐτὸς, τοῖς ἔνδον τὰ ἐπιτήδεια, σφόδρα ἀποψῶν, ὑποπρίασθαι φίλου ἐπιλαβὼν ἀποδόσθαι vulgo (Fisch.); — φειδομένῳ μη..ω π..δακ (τὸν πύνδακα Amadut.) κεκρου μενω μετρεῖν αὐτὸς, σφόδρα δὲ ὑποσπῶν τὰ ἐπιτήδεια ὑποπρίασθαι φίλου δοκοῦντος πρὸς τρόπου πωλεῖσθαι Palatinus (Prell.). Ego coniuncta Palatini cum vulgata scriptura, ita tamen, ut illum potius sequerer, locum difficillimum emendare conatus sum. Ac primum quidem Astii secutus exemplum καὶ ante φειδομένῳ et cum Blochio eandem particulam ante ὑποπρίασθαι de coniectura interposui. Servavi deinde Palatini scripturam φειδομένῳ et pro vulgari ἐγκεκρουσμένῳ scripsi ἐγκεκρουμένῳ, quum κεκρου μενω in Palatino, ἐκκεκρουμένῳ non modo in cod. Vindobon. 238. Darmst. Rhedig. Mon. 327. 490. quattuor codicibus bibl. Mediceae Laurentianae, sed etiam, quod multo gravius est, in codicibus Duebneri sit, quamvis Needhamus in Parisiensibus A et B ἐγκεκρουσμένῳ esse testetur. Tum ordinem verborum τοῖς ἔνδον, σφόδρα δὲ ἀποψῶν, τὰ ἐπιτήδεια, qui in Palatino est, servavi, ἀποψῶν autem (pro ὑποσπῶν) e vulgari lectione retinui. Ultima denique sic restitui, ut δοκοῦντος in δεδωκότος, ἐπιλαβὼν de Corais coniectura in ἐπιβαλὼν mutarem et εἶτα ante ἐπιβαλὼν insererem. Licet sane eadem verba etiam in hunc modum emendare: [καὶ] ὑποπρίασθαι [παρὰ] φίλου δοκοῦντος πρὸς τρόπου πωλεῖν· [εἶτα] ἐπιβαλὼν ἀποδόσθαι· sed horum verborum sententia, quamvis fortasse ad Palatini scripturae

similitudinem propius videantur illa accedere, minus tamen apta est.

p. 32, 31. *καὶ τῶν υἱῶν δὲ μὴ τὸν μῆνα ὅλον — μισθὸν ἐκτίνῃ*] supplementum Palatini.

p. 33, 1. *τὸν μῆνα ὅλον*] de coniectura huc transtuli; in Palatino post *διδασκαλεῖον* collocata sunt.

p. 33, 3. *τὸν Ἀνθεστηριῶνα μῆνα*] sic Palatinus. Astius Hottingerum secutus, eiectis post *διδασκαλεῖον* verbis *τὸν μῆνα ὅλον*, post *Ἀνθεστηριῶνα*, deleta ibidem voce *μῆνα*, verba *τὸν ὅλον* collocavit.

p. 33, 8. *καὶ [τοὺς] φράτορας*] *τοὺς*, ut iam Fischerus suasit, interposuit Astius; — *καὶ* om. Palatinus.

p. 33, 11. [*καὶ*] *συναποδημῶν — κομίσαιτο*] additamentum Palatini.

p. 33, 11. [*καὶ*] *συναποδημῶν*] *καὶ* de coniectura adieci.

p. 33, 19. *ἵνα [μὴ] προσπέμψῃ*] Uncis inclusi *μὴ*, quia Badhamus in Palatino *ἵνα προπέμψῃ*, omissa *μὴ* negatione, esse tradit. Amadutius contra de negationis omissione tacens in codice *προκέμψῃ*, non *προπέμψῃ* reperiri narrat. Hoc autem, sive *προκέμψῃ* sive *προπέμψῃ* exaratum est, Coraes in *προσπέμψῃ* mutandum esse vidit.

I. Explicantur nomina

partim plene partim compendiis scripta, quae in varietate scripturae commemorata reperiuntur.

A. Nomina codicum.

Angel.	Codex no. 241 bibliothecae Angelicae, quae in coenobio Romano monachorum S. Augustini regulam sequentium asservatur. Characteres XV. Inspexit Siebenkeesius.
Barocc.	Codex no. 194 bibliothecae Baroccianae, quae Oxonii est. Continet characteres XIV. et partem quinti decimi. Usus est Needhamus.
Codices Duebneri .	Paris. A. B. Fonteblandensis.
Coislin.	Codex Coislinianus bibliothecae olim Seguerianae, post Coislinianae. Characteres XV. Usus est Needhamus, qui eum etiam Gallicum 5 nominat.
Darmst.	Codex Darmstadiensis. Characteres XV. Vid. praef. p. XIII.
Epit. Aug.	Epitome Augustana s. Monacensis. Characteres XXI. Vid. praef. p. VII.
Flor. S.	Codex Florentinus S. bibliothecae Cassinensis.
Flor. T. V. X. . . .	Codices Florentini T. V. X. bibliothecae Laurentianae. De his quattuor codicibus Florentinis vid. praef. p. XIII.
Fontebland.	Codex Fonteblandensis. Characteres XV. Vid. praef. p. VIII.
Gallici 1. 2.	Iidem sunt codices atque Paris. A. B.
Gall. 3. 4.	Codices Regii Parisienses no. 2660 et no. 2762. Characteres XV. Codicibus Gallicis 3 et 4 usus est Needhamus.
Gall. 5.	Idem codex atque Coislinianus.
Gallici Needhami .	Paris. A. B. Gall. 3. 4. Gall. 5. seu Coislin.
Guelf. 1.	Codex olim Marquardi Gudii, nunc Guelferbytanus no. 21. Characteres XV.
Guelf. 2.	Codex olim Marquardi Gudii, nunc Guelferbytanus no. 26. Characteres XXIII. Codices Guelf. 1. 2 ab Heusingero in Fischeri usum collati sunt.

Medic. Laurent. . . Codices quattuor bibliothecae Mediceae Laurentianae no. 18 et no. 25 plut. LX., no. 23 plut. LXXX., no. 3 plut. LXXXVI.
Codex no. 3 idem est atque Flor. V a Riccio collatus, cod. no. 18 vel no. 25 idem atque Flor. T. Varias lectiones capitis XI. a Riccio praetermissas a Bandinio accepit Amadutius.

Mon. 327 . . . . . . Codex Monacensis no. 327. Characteres XXIII.

Mon. 490 . . . . . . Codex Monacensis no. 490. Characteres XV.
De his duobus codicibus vid. praef. p. XII.

Osborn. . . . . . . Codex Io. Osborni. Characteres XV. Usus est Needhamus.

Palat. . . . . Codex Palatinus, nunc Vaticanus CX. Vid. praef. p. VI. et p. VIII.

Palat. Casaub. . . . Codices quattuor olim bibliothecae Palatinae Heidelbergensis. Vid. praef. p. VI.

Palat. Nevel. . . . . Codex Palatinus Neveleti, collatus a Neveleto cum exemplo editionis Morellianae, quod in bibliotheca Regia Parisiensi asservatur. Inspexit Duebnerus. Characteres XXIII.

Paris. A. B. . . . . Codices Regii Parisienses no. 3264 et no. 2758. Characteres XV.
De his duobus codicibus vid. praef. p. VIII.

Rhedig. . . . . . . Codex Rhedigerianus. Characteres XXVIII. Vid. praef. p. XII.

Trin. . . . . Codex Cantabrigiensis bibliothecae SS[tae] Trinitatis. Characteres XXIII. Usi sunt Galeus et Needhamus.

Vat. 23 . . . . Codex Palatino-Vaticanus no. 23. Characteres XV. Inspexit Siebenkeesius.

Vat. 28 . . . . Codex Vaticanus 28 a Siebenkeesio ad cap. VI. p. 24 commemoratur. Errore autem typothetarum sine dubio hoc factum est. Nominandus erat Vat. 23.

Vat. 126 . . . . . . Codex Vaticanus no. 126. Characteres XV. Inspexit Siebenkeesius.

Vat. 149 . . . . . . Codex Vaticanus no. 149. Omissus est in codicum a Siebenkeesio collatorum indice, qui in anecd. praef. p. XXVII. sqq. et in Goezii editione praef. p. IX. sqq. reperitur.

Vind. Ness. . . . . Codex bibliothecae Caesareae Vindobonensis no. 238, olim, ut Amadutius p. 100 narrat, Nesselianus, ut Schneiderus praef. p. XXVIII. ait, Seb. Tenagelii. Characteres XV. Collatus est in usum Schneideri a Weigelio: varietatem scripturae capitis XI. ab Ios. Garampio Cardinale accepit Amadutius.

Vulcan. . . . . . . Codex Bonaventurae Vulcanii. Characteres XV. Usus est Needhamus.

B. Nomina editorum, explicatorum, interpretum, al.

Amadutius . . . . . Characterum capita duo hactenus anecdota edidit Io. Chr. Amadutius. 4. Parmae, MDCCLXXXVI. Vid. praef. p. VI.

Astius . . . . Editio Frid. Astii. 8. Lipsiae, MDCCCXVI.

Auberius . . . . . . Editio Claudii Auberii. fol. Basil. MDLXXXII.

Blochius . . . . . . Editio Severini Nic. Io. Blochii. 8 min. Lipsiae (Altonae), MDCCCXIV.

Camot. . . . . Editio Io. Bapt. Camotii. 8. Venet. M.D.LII. (Operum Aristotelis a Camotio editorum Vol. VI.)

Casaubonus . . . . Editiones Is. Casauboni.
Edit. I. 8. Lugd. Bat. MDLXXXXII. (MDLXXXXIII.)
Edit. II. 8. ibid. MDLXXXXVIII. (MDLXXXXIX.)
Edit. III. 8. ibid. MDCXII.

Coraes . . . . Editio Corais. 8. Paris. MDCCLXXXXIX.

Darbaris . . . . . . Editio Demetrii Nicolai Darbaris. 8. Viennae, MDCCCXV.

Duebnerus . . . . . Editio Fred. Duebneri. 8 max. Paris. MDCCCXL.

Fischerus . . . . . . Editio Io. Fr. Fischeri. 8. Coburgi, MDCCLXIII.

Furlanus . . . . . . Editio Dan. Furlani et Adr. Turnebi. fol. Hanov., MDCV.

Galeus . . . . Editio Th. Galei in opusculis mythologicis, physicis et ethicis a Galeo editis. 8. Cantabrig. MDCLXXI. Amstelodami, MDCLXXXVIII.

Gesnerus . . . . . . Io. Matth. Gesneri chrestomathia. 8. Lipsiae, MDCCLIII. p. 124—144. Pleraque characterum capita inserta sunt.

Goezius . . . . Editio Io. Ad. Goezii. 8. Norimbergae, MDCCLXXXXVIII.

Hartungius . . . . . Editio I. A. Hartungii. 8. Lips. MDCCCLVII.

Heinsius . . . . . . Editio Dan. Heinsii (in editione operum omnium Theophrasti). fol. Lugd. B. MDCXIII.

Hottingerus . . . . I. I. Hottingeri translatio Germanica. 8. Monachii, MDCCCXXI.

Lycius . . . . Editio Leonharti Lycii. 8 min. Lips. M.D.LXI.

Meierus . . . . . . Eduardi Meieri commentationes Theophrasteae quinque indicibus lectionum in academia Halensi habendarum praemissae. Prima anno MDCCCXXX., secunda a. MDCCCXXXIV., tertia a. MDCCCXLII., quarta et quinta a. MDCCCL. prodierunt.

Morell. . . . . Editio Fed. Morelli. 4. Lutetiae, MDLXXXIII.

Nastius . . . . Editio I. I. Nastii. 8. Stuttg. MDCCLXXXXI.

Needhamus . . . . Editio Petri Needhami. 8. Cantabrig. MDCCXII.

Noriberg. . . . . . . Editio Bilibaldi Pirckeymheri. 8. Norembergae, M.D.XXVII.

Orellius	Io. Casp. Orellii prooem. ad indicem scholarum acad. Turic. a. MDCCCXXXIIII.
Pavus	Editio Io. Cornelii de Pauw. 8. min. Traj. ad Rh. MDCCXXXVII.
Politianus	Angelus Politianus characteres XV. priores Latine vertit. Eius translatio editionibus Cratandreae et Morellianae adiuncta est.
Reiskius	Io. Iac. Reiskii animadversiones ad auctores Graecos I. p. 96—105.
Riccius	Leonardi Riccii translatio Italica, cui addita sunt verba Graeca. 8 min. IV. Tom. Florentiae, MDCCLXI — MDCCLXIII.
Schneid. I.	Editio Io. G. Schneideri prior. 8. Ienae, MDCCIC.
Schneid. II.	Eiusdem editio posterior in Theophrasti operibus omnibus a Schneidero Lips. MDCCCXVIII. — MDCCCXXI. editis, Vol. I. p. 838—873.
Schwarzius	Editio Io. Conradi Schwartz. 4. Coburgi, MDCCXXXIX.
Schweighaeuserus	I. G. Schweighaeuseri annotationes ad Labruyerii translationem Gallicam. 8. Paris. MDCCCII.
Sheppard.	Editio Io. G. Sheppardi. 8 maj. Londini, MDCCCLII.
Siebenkeesius	Vid. praef. p. 8. p. 19.
Stephanus	Editio Henr. Stephani (cum Aristotelis scriptis quibusdam). 8. Paris. MDLVII.
Stob.	Stobaei sententiae a Conrado Gesnero editae et Latine versae. Edit. II. fol. Basil. MDXLIX. (Turici, MDL.)
Sylburgius	Editio Fr. Sylburgii (cum Aristotelis operibus ethicis). 4. Francof. MDLXXXIV.

II. Index capitum,

additis numeris editionis Schneiderianae prioris.

III. Index capitum

litterarum ordine dispositorum.

III. Index nominum.

A.

3 2044 055 346 753

CANCELLED
APR 3 ? '58 H
CANCELLED
JAN 10 '66 H
CANCELLED
WIDENER
FEB 1 0 2001
BOOK DUE
CANCELLED